januari 2006

Jaargang 3, nr. 1

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie ***1***

Zelfbeeld

In het begin was het Woord ***2***

Deel 1

Reply ***3***

De Vadernaam

De toekomst is dichtbij ***4***

Deel 20

WoordStudie ***5***

Aanbidding

Online ***6***

David verslaat Goliath

Van de werkvloer ***7***

Verleiding

Het gebed van Jabez ***8***

VAN DE REDACTIE

Zelfbeeld

Toen ik de foto zocht voor de voorpagina van het januarinummer moest ik eraan denken dat het toch wel gemakkelijk is, zo'n digitale camera. Je hoeft niet eerst een filmrolletje te kopen, een foto te maken, laten ontwikkelen en afdrukken en daarna kijken welke geschikt is. Welnee, je zoekt op je harde schijf naar foto's en zoekt een mooi winterlandschap, zoals deze van het kanaal door Walcheren, kopieert (Ctrl-C) er digitaal een stukje uit, je wijzigt de resolutie, want anders wordt het bestand te groot, en plakt het binnen het kader. Van de foto houd je geen knipsels of rommel over. Het geknipte en bewerkte fotogedeelte sla je even op in de map van het nummer van Rechtstreeks (want als het bestand crasht wil je het weer snel opnieuw kunnen maken), en het origineel bewaar je natuurlijk zoals het was.

Voordat deze "Van de redactie" een cursus van knippen (Ctrl-X) en plakken (Ctrl-V) wordt, moeten we gauw naar het onderwerp gaan. Je verleden (de originele foto) kun je niet meer veranderen. O, jawel, zul je zeggen, dat kan ik wel. Natuurlijk je hebt gelijk, je kunt je origineel gaan bewerken. Maar dan ben je wel heel verkeerd bezig. Want als er iets mis gaat, je originele foto kun je nooit meer terughalen als hij eenmaal is opgeslagen. Tenzij je regelmatig een back-up hebt gemaakt. Wij mensen zijn vaak heel verkeerd bezig met onze foto's, is het niet? Wij zijn soms dagen, weken en jaren bezig met poetsen en retoucheren om een mooier plaatje van onszelf te krijgen. En dat plaatje laten we dan graag aan onze omgeving zien, maar het origineel laten we liever maar niet zien. We zijn ware kunstenaars in non-digitale fotobewerkingen, tenminste ik wel.

Als we denken aan de geschiedenis van de verloren zoon, dan zien we hier ook een paar van deze "kunstenaars" (Luk. 15:11). Het begint bij de jongste zoon. Hij had jaren lang zijn originele foto zitten bewerken. Op een gegeven moment wist hij niet meer hoe het origineel eruit had gezien en hij meende recht te hebben op alles wat van zijn vader was. Met deze verkeerde voorstelling van hemzelf ging hij op weg en raakte in een ver land en door een losbandig leven alles kwijt. Gelukkig kon hij tot zichzelf komen en zien dat hij alles verprutst had. Maar daarmee had hij de originele foto nog niet terug. Daarvoor moest hij terug naar het begin. Hij moest eerlijk laten zien wat hij gedaan had. Het was niet genoeg om in het verre land een bekentenis te doen van wat er mislukt was. Nee, terug naar zijn vader die een betrouwbaar beeld van hem had bewaard, en volgens het beeld dat zijn vader van hem had werd hij aangekleed.

Zijn broer had ook een verwrongen beeld van zichzelf. Ook hij was jaren lang bezig geweest met het oppoetsen en retoucheren. Ook hij had geen idee meer welk beeld de vader van hem bewaarde. Ook voor hem kwam de vader naar buiten, maar hij wilde er niets van weten.

De titel van dit stukje is "zelfbeeld". De vraag voor mij is: welk beeld heb ik van mijzelf gemaakt? Heb ik een betrouwbaar plaatje van mijzelf? Is het getoetst aan het origineel? We mogen eraan denken dat wij een liefhebbende Vader hebben. Als wij met schuldbelijdenis bij Hem komen neemt Hij ons op in Zijn huis, niet als dagloners maar als Zijn kinderen. Wij worden in Zijn vreugde ingevoerd, overeenkomstig het beeld dat Hij van ons heeft. Wij mogen leven in de wetenschap dat Hij het juiste beeld heeft van ons, aangenaam gemaakt in de Geliefde.

Jan Paul Spoor

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Johannes 1:1

Hugo Bouter

Er is in de Bijbel driemaal sprake van een specifieke begin-situatie. Genesis 1:1 spreekt over het begin van de eerste schepping, de grondlegging van de wereld ('in het begin schiep God de hemel en de aarde'). In de brieven van Johannes is sprake van het *nieuwe* begin dat tot stand kwam door Jezus' intrede in de wereld, Zijn komst in het vlees, en Zijn leven en dienst hier op aarde (1 Joh. 1:1-2; 2:7,13-14,24; 3:11; 2 Joh.:5-6). Johannes spreekt ook over Satans activiteit als mensenmoordenaar vanaf het begin van de schepping (Joh. 8:44), en het feit dat de duivel zondigt 'van het begin af' (1 Joh. 3:8). Dat laatste zou kunnen verwijzen naar de val van de satan zelf en diens engelen, die mogelijk voorafging aan de zes dagen van Genesis 1.

Maar er is een derde 'begin', dat uniek en onvergelijkbaar is. Hierover spreekt Johannes in de eerste verzen van zijn evangelie: 'In [het] begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in [het] begin bij God' (Joh. 1:1-2). Dit begin voert ons terug naar wat men wel noemt 'de stille eeuwigheid', het absolute begin, tenminste vanuit menselijk oogpunt bezien. Voor God was er uiteraard geen begin, het Woord *was* immers in het begin. Het Woord is de eeuwige Zoon, die niet geschapen of gemaakt is. Hij *was* er van eeuwigheid. Hetzelfde geldt voor God de Vader, en God de Heilige Geest. Zij zijn ook van eeuwigheid God. Wij spreken dan over de Goddelijke Drie-eenheid.

Johannes leert ons in de beginverzen van zijn evangelie vijf dingen over het eeuwige Woord, over de Heer Jezus:

1. In het begin *was* het Woord, d.w.z. Hij *begon* niet te bestaan, maar Hij existeerde van eeuwigheid.
2. Hij was het *Woord*, d.i. de uitdrukking, de openbaring, het beeld van de onzichtbare God.
3. Het Woord was *bij God*, d.w.z. dat Hem een persoonlijk bestaan wordt toegekend naast en in relatie tot God de Vader (vgl. ook punt 5).
4. Het Woord was *God*, d.w.z. het Woord was een (van de Vader en de Geest) onderscheiden Goddelijk Persoon.
5. Dit was in het begin *bij God*, d.w.z. het Goddelijke Woord is geen emanatie (uitvloeisel) van de Godheid, maar een zelfstandig, eeuwig Persoon 'bij God'. Zijn nabijheid bij God impliceert *de nauwe relatie* van de Zoon tot de Vader. Wij zien hier de heerlijkheid van de eniggeboren Zoon *in de schoot* van de Vader, zoals die in het Nieuwe Testament wordt omschreven in Johannes 1:14,18.

Vervolgens zien wij de relatie van de eeuwige Logos, het Woord, tot de schepping zelf en tot de mensheid (Joh. 1:3-5). Hij heeft alle dingen geschapen: 'Alle dingen zijn door Hem geworden' (vs. 3a). *Niets* is daarvan uitgezonderd: '(...) zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is' (vs. 3b). Dat is ook het getuigenis van andere Schriftplaatsen: de wereld is *door Hem* geworden (Joh. 1:10); de werelden zijn door Gods woord bereid (Hebr. 11:3). En Christus draagt ook alle dingen door het woord van Zijn kracht (Hebr. 1:3).

Maar er was, door Christus' komst als het Licht in de wereld, ook een *morele* relatie tot de mensheid die in duisternis was gehuld. Zo vinden wij dat hier in Johannes 1: 'In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (vs. 4-5). De Heer Jezus heeft evenals de Vader *leven* in Zichzelf (Joh. 5:26). Het *leven* was het *licht* van de mensen: het werpt licht op iedereen en onthult ieders toestand. Hij was het Licht van de wereld, maar de wereld heeft Hem verworpen.

REPLY

Hugo Bouter

Vraag:

Wat is de betekenis van de *Vadernaam* voor ons als christenen? Wat is volgens u het verschil tussen Israël en de Gemeente in dit opzicht?

Antwoord:

Het is goed om na te denken over de betekenis van de Vadernaam in het Oude en in het Nieuwe Testament. De Vadernaam is pas ten volle onthuld door de komst van de Zoon van God op aarde. Christus openbaarde de Vader aan de Zijnen op aarde (Matt. 11:27; Joh. 17:6vv.). Dat doet Hij nu nog steeds door middel van de Heilige Geest, waardoor de gelovige 'Abba, Vader' leert zeggen. De Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:15-16). Er is een persóónlijke relatie met de Vader tot stand gebracht op grond van het volbrachte werk van Christus en de inwoning van de Heilige Geest. In de Gemeente aanbidt men 'de Vader' nu in geest en waarheid en is de eredienst niet zoals in het Oude Testament aan tijd of plaats gebonden.

Wat kunnen wij als christenen vooral leren van het gebed dat de Heer de discipelen leerde, het zgn. 'Onze Vader'? Gods belangen komen op de éérste plaats – de eerste drie beden – en daarna pas onze eigen noden. Maar dit gebed is niet als formuliergebed bedoeld. In Lucas 11 vinden wij een kortere versie, waarbij enkele belangrijke bewoordingen ontbreken die in Mattheüs 6 wel voorkomen. Het gaat om de géést waarin wij bidden. Christendom is geen zaak van formalisme. Het 'Onze Vader' wordt door geen enkele apostel geciteerd in de brieven van het Nieuwe Testament.

Israël kende God slechts in *collectieve* zin als de Vader, de Oorsprong van de natie (Deut. 32:6). Welke namen van God worden er dan meestal gebruikt in het Oude Testament? De naam Jahweh (HERE) is het meest bekend. Dit is de verbondsnaam. Hij is de 'IK BEN', de Eeuwige. Als zodanig is Hij trouw aan Zijn beloften aan de aartsvaders (zie Ex. 3:13-15). De andere meest gebruikte naam is Elohim (God). Dat is een meervoudsvorm. Nog weer andere namen zijn: de Allerhoogste (Gen. 14:18vv.), de Almachtige (Gen. 17:1), de eeuwige God (Gen. 21:33). Er zijn ook bekende sámengestelde namen, zoals 'Jahweh der legerscharen', of 'HERE der heerscharen' (zie Joz. 5:14-15 en 1 Sam. 1:3). Op twee plaatsen in het Nieuwe Testament wordt de naam Jahweh der legerscharen (de Here Sebaot) letterlijk geciteerd (Rom. 9:29 en Jak. 5:4).

Toch zijn er ook in het Oude Testament vele aanwijzingen voor het bestaan van de Goddelijke Drie-eenheid (Vader, Zoon en Heilige Geest). Reeds in Genesis 1 vinden wij enkele bewijzen daarvoor:

(1) In den beginne schiep (enkelvoud!) God (Elohim = meervoud!).

(2) En verder het telkens herhaalde meervoud in vers 26: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, als Onze gelijkenis.

(3) Ook is in vers 2 sprake van de Géést Gods als afzonderlijk Persoon, die over de wateren zweefde.

Boeken van de auteurs in dit blad

zijn te bestellen in de webwinkel van

uitgeverij Daniël

http://www.uitgeverijdaniel.nl

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

De terugkeer van de verstrooiden naar Sion

Zoals we al eerder hebben gezien, zullen, volgens de woorden van de Heer Jezus in Mattheüs 24:15 en volgende, godvrezende Joden uit Judea in het midden van de 70e jaarweek van Daniël, dus aan het begin van de grote verdrukking, wanneer de antichrist de gruwel van de verwoesting in Jeruzalem opricht, de bergen in vluchten en dus naar de omliggende landen vluchten. Alleen daardoor zullen zij veilig zijn voor de vervolging door de antichrist en de goddeloze volksgenoten en later ook voor de intocht van de koningen uit het zuiden en de koningen uit het noorden. Er zijn aanwijzingen dat een deel van de vluchtelingen in Jordanië een onderkomen vindt (Jes. 16:4; Ps. 60:10).

Nadat de Messias Jeruzalem is binnengetrokken, zullen al deze godvrezende Joden in het land terugkeren. Daarover gaat profetisch Psalm 122. De Psalmen 120 tot en met 134 hebben de titel "bedevaarts-liederen" en als thema het herstel van het volk Israël. Hier lezen we hoe de godvrezende Joden, die uit het land gevlucht waren, naar Jeruzalem optrekken. En hoewel de stad in deze ogenblikken nog een puinhoop is, ziet de gelovige haar toch als opgebouwd en als de vaste plaats om te wonen. Door de heerschappij van de Vredevorst doen nu rust en vrede hun intrede. Ook de broeders en medegenoten van de godvrezende Joden zijn in de stad, dat is het overblijfsel, dat gedurende de belegering van Jeruzalem in de stad is achtergebleven (Zach. 14:2). Nadat Christus is teruggekomen, zullen de uit Judea gevluchte Joden weer in het land van hun vaderen terugkeren. Andere schriftplaatsen waar de bijeenvergadering van het overblijfsel wordt genoemd, zijn Jesaja 11:12; Jeremia 3:18; 30:3; 50:4,5 en Psalm 126:1-4.

De terugkeer van de tien stammen

Veel uitleggers zijn van mening dat gedurende de grote verdrukking voornamelijk Joden uit de beide stammen Juda en Benjamin in het land Israël zullen zijn, omdat het in het bijzonder mensen uit deze beide stammen waren, die uit de Babylonische gevangenschap teruggekeerd waren en in

het land woonden toen de Heer Jezus werd geboren. Zij waren het ook die Hem naar het kruis brachten. Zij zullen als gevolg daarvan de volle zwaarte van de verdrukking in het land meemaken. Wanneer het herstel van het hele volk Israël plaatsvindt, zullen echter ook de tien stammen in het land terugkeren, die duizenden jaren lang verstrooid waren, zoals we in Ezechiël 20:34-38 kunnen lezen. Niemand anders dan God zelf is het, die het wonder van het vergaderen van Zijn Volk - op veel manieren aangekondigd - tot stand brengt. God doet dat met sterke hand en met uitgestrekte arm, wat ons herinnert aan de bevrijding van Israël uit Egypte aan het begin van de geschiedenis van het volk. Hij doet het ook met "groot erbarmen" en met "eeuwige goedertierenheid" (Jes. 54:7, 8). Tegelijkertijd betekent dit handelen van God echter het oordeel voor de volken, waar de Israëlieten zich hebben opgehouden. Uit de verzen in Ezechiël 20 maken we op dat God niet alle Israëlieten in het land zal terugvoeren. Hij zal met hen in het gericht gaan; ze zullen allen afzonderlijk als schapen gekeurd worden. Alleen de godvrezenden onder hen zullen het land binnengaan. De opstandelingen en de van God afgevallenen worden afgezonderd en geoordeeld; van hen zal niemand het land binnenkomen. De bijeenvergadering van de tien stammen, de broeders van de twee stammen, wordt in Jesaja 66:20,21 en Psalm 147:1,2 beschreven. In samenhang met de bijeenvergadering van de verdrevenen van Israël wordt in Psalm 147:2 een andere gebeurtenis in één adem genoemd: "De Heer bouwt Jeruzalem, Hij verzamelt Israëls verdrevenen". Met de wederopbouw van Jeruzalem zullen we ons later nog bezighouden.

AANBIDDEN

Gerard Kramer

Het Griekse woord *proskuneoo* betekent oorspronkelijk, evenals het Latijnse *adorare,* 'toe-kussen', 'een kushand geven', 'eerbiedig kussen', meestal in combinatie met bepaalde lichaamshoudingen of - bewegingen als neervallen of diep buigen. Naderhand is de betekenis meer in deze laatste richting verschoven. Eerst is dit type eerbetoon bewezen aan zgn. godheden als de zon en de maan, de hemel en de aarde.

Het woord is uiteindelijk een aanduiding geworden voor *respectvol eerbetoon*, zowel tegenover goden als tegenover hooggeplaatste mensen - in dat laatste geval moet worden gedacht aan als goden vereerde koningen. Het woord *proskuneoo* klinkt ook door in een - door de Grieken verafschuwd - Perzisch hofritueel, de proskynese. Daarbij moest men bij het buigen voor de hooggeplaatste sterveling zelfs met een hoorbare bons de grond raken! En niet alleen de Grieken hadden hier moeite mee: ook de Jood Mordechai had er bezwaar tegen de Perzische hoveling Haman op die manier te vereren (Esther 3:2,5).

In de Griekse vertaling van het Oude Testament, de Septuaginta (= LXX), komen we het woord voor het eerst tegen in Genesis 18:2, waar Abraham een verschijning van de Here meemaakt; 'hij sloeg zijn ogen op en zag, en zie, drie mannen stonden bij hem; toen hij hen zag, liep hij hun uit de ingang van zijn tent tegemoet, *en boog zich ter aarde'.* Als aanduiding voor de verering en aanbidding van God, al dan niet in combinatie met 'zich neerbuigen' of 'knielen', komen we het tegen in plaatsen als Genesis 22:5; 24:26,48,52; Exodus 4:31 enz. Overigens is de betekenis 'kussen' in een enkel geval hierbij inbegrepen; zie bijv. Exodus 18:7. Anderzijds wordt wel gedacht dat de uitdrukking 'Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne' (Ps. 2:12) juist bedoelt te zeggen dat men de heerschappij van de Zoon moet erkennen door zich eerbiedig neer te buigen en Zijn voeten te kussen.

In het Nieuwe Testament komt *proskuneoo* nog een enkele keer voor in de letterlijke betekenis 'zich neerbuigen', nl. in Openbaring 3:9 ('zie Ik zal maken dat zij komen en zich neerbuigen voor uw voeten') en Openbaring 15:4 ('want alle naties zullen komen en zich voor U neerbuigen'). Op een aantal andere plaatsen - waar *proskuneoo* vertaald is met 'huldigen' of 'aanbidden' - is de betekenis 'zich neerbuigen', 'neervallen' in ieder geval door de directe samenhang gesuggereerd. Zie bijv. Markus 15:19 ('en zij vielen op hun knieën en huldigden Hem'); Handelingen 10:25 ('Toen het nu gebeurde dat Petrus binnenkwam, ging Cornelius hem tegemoet, viel aan zijn voeten en huldigde hem'); 1 Korinthe 14:25 ('en dus zal hij op zijn aangezicht neervallen en God aanbidden'); Openbaring 5:14 ('En de oudsten vielen neer en aanbaden'); 19:10 ('En ik viel voor zijn voeten neer om hem te aanbidden; en hij zei tot mij: Zie toe, [doe dit] niet; ik ben een medeslaaf van u en van uw broeders die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God!).

Wat is nu het kenmerk van het nieuwtestamentisch eerbetoon aan God, vergeleken met dat van de oudtestamentische gelovigen? Een vergelijking met Psalm 95 laat dit goed uitkomen. We lezen daar in vers 1-5 een aansporing om te jubelen - te lofzingen - over de Here als 'de rots van ons heil', 'een groot God, een groot Koning, boven alle goden', als de Schepper. Daarna begint in vers 6 een gedeelte waar we worden opgeroepen te aanbidden - de LXX gebruikt hier *proskuneoo*: 'Treedt toe, *laten wij ons nederwerpen* en ons buigen, knielen voor de Here onze Maker; want Hij is onze God, en wij zijn het volk dat Hij weidt, de schapen Zijner hand'. Kort gezegd: Israël aanbad God in het karakter waarin Hij zich aan hen geopenbaard had, nl. als Schepper, Verlosser en Verbondsgod. De gewone Israëliet mocht zijn aanbidding niet in het heiligdom brengen; hij kwam niet verder dan de voorhof.

De Heer Jezus heeft in Johannes 4 laten horen dat deze situatie zou veranderen. Het was voortaan de *Vader* die aanbidders zocht, mensen die Hem zouden aanbidden 'in geest en waarheid', en dat niet op een beperkt toegankelijke geografische plaats. Wij mogen God nu kennen als de Vader die ons door de Zoon geopenbaard is. Wij mogen Hem daarom aanbidden, niet op een vaste plaats via een voorgeschreven ritueel, maar 'in geest', d.i. op een geestelijke manier, geleid door de Geest. En we mogen Hem aanbidden 'in waarheid', in overeenstemming met dat bijzondere karakter waarin Hij zich in het Nieuwe Testament aan ons geopenbaard heeft. Dat betekent dus dat wij het voorrecht hebben als zonen de Vader te mogen aanbidden, in de kracht van de Heilige Geest, waar en wanneer we maar willen!

DAVID VERSLAAT GOLIATH

Ger de Koning

1 Samuël 17 vers 31-58

"De strijd is des HEREN en Hij geeft u in onze macht" (1 Sam. 17:47).

Saul krijgt te horen wat David heeft gezegd en laat hem bij zich brengen. Vol geloofsmoed zegt David tegen Saul dat hij de strijd met Filistijn zal aanbinden. Dat klinkt Saul nogal overmoedig in de oren. Zal die onervaren jongeling het opnemen tegen een reus die nooit anders heeft gedaan dan vechten? Dan vertelt David Saul een paar geheimen van de strijd die hij met leeuwen en beren heeft gehad die erop uit waren om een schaap uit zijn kudde te roven. Vol overgave was hij die monsters tegemoet getreden en had ze gedood en zo het schaap gered. Zo zou het Goliath ook vergaan. Dit was geen grootspraak van David. Hij zegt erbij dat de Here hem uit de macht van leeuw en beer had gered en Die zou hem ook uit de hand van de Filistijn redden.

David zag op de eer van God die aan zijn volk was verbonden. In vers 26 spreekt hij over het tarten van de slagorden van de levende God en in vers 45 spreekt hij over het tarten van de God van de slagorden van Israël. Hij ziet God en zijn volk, hoe ellendig dit volk er ook aan toe was, als één. Zie ik God en zijn volk vandaag ook steeds zo?

Saul wil David dan wel laten gaan, hij heeft tenslotte geen andere keus, maar dan wel in zijn wapenuitrusting. David trekt die aan. Overigens blijkt hieruit dat David geen kleine jongen moet zijn geweest als Saul het wilde proberen hem in zijn harnas de strijd te laten voeren. Maar David kan daarin niet gaan. Een belangrijke les. Het kan gebeuren dat ik in vertrouwen op de Heer een werk voor Hem mag doen dat in de ogen van medechristenen een dwaasheid is. Als ze me er niet van kunnen weerhouden dit werk toch te gaan doen, is de kans aanwezig dat zij mij van allerlei raadgevingen of ook middelen voorzien die zij voor nuttig achten. Maar al die raadgevingen of middelen zullen mij hinderen in het eenvoudig gaan in geloofsvertrouwen op de Heer. Het harnas van Saul stelt een systeem voor, dat door mensen is opgebouwd die het onverstandig leken om je alleen door geloof te laten leiden, in het vertrouwen dat God zal geven wat goed is. Dat kunnen we toepassen zowel op het persoonlijk leven als ook op het leven van de gemeente.

In de woestijn heeft David geleerd met de slinger te werken. Hij gaat naar de beek en zoekt er vijf gladde stenen uit. Nu is hij klaar om de Filistijn te ontmoeten. Ook deze voorbereiding is belangrijk. Mijn strijd is een geestelijke strijd. De beek is voor mij het woord van God. Daaruit mag ik telkens stenen opdiepen, teksten, die ik kan gebruiken voor het verslaan van de vijand. Zo deed de Heer Jezus het in de woestijn. Hij versloeg de vijand ook met *'er staat geschreven'* (Mat. 4:4,7,10).

Leek het voor Saul al onbegonnen werk waaraan David begon, voor Goliath is het helemaal bespottelijk wat er nu gebeurt. En dat laat hij horen ook. David antwoordt hem in Wiens kracht hij hem tegemoet treedt. Hij doet dat met dezelfde zekerheid die hij tegenover Saul uitsprak. God is altijd oneindig veel groter dan de grootste vijand.

David treft Goliath dodelijk in het voorhoofd. Hij maakt zijn werk af door Goliath met diens eigen zwaard het hoofd af te hakken. Op gelijke wijze heeft de Heer Jezus met het wapen van de duivel, de dood, de duivel overwonnen (Hebr. 2:14). De Heer Jezus is in de dood geweest en heeft door zijn opstanding de volkomen overwinning over de dood behaald.

Het hele volk deelt in het resultaat van de overwinning. Saul kent David niet meer. Hij leert hem op een nieuwe manier kennen. Hij kent David alleen zolang hij nut van hem heeft.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 17:31-58.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, leer mij door het lezen van uw Woord U te kennen en uw Woord niet te lezen om het voordeel dat ik daarvan kan hebben.

VAN DE WERKVLOER

John Bax

VERLEIDING

"Want er zijn vele verleiders uitgegaan in de wereld, die niet Jezus Christus als in het vlees gekomen belijden. Dit is de verleider en de antichrist. Let op uzelf, opdat u niet te gronde richt wat wij bewerkt hebben, maar een vol loon ontvangt. Ieder die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet. Wie in de leer blijft, die heeft zowel de Vader als de Zoon" (2 Joh. 7-9).

Een aantal maanden geleden werd er in Zeeland een groot festival georganiseerd onder de naam 'Ragnarok'. In de plaatselijke kranten werd er flink voor geadverteerd, maar in een krant stond ook: *"Ongewenste invloed op jeugd gevreesd. Heksenfestival schokt Goes. Een samenraapsel van allerlei religies, hekserij en satanische acts. Zo kijkt de SGP/Christenunie in Goes aan tegen het Ragnarok-festival dat zich komend weekeinde afspeelt in de plaatselijke Zeelandhallen. Het moest verboden worden, vindt de partij. Het verderfelijke festival zal een ongewenste invloed uitoefenen op de Zeeuwse jeugd, vreest P. Colijn van de SGP/Christenunie, Op het festival staan mystiek en religie centraal. Er zijn 250 standhouders, heksen, sjamanen, spirituele congressen en optredens. Op zondag is er een familiedag. Het is voor het eerst dat Ragnarok in Nederland wordt gehouden".*

Twintigduizend mensen werden verwacht. Als gratis voorproefje werden er bijv. geesten opgeroepen. Er werd al uren van te voren op een soort trom geslagen om verbindingen te leggen met geestelijke machten. Alle mogelijke vormen van occultisme werden er bedreven. Toen gevraagd werd naar de motivatie van de organisator zei hij*: "Ik ben heel gelovig, maar dan wel op mijn eigen manier. Wat mij betreft kan het niet anders dan dat alle geloven uit dezelfde oerbron voortkomen. Het is dus niet logisch dat je elkaar de hersens inslaat over de vraag of je God Jehova of Allah noemt. Het zijn allebei goden van liefde. Je noemt ze alleen anders. Het staat open voor iedereen die een beetje nadenkt over het leven. Van christenen, joden en islamieten tot heidenen; iedereen die een stand wil of een lezing wil houden is welkom. Het enige criterium is kwaliteit".*

Een geliefde broeder en vriend belde mij op of ik het zag zitten, om de lezing bij te wonen die hij moest houden in Goes. Een aantal christenen hadden in verband met dit festival een lezing georganiseerd in Goes, om de gevaren van het occultisme duidelijk in het licht van de Bijbel te plaatsen. Er werden ook bidstonden georganiseerd met het doel dat er niet veel mensen zouden komen, maar dat het Evangelie mocht klinken. In de lezing werd duidelijk naar voren gebracht welke waarschuwingen er in de Bijbel staan als het gaat om de gevaren van occultisme. Een van de onderwerpen was dat het doel van Ragnarok in feite is:

- Niet-christen en christen, groot en klein, misleiden met 'een andere Jezus';
- 'een andere geest' (Satan, Tao, Chi, Prana, Od, Reiki);
- 'een ander evangelie' (geluk en volheid buiten God om, zelfverlossing, Christus als Verlosser is niet nodig; zie o.a. 2 Kor. 11:4; Gal. 1:8; 1 Tim. 4:1; Matt. 24:4-5,11,23-26).

Ragnarok is een grote operatie uit het rijk der duisternis om alle volken tot eenswillende discipelen te maken (valse eenheid), valse bekering (verandering van paradigma), valse wedergeboorte (transformatie, inwijding), het ontvangen van een valse geest. De misleidende tactieken die zij gebruiken zijn erop gericht om mensen in te leiden in de paranormale wereld. Zij werken met tactieken om een verandering van denken te bewerken en mensen te beïnvloeden door middel van een proces van:

1. INSTAPPEN (Vriendelijk uitnodigen).
2. VERKENNEN (Interessant gaan maken, probeer het ook maar eens).
3. VERINNERLIJKEN (Ga het zelf consequent beoefenen).
4. VERWEZENLIJKEN (Kijk welke uitwerking het heeft, ga er mee door en dien er anderen mee).

Maar Paulus zegt: *"Opdat de satan op ons geen voordeel zou behalen, want zijn gedachten zijn ons niet onbekend"* (2 Kor. 2:11). Een gewaarschuwd mens telt voor twee!

"Zoals u dan Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebt, wandelt in Hem, terwijl u geworteld bent en opgebouwd wordt in Hem en bevestigd wordt in het geloof, zoals u is geleerd, daarin overvloeiend met dankzegging. Kijkt u uit, dat er niemand is die u tot prooi maakt, door de wijsbegeerte en door ijdel bedrog volgens de overlevering van de mensen, volgens de elementen van de wereld, en niet volgens Christus. Want in Hem woont de hele volheid van de Godheid lichamelijk, en u bent voleindigd in Hem, die het hoofd is van alle overheid en gezag" (Kol. 2:8-11).

De werkvloer van John bevindt zich op het pastoraal terrein. Hij werkt o.a. bij Stichting : "In de Vrijheid" waar hij drugsverslaafden begeleidt. Diverse andere instellingen verwijzen mensen naar hem door voor verdere pastorale gesprekken. Tevens houdt hij telefonische spreekuren op het gebied van verslaving, occulte gebondenheid en machtsmisbruik. Hij evangeliseert op de marktdagen in Goes, Zierikzee en Middelburg. Heeft bovendien een bijbelstudie aan huis en houdt af en toe lezingen over genoemde onderwerpen.

HET GEBED VAN JABEZ

S. Prod'hom

"Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten;
laat uw hand met mij zijn; weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!"
1 Kronieken 4:9-10

Inleiding

In deze wereld, waar ieder te maken krijgt met lijden, wensen we dikwijls verhoord te worden als Jabez. Lijden is de aanleiding tot veel gebeden in de wereld, want onze natuur houdt niet van lijden en wij zijn vaak veel eerder geneigd om tot God te roepen voor ons lichamelijk lijden dan voor dat wat de eer van de Heer betreft.

De wereld heeft geen gewetensoefeningen en denkt alleen aan God voor haar eigen belang, om Hem haar welzijn te laten dienen. Maar ook veel gelovigen hebben moeite te begrijpen dat veel gebeden, gelijk aan dat van Jabez, toch niet verhoord worden. Voor hen geldt niet: *"En God schonk wat hij had gevraagd"*. En ook gaan voor hen de teksten niet op waarin de antwoorden van God op het geloof worden verzekerd. Toch is God getrouw en vervult Hij Zijn beloften zeker. Waar komt het dan vandaan, dat zoveel gebeden niet verhoord worden? Het Woord geeft zelf het antwoord op die vraag. Onder andere door het woordje "*als*" van Johannes 15:7; het *"omdat"* van Jakobus 4:3 en van 1 Johannes 3:22 en de "*indiens*" in 1 Johannes 5:14-15. Maar op een algemene wijze zou het probleem opgelost zijn als we beter het karakter van de tegenwoordige bedeling met haar zegeningen zouden begrijpen. Neem bijvoorbeeld het gebed van Jabez. Als wij er de geestelijke toepassing van maken zullen we zien dat het gebed zonder voorbehoud verhoord wordt.

De zegeningen van de gelovigen in de *tegenwoordige* bedeling zijn geestelijk en hemels van aard. In plaats van de Zijnen het lijden te besparen, doet God alles tot ons welzijn meewerken zolang wij hier op aarde zijn (Rom. 8:18, 28). Efeze noemt onze zegeningen in al hun schoonheid: zij zijn hemels en geestelijk in hun karakter, onbeperkt in hun uitgestrektheid, eeuwig wat hun duur betreft. Want zij zijn van God, in Christus Jezus (Ef. 1:3-14). Net zoals Paulus in beide wondervolle gebeden van Efeziërs 1:16-20 en 3:14-21, kunnen wij onze God en Vader vragen dat Hij ons laat ingaan in de kennis en het genot van al onze zegeningen. Zo kan Hij overeenkomstig dat gebed onze grenzen vergroten, zoals Jabez vroeg om overvloedig gezegend te worden en zijn aardse grenzen te mogen uitbreiden.

Deel 1

Laten wij deze vragen van Jabez bekijken, die in verbinding staan met de zegeningen van toen. Laten wij er de toepassing van maken op onze huidige zegeningen en wij zullen zien, dat God ze graag wil verhoren.

"Jabes nu riep de God van Israël aan met de woorden: Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten; laat Uw hand met mij zijn; weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft! En God schonk wat hij had gevraagd" (vs. 10).

De gelovige van nu roept niet de God van Israël aan; omdat hij in een levende betrekking staat met God. Hij roept Hem aan als zijn God en Vader, de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Iedere gelovige kan zeggen: *"Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus"* (Ef. 1:3).

Wat een wondervol deel hebben wij *in Christus*! *"Uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde"* – overeenkomstig Zijn natuur – *"terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde".* Die Geliefde is Hij door wiens bloed wij de vergeving van de zonden hebben, en die door Zijn offerande ons toegang geeft tot al deze zegeningen.

Nu wij gezegend zijn met alle geestelijk zegeningen in de hemelse gewesten in Christus, bezitten wij *al* deze zegeningen *in Hem*. Zo was het ook met de zegeningen van het volk Israël. Het hele land Kanaan was hun gegeven, zoals de Here het had gezworen aan hun vaderen, en zijn grenzen stonden vast (Joz. 1:3). De Here had alleen maar tegen Jozua gezegd: *"Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden".* Dat is de praktische kant: wij moeten ze daadwerkelijk in bezit nemen om ervan te kunnen genieten.

Deel 2

De beide eerste delen van het gebed van Jabez, een geloofsman, afstammend van de getrouwe Kaleb, houden verband daarmee. Naar het voorbeeld van zijn voorvader waardeerde hij de zegeningen, die de Here hem had gegeven. Hij wilde gezegend worden en hij wilde zijn grenzen uitbreiden. Het volk had de kracht gemist om bezit te

nemen van het hele land. Een deel ervan was bij de dood van Jozua nog in handen van de vijanden. Ja, erger nog, de Kanaänieten hadden delen van hun vroegere bezittingen teruggenomen die ze in het begin verloren hadden. Maar net zoals de nakomelingen van Simeon (1 Kron. 4:38-43), kon de godvrezende Israëliet het niet aanzien dat de "vette en goede weiden, en een land, wijd van begrip, en stil, en gerust" in handen van de zonen van Cham waren. Hij wenste ervan te genieten, hij had er recht op en wilde zijn grenzen, door de ontrouw van het volk ingekrompen, weer uitbreiden.

Het gebeurt ons ook dikwijls, als we ontrouw zijn, dat we ons de zegeningen die we gekregen hebben, laten afnemen. Maar we kunnen persoonlijk strijden, ondanks de gemeenschappelijke achteruitgang. We kunnen opnieuw ervan genieten zoals de Simeonieten uit 1 Kronieken 4:42, die zelfs ten dage van Hizkia streden om de zegeningen te heroveren, die de vijand hun zolang had ontnomen. Ook hun namen zijn opgeschreven (1 Kron. 4:41), want God heeft een welbehagen in degenen die de zegeningen waarderen. Hij heeft die zegeningen aan Zijn verlosten gegeven en Hij alleen kent de volle waarde ervan. Laten ook wij de vurige wens hebben onze grenzen uit te breiden. Het verval in de christenheid is geen hindernis om persoonlijk te genieten van onze geestelijke zegeningen. Wat is dat een belangrijk gebedsonderwerp voor ons die vaak slechts beperkt genieten van alles wat we bezitten.

In Christus bezitten wij alle dingen. Maar net zoals Israël genieten we in de praktijk alleen van dat gebied waarop wij onze voet plaatsen en dat de vijand ons betwist. Wij behoeven onze grenzen niet uit te breiden ten koste van onze broeders, ook niet hun bezittingen te veroveren, want elk deel is oneindig in het gebied van het oneindige. Paulus bidt dat *"u ten volle in staat bent te begrijpen met alle heiligen, wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is"* (Ef. 3:18).

Wij weten waar het Middelpunt is, maar er zijn geen grenzen. Het Middelpunt is Christus, Zijn liefde en al Zijn heerlijkheid. En naarmate wij Hem leren kennen, breiden wij onze grenzen uit, zonder ooit aan het einde te komen. Wij peilen, wij dringen altijd verder door, er zijn rijkdommen voor allen, er zijn rijkdommen voor de eeuwigheid. Wie zou kunnen twijfelen aan de verhoring van zo'n gebed, gericht tot de God en Vader van onze Heer Jezus Christus? Hij heeft ons immers gezegend in Christus met alle geestelijke en hemelse zegeningen, vóór de grondlegging van de wereld? Dat zijn gebeden naar Zijn wil. Want het is naar het welbehagen van Gods wil, dat Hij ons heeft gezegend op zo'n wonderlijke manier, opdat wij van deze dingen zouden genieten.

De vijand, een *machtige* vijand, woont in het Beloofde Land: *"Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereld-beheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten"* (Ef. 6:12). Het zijn satanische machten voor wie wij onbetekenend zijn (vgl. Num. 13:33). Hoe kunnen wij onze grenzen uitbreiden met zulke vijanden? Het hoofd ervan heeft bij de eerste aanval onze vader naar het vlees (Adam) overwonnen en heeft zijn hele nageslacht geplaatst onder zijn macht en onder de macht

van de dood. Maar toen de genade van God ons verloste uit deze toestand, heeft Hij ons levend gemaakt, opnieuw geschapen, in Christus gezet in de hemelse gewesten. Nu is Christus ons leven. Hij heeft ook de satan ontmoet, heeft hem aan het begin van Zijn dienst op aarde overwonnen en heeft hem machteloos gemaakt in de dood van het kruis. Als wij Christus als ons leven hebben, moeten wij slechts *Hem* tegenover de vijand tonen, opdat hij geen macht over ons heeft. De hele wapenrusting van God waarmee wij bekleed moeten zijn om onze machtige tegenstander te weerstaan, is niets anders dan de praktische openbaring van het leven van Christus in ons. Dat vormt de juiste zielstoestand, voorgesteld door de verschillende delen van de wapenrusting van God.

Als onze zielen met Christus gevoed worden, zullen wij op Hem lijken en satan of zijn engelen zullen ons niets kunnen doen. Dan zullen wij vooruitgang boeken in de kennis en het genot van onze geestelijke zegeningen. Ondertussen zullen wij onze grenzen uitbreiden in dit hemelse gebied. De goederen, al op aarde verworven, blijven tot in eeuwigheid het deel van hen die ze door strijd hebben verkregen. Als wij aan God vragen of Hij ons overvloedig zegent en onze grenzen uitbreidt, zijn wij er zeker van dat Hij ons hoort en verhoort, omdat zegenen *altijd* de wens is van Zijn hart en Zijn gewone werk is.

ZEGENEN IS ALTIJD DE WENS VAN GODS HART

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzake-lijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

februari 2006

Jaargang 3, nr. 2

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie **1**

Zomer en winter

In het begin was het Woord **2**

Deel 2

Reply **3**

Over toeval en pech

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 21

WoordStudie **5**

Voor de doden gedoopt

Online **6**

Iedereen heeft David lief

Van de werkvloer **7**

Een brief uit Rusland

Het gebed van Jabez **8**

(slot)

VAN DE REDACTIE

Zomer en winter

'Het was winter'

Johannes 10:22

De seizoenen wisselen elkaar af sinds de grote vloed in de dagen van Noach. Zolang de aarde bestaat, zullen koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht niet ophouden (Gen. 8:22). Soms is dat geen prettige ervaring, bijv. als wij te maken hebben met extreem lage of juist met zeer hoge temperaturen. Zelfs in Jeruzalem kan het koud zijn in de wintermaanden. Maar de aanduiding 'het was winter' in Johannes 10 heeft ook een *symbolische* strekking. Wij vinden in deze passage enkele laatste gesprekken van de Heer met de Joden tijdens het feest van de tempelwijding, het zg. Chanoeka-feest, dat acht dagen duurde en de herinnering levendig hield van de reiniging van de tempel – na de ontwijding door de Syriërs – door Judas Maccabeüs op 25 Kislew (onze maand December) in 165 voor Christus. Het werd gevierd op de wijze van het Loofhuttenfeest, maar droeg niet het karakter van een groot pelgrimsfeest.

Blijkbaar was de Heer Jezus nog steeds in of in de nabijheid van Jeruzalem, hoewel er al twee maanden waren verstreken sinds het Loofhuttenfeest dat wordt vermeld in hoofdstuk 7:2vv. Over enkele maanden zou het Paasfeest volgen en dan zou de Heer ter dood worden gebracht. Hier in Johannes 10 liep Zijn confrontatie met de Joodse leiders al naar een einde. Over het algemeen was het geestelijk klimaat kil en koud. Jeruzalem gonsde weliswaar van de geruchten over Hem, en er was verdeeldheid onder de Joden vanwege Zijn optreden en Zijn woorden. Maar waar was de warme liefde en toewijding jegens Hem? Eigenlijk was die alleen te vinden in Bethanië, bij Martha, Maria en Lazarus (vgl. Joh. 12).

De tijd was gekomen dat de Goede Herder Zijn eigen schapen zou uitleiden buiten de Joodse schaapskooi. Nadat Hij het offer van Zijn leven had gebracht op het kruis van Golgotha en het in de opstanding weer had hernomen, zou er een *nieuwe* bedeling aanbreken met *nieuwe* principes en *nieuwe* mogelijkheden. Er zou een nieuwe kudde worden gevormd van schapen uit de Joden, maar ook uit de volken. Het zou één kudde worden, onder de leiding van één Herder: de opgestane Heer, de grote Herder van de schapen (Joh. 10:11-18; Hebr. 13:20).

Hoe is het gesteld met ónze relatie tot de Heer? Is er sprake van een echte liefdeband, een warme en vurige liefde voor Hem? Of is het misschien *winter* in onze harten? De Heer is machtig daarin verandering te brengen, zoals dat straks ook zal gebeuren met het Joodse volk. De Heer Jezus spreekt in Zijn rede over de laatste dingen over het uitspruiten van de vijgenboom en het aanbreken van de *zomer* (Matt. 24:32). Weet u al dat de zomer nabij is, dat alle dingen nieuw zullen worden? Dan is de winter voorgoed voorbij, de regen is over, de bloemen vertonen zich op het veld, de zangtijd is aangebroken en de vijgenboom laat zijn vroege vrucht zwellen (Hoogl. 2:11-13).

Hugo Bouter

De chanoekia is een kandelaar of lamp voorzien van acht oliepitjes of kaarsen plus een extra, negende, lichtpunt, de sjamasj of dienaar genaamd. Tijdens het acht dagen durende Chanoekafeest wordt iedere dag één lichtje meer aangestoken met behulp van het negende.

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Hugo Bouter

'Christus, de kracht van God en de wijsheid van God' (1 Korintiërs 1:24).

Het feit dat Christus het eeuwige Woord van God is, c.q. de geopenbaarde wijsheid van God, was reeds bekendgemaakt in het boek van de Spreuken. De wijsheid wordt daar soms gepersonifieerd, en wanneer de dichter spreekt over de Wijsheid *als Persoon*, is het niet moeilijk daarin het eeuwige Woord, de eeuwige Zoon van God te herkennen (Spr. 8:22-31). Christus is de kracht en de wijsheid van God (1 Kor. 1:24).

Onze Heer Jezus Christus wordt in Spreuken 8 getekend in *drie* relaties:

1. De relatie tot *God de Vader*. Hij was bij de Vader en Hij was het welbehagen, de vreugde van de Vader van eeuwigheid af, reeds vóór het begin van de schepping. Hij was een en al verrukking voor Gods aangezicht, eer de aarde bestond.

2. De relatie tot *het geschapene*. Hij was aanwezig bij de schepping en Hij was de Uitvoerder, de Kunstenaar (een andere vertaling van 'voedsterling' of 'troetelkind') door Wie de schepping tot stand kwam (vgl. Spr. 3:19). Hij was de wijze Bouwmeester, die Zich verheugde in Zijn schepping, het werk van Zijn handen.

3. De relatie tot *de mensenkinderen*. Christus, die Zélf de vreugde van het hart van de Vader was, vond Zijn eigen vreugde in de mensenkinderen. Zijn vermaking, Zijn vreugde was met de mensenkinderen (Spr. 8:31).

Dit welbehagen van de Wijsheid in de mensenkinderen leidde in de volheid van de tijd tot de *vleeswording*. De eeuwige Wijsheid daalde af naar de aarde. Christus deed als Mens intrede in de schepping, die het werk van Zijn handen was. Het Woord is *vlees* geworden en het heeft onder ons gewoond. 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd', dat is het getuigenis van de apostelen. Het was de heerlijkheid van de eniggeboren Zoon van de Vader, want Hij heeft hier op aarde de Vader verklaard (Joh. 1:14,18).

Maar Christus daalde neer tot *heil* van de mensenkinderen waarin Hij Zijn vreugde vond. Zijn menswording was het bewijs van Zijn intense belangstelling voor de mens, die de kroon van de schepping was. De mens was echter in de zonde gevallen. Christus heeft aan bloed en vlees *deelgenomen* ten behoeve van de mensenkinderen die deel daaraan *hadden*. Hij heeft dat gedaan om óns van de macht van de dood en de satan te kunnen verlossen en ons tot heerlijkheid te kunnen leiden (Hebr. 2:10-15). Geen wonder dat de engelen bij de geboorte van de Zoon des mensen jubelden: '(...) in mensen een welbehagen' (Luc. 2:14). De Zoon die het welbehagen van de Vader was, was *Mens* geworden om *mensenkinderen* te redden, te verenigen met Zichzelf en aan het Vaderhart te brengen. Hij die de Wijsheid van God was, vond wegen en middelen om ons te verlossen en ons in te voeren in de heerlijkheid die Hij nu als Mens heeft verworven op grond van Zijn verlossingswerk. Wij die Hem kennen en toebehoren, zijn nu vast met Hem verbonden. Wij zijn 'in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van Godswege (...)' (1 Kor. 1:30). Het werk van Gods wijsheid wordt ook gezien in de verlossing.

REPLY

Ger de Koning

Vraag:

Hoe regeert God nu over de aarde:

- Wordt bijv. natuurgeweld door God bestuurd?
- Kan de mens doen wat hij wil, zonder dat God dit oordeelt? (oorlogen?!)
- Hoe zit het met de hongersnoden?

Is er dus wel of geen toeval (bijv. gewoon pech dat je net in Florida woont of met vakantie bent (orkaan Katrina) of de Tsunami of de Twin Towers.

Antwoord:

God regeert niet op een directe manier, maar op een indirecte manier. Ik zal dat toelichten. Een directe manier van regeren zou betekenen dat God direct het kwaad zou straffen en het goede belonen. Deze manier van regeren zal in het 1000-jarig vrederijk plaatshebben als de Heer Jezus zijn heerschappij over hemel en aarde op een zichtbare manier zal uitoefenen. Zover is het echter nog niet. De wereld wordt nog geregeerd door de duivel, de satan. De Heer Jezus noemt hem 'de overste van deze wereld' (Joh. 12:31) en 'de god van deze eeuw' (2 Kor. 4:4).

Wil dat zeggen dat de duivel de vrije teugel krijgt om te doen wat hij wil? Nee, gelukkig niet. Zoals je in de geschiedenis van Job kunt zien, mag je weten dat God aan de satan beperkingen oplegt (Job 1:12; 2:6). Dat geldt zeker voor zijn kinderen, maar ook in het grote wereldgebeuren. Het loopt God niet uit de hand. Alles werkt mee tot vervulling van zijn plannen. Daarvoor gebruikt Hij ook de satan die meester is van alle mensen (2 Petr. 2:19), behalve van hen die door bekering tot God en geloof in de Heer Jezus uit zijn machtsgebied zijn verlost en nu de Heer Jezus toebehoren. Satan beschikt daarnaast over een groot aantal demonen die hem gehoorzaam dienen. In de hof van Eden heeft de mens gekozen voor Satan en is hij een zondaar geworden. Die keus heeft ook gevolgen gehad voor de schepping (Rom. 8:20). Ook daarin gaat het niet meer zoals God oorspronkelijk heeft bedoeld.

Gelukkig blijft er in de schepping altijd zichtbaar dat God de Schepper ervan is en Hij daardoor gekend kan worden (Rom. 1:19, 20). Maar dat terzijde. De mens en de schepping zijn dus het machtsgebied van Satan. Satan zal niet anders doen dan trachten zoveel mogelijk leed te veroorzaken. Daarvoor gebruikt hij allerlei rampen en veroorzaakt hij allerlei oorlogen.

Soms lijkt het alsof God werkeloos toeziet. Dat verwijt krijg je ook wel eens als je met mensen over het evangelie spreekt. Dan krijg je opmerkingen als: als er dan een God is, waarom laat Hij dit en dat dan toe? Maar dat verwijt is niet terecht. Het is de schuld van de mens dat hij in onmin met zijn naaste leeft. En wat denk je van rampen? Heel vaak hoor je, juist van mensen die het kunnen weten, dat een bepaalde ramp er niet of in elk geval geringer in omvang zou zijn geweest als de mens een beter beheerder van de schepping was geweest of bepaalde afspraken beter was nagekomen of beter op signalen had gelet. Aan veel rampen gaat menselijk falen vooraf. Aanslagen zijn nog duidelijker het gevolg van de macht van Satan die zich van mensen bedient die in zijn macht zijn en die zich door hem laten gebruiken om levens van anderen en dat van zichzelf te verwoesten en in de hel te sleuren.

Als jij en ik daar tot nu toe nog aan ontkomen zijn, is dat niet omdat wij beter zijn. Je moet maar eens lezen wat de Heer Jezus in Lukas 13:1–5 zegt. Dat kun je hierop heel goed toepassen. Elke ramp die aan mensen voorbij gaat, is een oproep tot bekering. Iemand heeft eens gezegd: Rampen zijn Gods megafoon waardoor Hij tot de wereld spreekt. Het is Gods genade dat Hij, als we niet luisteren naar zijn fluisterende stem, Hij ons met een bulderende stem wil waarschuwen, opdat we niet omkomen. In die zin kan God het kwaad in zijn dienst gebruiken om zijn doel te bereiken. Hij deed dat in andere zin bijvoorbeeld ook in de tijd van Israël. Toen gebruikte Hij vijanden van Israël en stuurde hen op zijn volk af om het te tuchtigen. Maar die vijanden handelden niet om God daarmee te dienen. Zij wilden zich aan Israël verrijken, er beter van worden. Zij jaagden dus eigen doelen na die niet Gods doelen waren. Daarom strafte God die vijanden weer. Zo lees je van Assur dat het een roede was in de hand van God om zijn volk mee te tuchtigen (Jes. 10:5, 6). Maar in het volgende vers lees je wat Assur daarbij dacht (vs. 7–12). En de daarop volgende verzen vermelden Gods reactie daarop. Heel belangwekkend om dat te lezen.

Tenslotte nog je opmerking over toevallig ergens zijn of niet zijn. Het feit dat jij en ik in dit deel van de wereld wonen, is door God bepaald. Dat is dus geen toeval. Maar ik kan niet verklaren, waarom ik niet in de achterbuurt van Manilla of Rio de Janeiro ben geboren. Als ik daarover nadenk, kan ik toch alleen maar ootmoedig God voor die genade danken? Tegelijk bid ik dat Hij de mensen daar met zijn evangelie in aanraking zal brengen, zodat het Licht ook in hun duistere leven zal doorbreken. God verhoede dat ik me erop verhef dat ik niet ben als de mensen die daar moeten zien te overleven. Dat zou betekenen dat ik de genade van God die mij is bewezen, veracht en dat ik er geen deel aan heb.

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Nadat alle oordelen, oorlogen, het binden van de satan en de opstanding van de martelaren hebben plaatsgevonden, is aan de voorwaarden voor de oprichting van het vrederijk voldaan. Nu doen gerechtigheid en vrede werkelijk hun intrede, waarvoor de volken in de afgelopen eeuwen zich tevergeefs hebben ingespannen. Zonder de Vredevorst was dit niet mogelijk. Met het nu aanbrekende rijk van de vrede zet God de kroon op de verschillende tijdperken van Zijn handelen met de mensheid.

De Koning van het vrederijk

Wanneer we ons nu met het vrederijk zelf enigszins willen bezighouden, moeten we ons eerst wenden tot de Bijbelverzen die de Koning van dit rijk beschrijven. Daarbij willen we ons nogmaals herinneren dat deze Koning bij Zijn eerste komst, meer dan 2000 jaar geleden, niet door Zijn volk werd erkend, maar werd afgewezen.

Naar het plan van God moest Hij ook eerst het werk van de verlossing op het kruis van Golgotha volbrengen, want zonder dit werk kon het volk Israël niet van zijn zonden worden verlost. En zonder dit werk konden er ook geen zegeningen voor de hele aarde zijn. Tegelijkertijd heeft de Heer Jezus Zich in Zijn leven als mens, doordat Hij de wil van God van het begin tot het einde heeft volbracht, gelegitimeerd als degene aan wie God alles, ook de heerschappij over het hele heelal in handen kan geven (vgl. Joh. 13:3).

Christus, Hoofd over alles

Met het vrederijk wordt nu het geweldige plan van God vervuld, dat lange tijd verborgen was, namelijk dat Christus Hoofd over het gehele universum – de zichtbare en de onzichtbare wereld – zal worden. Paulus schrijft hierover in de brief aan de Efeziërs, hoofdstuk 1:9–11. Uit deze paar verzen blijkt dat God al voor de schepping van al het zichtbare een bijzonder plan had voor de tijd, die de apostel hier de 'volheid van de tijd' noemt.

Wat is nu die 'volheid van de tijd' precies? Het betekent de *vervulling* of de *vervolmaking* van de tijden. De verschillende tijden zijn de tijdperiodes van de afgelopen millennia. De afsluiting van deze tijdperiodes is de tijd van het vrederijk.

Waaruit bestaat nu het welgevallen dat God voorzien had? Het is Zijn welgevallen in die komende tijd in Christus als Hoofd alles samen te brengen: Alle dingen in de hemelen en alle dingen op de aarde, dus alle onzichtbare en zichtbare dingen, de gehele schepping. Nadat de Heer Jezus was gestorven, opgestaan en verheerlijkt en het verlossingswerk had volbracht, heeft God Hem tot Hoofd over alle dingen gemaakt (vgl. Hebr.

2:7–9). In principe is Hij dat dus nu al, maar voor de hele wereld wordt dat pas zichtbaar wanneer Hij in heerlijkheid verschijnt. Op dit moment is er nog een strikte scheiding tussen hemel en aarde, maar in het vrederijk worden hemel en aarde tot een uniform systeem samengevoegd.

We hebben in Johannes 1:51 daar een verwijzing naar, als de Heer Jezus tegen Nathanaël zegt: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg je: Je zult van nu aan de hemel geopend zien en de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des Mensen.' Deze nauwe verbinding tussen hemel en aarde is door de komst van Jezus mogelijk geworden en zal spoedig realiteit worden. Zoals Adam en Eva de opdracht kregen gemeenschappelijk over de aarde te heersen, zo zal Christus samen met Zijn bruid over het gehele universum heersen.

Hoewel het aardse Jeruzalem de hoofdstad van de hele wereld zal zijn, zal toch de eigenlijke regeringsmacht vanuit de hemel komen en wel van een stad, die in het Woord van God *'het nieuwe Jeruzalem'* wordt genoemd. Deze stad zal de hemelse tegenhanger van het aardse Jeruzalem zijn. Ze wordt in Openbaring 21:9 tot 22:5 uitvoerig beschreven. Omdat het nieuwe Jeruzalem tegelijkertijd de bruid van het Lam is, is het duidelijk dat het daarbij gaat om het geheel van alle gelovigen van de gemeente uit de genadetijd. Hier in Efeze 1 vinden we er nogmaals een bevestiging voor, dat de gelovigen van de gemeente aan de heerschappij van Christus over de gehele aarde zullen deelnemen, ja dat de gelovigen zelfs tot erfgenamen gemaakt zijn. Vandaag de dag, waar Christus nog openlijk afgewezen wordt, delen ze in Zijn verwerping. Maar wanneer Hij in heerlijkheid verschijnt, zal dat veranderen: Dan zullen zij met Hem heersen en met Hem voor de hele wereld worden verheerlijkt (Rom. 8:17; 2 Thess. 1:10; 2 Tim. 2:12).

VOOR DE DODEN GEDOOPT

Gerard Kramer

In 1 Korinthe 15:29 doet Paulus een opmerkelijke uitspraak, waar al veel uitleggers zich het hoofd over hebben gebroken. Hij schrijft daar: *'Wat zullen anders zij doen die voor de doden worden gedoopt, als doden helemaal niet opgewekt worden? Waarom worden zij dan voor hen gedoopt?'*. De moeilijkheid zit hem natuurlijk in het voorzetsel 'voor', dat beide keren de vertaling is van het Griekse *huper.*

Wat betekent *huper* gewoonlijk?

De meest voorkomende betekenis van *huper,* gevolgd door een genitivus (= 2e naamval), is 'voor' in de zin van 'niet tegen', 'ter wille van', 'ten behoeve van'; zie de volgende kleine selectie: Markus 9:40; 14:24; Johannes 6:51; 17:19; Romeinen 8:31; 16:4; 1 Korinthe 1:13; 4:6; 12:25; Galaten 1:4; Efeze 3:1; Hebreeën 2:9. Paulus is degene die dit voorzetsel verreweg het vaakst in de hier genoemde betekenissen gebruikt.

Welk probleem doet zich voor?

Als we de gewone betekenis, die *huper* ook bij Paulus meestal heeft, in 1 Korinthe 15:29 nemen, zegt de apostel eigenlijk dat het mogelijk is dat christenen zich laten dopen ten behoeve van overledenen. Onder de vroege kerkvaders vinden we de veronderstelling dat deze overledenen kennelijk niet gedoopt waren, en daardoor het risico liepen dat zij, als anderen zich niet voor hen lieten dopen, niet zouden opstaan of zelfs verloren zouden gaan. De mormonen ontlenen aan deze tekst hun praktijk zich voor overledenen te laten dopen. Er zijn ook tegenwoordig veel uitleggers die denken dat Paulus hier iets dergelijks leert, al erkennen ze dan meteen dat ze de apostel wellicht niet helemaal goed begrijpen. Een probleem daarbij is echter dat deze gedachte volledig strijdig is met het onderwijs van de apostel over de doop. De doop vindt namelijk nimmer plaats met het oog op of in het voordeel van anderen, en zeker niet met het oog op doden.

Noodoplossingen

Niemand minder dan Luther kwam op de gedachte dat *huper* hier 'boven' zou moeten betekenen. Hij veronderstelde dat Paulus sprak over doopplechtigheden op begraafplaatsen, waarbij men dan letterlijk 'boven de doden', namelijk boven hun graven, gedoopt werd. Nu kan *huper* wel 'boven' betekenen, maar dan moet het

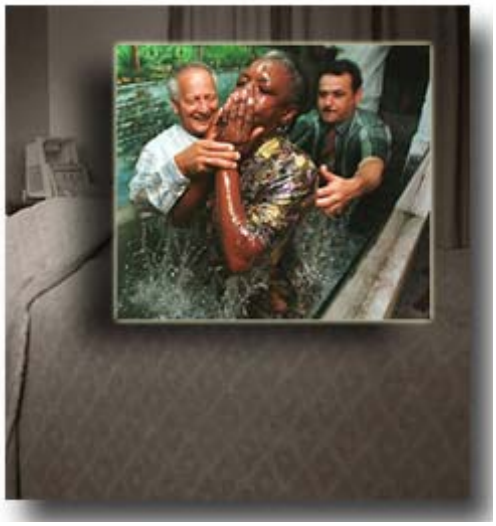

gevolgd worden door een accusativus (= 4e naamval), als in Efeze 1:22 ('over'), en dat is hier niet het geval. Een andere 'oplossing' was dat Paulus met 'de doden' de eigen, nu nog levende, maar in de toekomst dode lichamen van de gelovigen zou bedoelen. Als Paulus dat bedoeld had, zou hij zijn woorden beslist anders gekozen hebben!

Wat bedoelde Paulus?

Gelukkig zijn er in de 19e eeuw uitleggers geweest die begrepen wat Paulus bedoelde. Zij ontdekten dat *huper* + genitivus ook bij Paulus nog een andere betekenis, namelijk *in plaats van* kan hebben. Bewijsplaatsen daarvoor zijn 2 Korinthe 5:20 ('Wij zijn dan gezanten *voor* Christus, terwijl God als het ware door ons maant. Wij bidden *voor* Christus: Laat u met God verzoenen'), en Filemon :13 ('Ik had hem bij mij willen houden, opdat hij mij *namens* u zou dienen in mijn gevangenschap voor het evangelie').

Als we 1 Korinthe 15:29 zo lezen, blijkt de apostel in dit totale verband - het onderwijs over de opstanding - het volgende te zeggen: 'De gelovigen die zich laten dopen, en daardoor de open plaatsen in de gelederen aanvullen die ontstaan zijn door het ontslapen van gelovigen, zouden volstrekt zinloos handelen als zij via de doop de positie gaan innemen van mensen die blijkbaar als enige beloning voor hun geloof de dood, zonder verdere toekomstverwachting, ontvangen hebben. Maar gelukkig is er een opstanding, en daardoor is het niet zinloos zich in plaats van de ontslapen gelovigen te laten dopen en zo de gelederen hier op aarde weer op sterkte te brengen'.

IEDEREEN HEEFT DAVID LIEF

Ger de Koning

1 Samuël 18

"…en Jonathan had hem lief als zichzelf" (1 Samuël 18:1).

David verovert in dit hoofdstuk heel wat harten. Jonathan is de eerste. Hij de zoon van Saul en de troonopvolger, geeft alles wat hij heeft in grenzeloze bewondering voor David aan hem. Jonathan is een man van geloof. Hij ziet wat God met David van plan is. Hij is ook onder de indruk van de overwinning die David zojuist heeft gehaald. En nadat hij David heeft horen spreken, *'had Jonathan hem lief als zichzelf'*. Als ik naar de Heer Jezus kijk, zoals Jonathan naar David, kan ik ook niet anders dan Hem liefhebben met alles wat ik heb. Hij heeft voor mij de grote vijand, de duivel, verslagen. Ik mag naar zijn stem, de stem van de Goede Herder, luisteren. Hij is alles voor mij. Daarom is alles van mij voor Hem.

De mantel en wapenrok van Jonathan zijn een beeld van zijn eigen waardigheid; hij legt het af en geeft het David. Hij doet als het ware afstand van de troon en geeft de heerschappij aan David. Zijn zwaard en boog, om zichzelf mee te verdedigen, stelt hij in dienst van David. Daarmee geeft hij aan niet meer voor zichzelf, maar voor hem te willen strijden. Zijn gordel om zijn lendenen, een beeld van zijn eigen kracht, geeft hij ook. Hij toont daarmee dat hij al zijn kracht vanaf nu wil ontlenen aan zijn liefde voor David.

De overgave van Jonathan staat in scherp contrast met de houding van zijn vader. Als David meer eer wordt toegezongen dan Saul, wordt Saul bang dat hij ook nog een keer de troon aan David zal moeten verliezen. Vanaf dat ogenblik slaat hij hem met wantrouwen gade. Tot twee keer probeert Saul zelfs David te vermoorden. De man die hem verlichting gaf, ziet hij nu als een bedreiging. Zover kan het met iemand komen die zo vertrouwd is geraakt met, en zoveel heeft gezien van, en zoveel te danken heeft aan de Heer Jezus. Wie dan niet voor Hem buigt, gaat Hem vervolgen. Niemand kan neutraal blijven in zijn houding tegenover de Heer Jezus. Je gaat van Hem houden of je gaat Hem haten.

Dat is helaas de geschiedenis van heel wat jonge mensen die opgegroeid zijn in een gezin waarin de Heer Jezus werd gediend. Op het cruciale punt in hun leven, waarin ze moesten erkennen hoeveel de Heer Jezus in goedheid en genade voor hen had gedaan, vaak via hun ouders, keerden ze zich van Hem af en werden zijn bestrijders. Er bestaat geen excuus voor zo'n houding. De enige mogelijkheid is die houding te belijden en te veroordelen, zich tot God te bekeren en zijn plannen met de Heer Jezus te erkennen, zoals Jonathan deed ten aanzien van David.

Dat waarvoor Saul blind was uit angst om zijn eigen positie, dat zag het volk. Echter heel Israël en Juda had David lief. Hij was de leider die Saul eigenlijk had moeten zijn. David trok aan het hoofd van hen uit. Hij was de man uit het volk, te midden van het volk en voor het volk. Zo is de ware leider. Saul tracht op listige wijze van David af te komen. Hij doet een voorstel waarop David geen nee kan zeggen. Maar Saul pleegt woordbreuk door zijn eerste dochter aan een ander te geven.

Dan hoort hij van de liefde van zijn andere dochter voor David. Die kans grijpt hij om door middel van de Filistijnen van David af te komen. Sauls plan valt in duigen. Hij rekent niet met de Heer. Met twee keer zoveel voorhuiden als nodig was, wordt David de schoonzoon van de koning. In plaats van hem kwijt te zijn, heeft hij hem nu in de familie. Dan begrijpt Saul dat de HERE met David is. Als er dan direct achter staat dat Saul Davids vijand bleef zijn leven lang, is dat een bewijs van de hardheid van Sauls hart.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 18.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer Jezus, dank U voor alles wat U deed en doet. Ik heb U lief met mijn hele hart. U mag beschikken over alles wat ik heb en ben.

VAN DE WERKVLOER

Koos Koelewijn

EEN BRIEF UIT RUSLAND

Vrede zij u, beste Jacob en uw vrouw!

Ik heb uw brief en pakje ontvangen en schrijf nu een antwoord. Helaas is het pakje weer helemaal verscheurd aangekomen. Iemand heeft de hele inhoud ervan bekeken, want één brochure is weggeraakt. U had 40 stuks gestuurd, maar ik heb maar 39 stuks geteld. Maar misschien zal Gods Woord, vervat in de weggeraakte brochure, het hart aanraken van de persoon die hem heeft wegnomen! Dat is ook evangelisatie, zij het niet een heel gebruikelijke.

Ja, de Here bewaart ons, als wij op Hem vertrouwen. Hij is een naijverig God, en verlangt dat wij ons leven alleen aan Zijn handen toevertrouwen. Ja, de Heer heeft medelijden met mij gehad, net als met de weduwe in Naïn. Die rouw en smart, veroorzaakt door de zonde, kon Gods Zoon zo goed begrijpen! Zijn hart was heel erg gevoelig voor de pijn van anderen. Prijs Hem dat Hij ZOVEEL van ons houdt! Ja, Hij is ons nabij en verdiept zich in onze zaken. Ja, ik ben het heel erg met u eens, dat al onze ervaringen aan Gods voeten brengen niet godslasterlijk is. Dat is het gesprek van een kind met zijn Vader, en als de verhouding met God vertrouwelijk is, dan wil je ook al je vreugden en smarten uitspreken, want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.

O ja, de Heer ziet ieder van ons afzonderlijk. Waar wij ons ook bevinden, ons voor Hem verbergen is onmogelijk. Hij is de Alziende en dat betekent dat Hij alles weet, wat er ook met ons gebeurt. Ook in ellende, wanneer het lijkt dat je alleen bent, is Hij nabij. Wat is het fijn je dat bewust te zijn! Dat is werkelijk ons geheim, het geheim van hen die God kennen, die God als Vader hebben. Wat is het goed, dat het beter gaat met uw vrouw en dat u de Here blijft danken! Zoals Job zei: *"Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?"* (Job 2:10). Alles wat ik heb moeten doormaken in die tijd, dat u geen brieven van mij ontving, Jacob, al dat zware en bittere, is tot nut geweest, en ik dank God dat Hij mij die beproevingen geschonken heeft. Hoeveel moet de klei verdragen, voordat hij tot een prachtig vat wordt! Ik wil zo graag een prachtig vat worden voor een goed gebruik in het huis van onze Heer!

Het boek "De wet voor de melaatse" is met interesse gelezen door mij en door mama. Ja, wanneer de Hogepriester op ons lichaam de melaatsheid der zonde ziet, dan hebben wij niet het recht met Hem te twisten, want Hij vergist Zich niet. En het is zo verheugend, dat de Here Jezus ons WIL reinigen. Hij heeft ons genezen van de zondeziekte, maar wij moeten steeds opnieuw gewassen worden met het water van Gods Woord. Dat is onze spiegel, waarin wij alle tekortkomingen kunnen zien, maar het is ook een raadgever hoe wij alle gebreken kunnen overwinnen om voor de Heer te komen staan in sneeuwwitte kleren. Nee, niet in kleding van onze eigengerechtigheid, maar in kleding gegeven door Gods genade. Een gave van God, *"opdat niemand roeme"* (Ef. 2:8-9). Want onze eigengerechtigheid is als bevlekte kleding.

Bij het opstijgen komen uit de staart van een raket gassen met een temperatuur, die het smeltpunt van het taaiste metaal te boven gaat; opdat de staart niet smelt wordt aan wolfraam zilver of koper toegevoegd om de overmaat aan warmte te absorberen en vernieling ervan te voorkomen. Dit voorbeeld lijkt heel erg op Gods toorn. De Heer ziet naar onze wereld, die zwart wit noemt, en wit zwart, en daarmee Gods geboden vertrapt. Priesters trouwen al mensen van hetzelfde geslacht, moord op de naaste verwondert niemand meer, kinderlijfjes worden uitgekleed om foto's te maken en vervolgens te verkopen. God toornt. Aardbevingen, overstromingen, terrorisme etc., dat alles brengt smart en lijden. Maar de wereld is er nog, hij is nog niet verwoest, omdat net als koper of zilver de christenen de overmaat van Gods toorn absorberen. Omwille van de getrouwen heeft God nog geduld. God wacht. Hij wil dat de mensen tot bekering komen. Gebed voor onze verwanten stijgt op naar de troon van de Almachtige. O, hoe enorm is de eeuwigheid en hoe gering en beperkt het leven, maar juist de tijd die ons is toegewezen om te leven, is beslissend voor de eeuwigheid.

Wij zijn het zout der aarde. Die is nog niet ontbonden, doordat hij met het zout gezouten wordt. Als wij geen zout zijn, dan zal de wereld tot ontbinding overgaan. Om zuiver zout te zijn, vrij van bijmengingen, doet de Heer in ons Zijn werk. En met mij handelt de Heer net zo. Dat is een getuigenis van Zijn liefde, want Hij tuchtigt degene die Hij liefheeft. In het feit dat we soms ook pijn moeten verduren, treedt toch Gods liefde aan de dag! *"Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen reden voor vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid"* (Hebr. 12:11).

Hartelijk dank aan de vertaler voor zijn werk! Het werk van een vertaler is het werk van een middelaar. Hij maakt het onbegrijpelijke begrijpelijk. De Heer Jezus Christus is onze grote Middelaar geworden. En nu, dankzij Hem, scheidt niets ons van de hemelse Vader! Wat een vreugde dat Hij ons heeft opgenomen in het getal van Zijn kinderen! Hoe begrijpelijk is dat alles, wat u ervaart! Ondanks de afstand, de taalbarrière en de mentaliteit! De Here is onze Vader, en wij zijn Zijn kinderen. Kinderen lijken op hun Vader, daardoor herkennen zij elkaar!

Groeten van mama en van mijn familieleden,
Svetlana

Koos Koelewijn stuurt regelmatig boeken, kalenders en ander evangelisatiemateriaal naar Rusland en andere landen. Deze bijzondere brief wilden wij u niet onthouden.

HET GEBED VAN JABEZ

S. Prod'hom

"Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten;
laat Uw hand met mij zijn; weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!"
1 Kronieken 4:9-10

Deel 3

Maar nu moeten wij nog aandacht schenken aan het derde deel van het gebed van Jabez: *"Laat Uw hand met mij zijn".* De hand van God zal met ons zijn als wij *Hem* verheerlijken in ons leven, als wij zoeken wat overeenkomstig *Zijn* gedachten is. Ezra heeft een soortgelijk gebed gebeden en dat werd ook verhoord (Ezra 8:18,21-23). Gods goede hand zal met ons zijn in alles wat wij doen, als wij in de eerste plaats denken aan Zijn eer en voor Gods oog de karaktertrekken van Zijn geliefde Zoon vertonen. Daartegenover geldt dat wanneer wij ontrouw zijn, Zijn hand tégen ons zal zijn. Die les leren wij o.a. in het boek Richteren: *"Telkens als zij uittrokken, was de hand des HEREN tegen hen ten verderve, zoals de HERE hun onder ede aangezegd had, en zij kwamen in grote benauwdheid*" (Richt. 2:15). Ezra zei ook: *"...naar de goede hand van onze God over ons". "De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar Zijn macht en Zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten"* (Ezra 8:18,22).

Als wij gehoorzaam wandelen met een hart dat gehecht is aan de eer van de Heer, als wij onze zegeningen waarderen, als 'Kanaän' aantrekkingskracht voor ons heeft (zoals Hebron dat had voor Kaleb reeds tijdens de tocht door de woestijn), dan zal de hand van God over ons zijn in alles wat ons geestelijk en stoffelijk welzijn betreft. Want er staat geschreven: *"Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden"* (Matt. 6:33). Met die zekerheid kunnen wij voortgaan, als wij in de weg van God zijn, als wij ons bewust zijn van Zijn tegenwoordigheid, van Zijn bescherming en Zijn goedkeuring! Wat een kracht ontvangen wij dan om de vijand te weerstaan. Dat heeft Christus, die ons Voorbeeld is, in Zijn weg van zelfverloochening en lijden duidelijk ondervonden: *"Ik stel mij de HERE bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet"* (Ps. 16:8).

Deel 4

Het vierde en laatste deel van het gebed van Jabez is van groot belang, want zonder dit deel is het niet mogelijk de gevraagde zegeningen te verwerkelijken: *"Weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!"* Het lijden is in de wereld gekomen door de zonde. Daarmee had de moeder van Jabez ervaring opgedaan. En haar zoon had begrepen dat lijden het deel is van iedereen, maar dat de hulpbronnen van de gelovige *in God* zijn. Seth noemde zijn zoon Enos (d.i. 'sterfelijk mens'). Daardoor gaf hij zich rekenschap van de gevolgen van de zonde. Vanaf toen begon men de naam van de Heer aan te roepen (Gen. 4:26). Jabez begreep ook dat hij niet aan de gevolgen van de zonde kon ontkomen, dan alleen door de naam van de God van Israël aan te roepen. In Zijn liefde kan God niet onverschillig blijven voor het lot van Zijn schepselen. Als alles op aarde wegvalt, kan het geloof beschikken over goddelijke hulpbronnen. Maar voor ons als christenen heeft het gebed van Jabez in de eerste plaats een geestelijke toepassing. Het kwaad, waaraan wij zijn blootgesteld en waarvoor wij gespaard wensen te blijven, bestaat niet alleen in de gevolgen van de zonde, maar het is *de zonde zelf*. Als wij aan God vragen om beschermd te worden voor het kwaad, opdat wij geen smart hebben, vragen wij iets dat naar Zijn wil is. God wil ons zonder smart zien die het gevolg is van zonde, de vrucht van onwaakzaamheid waardoor de Heer wordt onteerd. Dit gebed

heeft de Heer Jezus Zijn discipelen geleerd: *"En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze"* (Matt. 6:13).

God heeft ons de mogelijkheid gegeven beschermd te worden tegen het kwaad, door ons in de nieuwe geboorte deelgenoot te maken van Zijn natuur. De apostel Johannes kon zeggen: *"Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt, maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem"* (1 Joh. 5:18). Door zijn positie in Christus, waarin God de gelovige altijd ziet, zondigt deze niet, want de zonde kan niet voortkomen uit de nieuwe natuur en uit de nieuwe mens. Het zou lastering zijn als men het tegendeel beweerde, want de bron van deze natuur is goddelijk. Zolang wij verwerkelijken dat wij uit God geboren zijn, dat wij een leven bezitten dat in Christus overwinnend uit de beproeving tevoorschijn is gekomen tijdens de verzoeking in de woestijn, beschut tegen het kwaad en tegen de zonde, zullen de smarten als gevolg van begane zonden ons bespaard blijven. Niet dat wij *zonder* lijden in deze wereld kunnen wandelen, want de gelovige is hier op aarde geroepen om te lijden: *"Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden"* (Fil. 1:29). Er is ook lijden dat het deel is van allen: *"Want ik acht, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet waard is vergeleken te worden met de toekomstige heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden"* (Rom. 8:18).

Petrus stelt ons de verschillende vormen van lijden van de gelovigen voor:

1. Onrechtvaardig lijden terwille van het geweten (1 Petr. 2:18-25).
2. Lijden om de gerechtigheid (1 Petr. 3:14-17).
3. Deelhebben aan het lijden van Christus (1 Petr. 4:1-2, 13-14, 19).
4. Lijden in de wereld (1 Petr. 5:9-10).

Zij die dit lijden verdragen, worden "gelukzalig" genoemd (Matt. 5:10-11; 1 Petr. 4:14). Maar de apostel Petrus onderscheidt dit lijden heel duidelijk van het lijden dat ons treft in Gods regering, wanneer wij zelf zonden hebben bedreven (1 Petr. 2:20; 3:17; 4:15). Hij laat ook zien dat het verzoenend lijden voor de zonden het deel van Christus op het kruis is geweest: *"Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen"* (1 Petr. 3:18). Lijden voor de zonden is dus Zijn deel geweest in het oordeel van God. En door dit lijden zijn wij tot God gebracht, nadat de zonde verzoend was. *"Daar Christus dus in het vlees geleden heeft, moet u zich ook met dezelfde gedachte wapenen; want wie in het vlees lijdt, heeft afgedaan met de zonde"*. Wij moeten ons dus niet blootstellen om vanwege verkeerde daden te lijden, dat is niets voor ons. Maar wij zijn tot God gebracht in een nieuwe toestand, bevrijd van onze zonden met het doel *"de overige tijd in het vlees niet meer te leven naar de begeerten van de mensen, maar naar de wil van God"* (1 Petr. 4:1-2). In plaats van toe te geven aan de begeerten van de mensen, waardoor men wordt afgetrokken en verleid (Jak. 1:14), moeten wij ze weerstaan. Dan zal de zonde, die door de begeerte wordt gebaard, geen plaats krijgen in ons leven. Dan zullen wij de pijnlijke gevolgen daarvan ook niet hebben te ondergaan. Wij zullen de vruchten van die plant, die genoemd wordt 'bitterheid', niet kennen: *"(...) terwijl u erop toeziet dat niet aan iemand de genade van God ontbreekt; dat er geen wortel van bitterheid opschiet en onrust veroorzaakt, en velen daardoor verontreinigd worden"* (Hebr. 12:15).

Laten wij voortdurend de hulp van God zoeken in het gebed, om bewaard te blijven voor het kwaad en de pijn die daaruit voortkomt (Spr. 4:12), opdat wij niet struikelen door *"de zonde die ons licht omstrikt"* (Hebr. 12:1). Laten wij altijd bekleed zijn met de hele wapenrusting van God. Hij zal ons in staat stellen onze grenzen uit te breiden, op te groeien in kennis van Christus en van alles wat wij bezitten in onze Heer en Heiland, die het Middelpunt van onze geestelijke en hemelse zegeningen is. Als wij toegeven aan de zonde, zullen wij niet alleen de bittere gevolgen daarvan ondergaan, maar wij zullen ook niet in staat zijn te strijden tegen onze geestelijke vijanden. Wij zullen dan geen vooruitgang boeken, als wij al geen terrein verliezen. Dit is een ernstige en belangrijke zaak, want de gevolgen ervan zijn eeuwig, omdat de zegeningen het ook zijn. Het deel dat de gelovige op aarde verkrijgt, zal hem persoonlijk eeuwig bijblijven. Laten wij dus niet moe worden te bidden zoals Jabez, met gedachten en wensen die in overeenstemming zijn met de raadsbesluiten van God ten aanzien van ons en met Zijn eigen heerlijkheid. Dan zal ook van ieder van ons gezegd worden: *"En God schonk wat hij had gevraagd"*.

Slot

Het is na het voorafgaande nauwelijks nodig om eraan toe voegen, dat wij al onze moeilijkheden moeten brengen bij God; alles wat onze pelgrimsreis op aarde betreft, met een kinderlijk vertrouwen als van kinderen tot hun Vader. De Heer leert ons in het Evangelie

hoe onze God en Vader belang stelt in al onze stoffelijke behoeften (Matt. 6:25, 34; Luk. 12:7, 29-31). Maar het voornaamste onderwerp van de gebeden, dat wat het meest het hart van de gelovigen moet bezighouden, is de heerlijkheid van God Zelf en het welzijn van onze medegelovigen. Daarnaast moeten wij natuurlijk het heil van zondaars niet vergeten. De Heer zegt: *"Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden".* Wat de aardse dingen betreft, zegt de Heer in Lukas 12: *"(...) maar uw Vader weet dat u deze dingen nodig hebt".* Deze dingen zijn dus niet de belangrijkste die er zijn, maar toch hebben zij voor ons, die dikwijls zo aardsgezind zijn, een heel grote plaats in de gebeden die wij tot God opzenden. Niet dat we er *niet* over mogen spreken, integendeel, zij behoren tot "alle dingen" die wij Hem mogen voorleggen (Fil. 4:6). Maar zij behoren tot wat *erbij gegeven wordt*. Terwijl de grote dingen die het onderwerp van onze gebeden zouden moeten vormen, de heerlijkheid van God op aarde betreffen en daaraan nauw verbonden ons geestelijk welzijn en dat van onze broeders en zusters, dus ons persoonlijk en gemeenschappelijk getuigenis. In het 'Onze Vader' begint de Heer met de dingen die God betreffen: *"Onze Vader die in de hemelen bent, moge uw naam worden geheiligd, uw koninkrijk komen, uw wil gebeuren, zoals in de hemel, zo ook op aarde"* (Matt. 6:9). Daarna komen pas de persóónlijke behoeften.

In Johannes 15:8 zegt de Heer: *"Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt".* Alles wat Hij in de voorafgegane verzen heeft gezegd staat in verbinding met het thema vruchtdragen. Met het oog daarop zegt Hij in vers 7: *"Als u in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, bidt alles wat u wilt en het zal u gebeuren".* Wat wij boven alles zouden moeten wensen, is vrucht te dragen voor Hem. En als onze gebeden daarop betrekking hebben, kunnen wij rekenen op de verhoring ervan. In een goede geestelijke toestand, gekenmerkt door godsvrucht, kunnen wij de ervaring opdoen van wat Paulus tegen Timotheüs zegt: *"De godsvrucht is nuttig tot alle dingen, daar zij de belofte heeft van het tegenwoordige en van het toekomstige leven"* (1 Tim. 4:8).

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **'…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

'Rechtstreeks' is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzake-lijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in 'Rechtstreeks' gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

maart 2006

Jaargang 3, nr. 3

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie **1**

Leer ons onze dagen tellen

In het begin was het Woord **2**

Deel 3

Reply **3**

Waarom zeggen sommigen 'Heer' Jezus

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 22

WoordStudie **5**

Bewaard voor of in de Grote Verdrukking

Online **6**

David moet op de vlucht

Van de werkvloer **7**

De gevaren van occultisme

Wat een prachtige schepping **8**

VAN DE REDACTIE

Leer ons onze dagen tellen

Het leven gaat snel. Alleen de 'lammeren' van de kudde beseffen dat nog niet. Zelfs de wat oudere kinderen worden zich hiervan bewust op oudejaarsavond. Toch is het nuttig in het voorjaar eens na te denken over wat Mozes zei: *'Wij vliegen daarheen…'* (Ps. 90:10). Een dag is zó voorbij. We zijn gewend onze *jaren* te tellen, maar Gods Woord geeft aanwijzingen om onze *dagen* te tellen.

Tellen we alle dagen wel mee?

Het liefst bewaren we de herinneringen aan onze zonnige (vakantie-)dagen, mooie zondagen, geboorte- en verjaardagen en onze succesdagen. Kijk maar eens in uw fotoalbum…

Maar is dat juist? Mozes vraagt de Heer *'zó onze dagen te tellen en een wijs hart te bekomen.'* Dat zijn *alle* dagen. Soms leert onze Heer ons veel meer door gebeurtenissen in dagen, die we maar liever zouden willen vergeten (Zie bv. Hag. 1:5-6 en 9-11). Immers geen enkele dag krijgen we retour, om van die datum een 'verbeterde versie' te maken en andere beslissingen te nemen. De grootste godsmannen en vrouwen hebben dagen beleefd, die ze graag heel anders hadden ingevuld. Ook Mozes. Het doodslaan van die Egyptenaar kon niet teruggedraaid worden en ook niet de dag, dat hij de rots voor de tweede keer sloeg.

Ook wij hebben te leven met dagen die gekenmerkt worden door moeite en verdriet. Dagen waarin we niet terug te draaien beslissingen namen. En niet te vergeten een (zoveelste) 'zwarte dag' in ons leven. Maar ook die akelige dagen die succesvol leken voor ons vlees, maar in het licht van God geen waarde hadden. En niet te vergeten de zogenaamde 'drukke' dagen, zonder stille momenten in de gemeenschap met onze Vader. Telt u die dagen ook mee? We slaan ze liever over, ons vlees wil er liefst nooit weer aan terugdenken. Toch wil God dat we juist ook die dagen meetellen om een wijs hart te krijgen. Dan worden we ons met schaamte bewust van ons falen en van Zijn enorme genade voor elke dag.

Hoe zullen we tellen?

We mogen onze dagen 'tellen' in het bewustzijn van de betrekkelijkheid van ons leven en onder het oog van de eeuwige God, die onze Vader wil zijn. Immers elke dag overlaadt (draagt) Hij ons (Ps. 68:19) en de Heer Jezus heeft beloofd: *'En zie, Ik ben met u **alle** dagen tot aan de voleinding van de eeuw*' (Matt. 18:20). Elk van onze dagen is bij de Heer 'in tel'. Wanneer we de *waarde* van één dag bedenken – nee, niet 8 maal uw netto-uurloon - maar de *waarde* die één dag voor de Heer Jezus heeft, dan telt *elke minuut*. Wordt dat niet een krampachtig christenleven? We kunnen toch niet de hele dag bezig zijn met bijbellezen, bidden of evangeliseren? Nee, dat vraagt Hij niet van ons. Maar Hij wil wel dat wij een vruchtbaar leven voor Hem leiden!

Het geheim van een vruchtbaar leven

Wat zegt de Heer Jezus over een vruchtbaar leven? 'Ik ben de wijnstok, u de ranken; wie *in Mij blijft* en Ik in hem, *die draagt veel vrucht*, want zonder Mij kunt u helemaal niets doen'. Blijven in Hem is het geheim. Het nieuwe leven heeft het verlangen *in Hem* te blijven, elke dag. Houd ik elke dag 'mijn verblijf' in Hem? Ben ik me ervan bewust dat Hij mij omgeeft, zoals de muren van mijn huis, zoals de carrosserie van mijn auto of nog dichter bij: zoals mijn jas mij omhult? De Heilige Geest, die *in* ons woont, wil graag dat de Heer Jezus elke dag van ons leven grootgemaakt wordt. Het is ons gebed, dat ook deze *'Rechtstreeks'* de Persoon van de Heer Jezus groter en heerlijker zal maken in ons leven.

Andries Loos

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Hugo Bouter

'Jahweh bezat Mij in het begin van Zijn weg[en], vóór Zijn werken (of: daden) van oudsher'. (Spreuken 8:22)

Vóór de schepping er was, dus vóór het begin van ruimte en tijd, was de eeuwige Wijsheid er al. Het Woord was 'bij God', zoals Johannes zegt aan het begin van zijn evangelie (Joh. 1:1-2). Jahweh 'bezat Hem', zegt Salomo hier in Spreuken 8:22 (SV). De vertaling 'scheppen' (NBV) of 'tot aanzijn roepen' (NBG) moet van de hand worden gewezen. Christus is immers geen geschapen Wezen. Er was een *bestaande* relatie tussen Jahweh en de Wijsheid, een vaste band tussen God en de Logos. Enkele verzen verder is sprake van de Wijsheid als Gods 'Troetelkind', of 'Voedsterling' (SV), dus Zijn *Lieveling* (Spr. 8:30). In het licht van het Nieuwe Testament zien wij hier de relatie tussen de Vader en de Zoon.

Bovendien was Christus het *Centrum* van al Gods raadsbesluiten, nog vóór het begin van Zijn scheppingswerken. Spreuken 8:22 spreekt over het *begin* van Gods *weg*. De *weg* die God gaat, is nodig voor de uitvoering van Zijn plannen en gedachten. Er is onderscheid tussen resp. Gods *wegen*, Zijn *werken* en Zijn *raadsbesluiten*. Zijn wegen vormen niet noodzakelijkerwijs een onderdeel van Zijn raadsbesluiten. Zo behoorde de woestijnreis van de Israëlieten tot Gods *wegen* met Zijn volk, terwijl de intocht in Kanaän en de vestiging van Zijn heiligdom op de berg Sion een onderdeel was van Zijn *raadsbesluiten* (vgl. reeds Ex. 15). Er is ook verschil tussen Zijn wegen en Zijn werken, zoals wij kunnen lezen in de Psalmen. God maakte *Mozes* Zijn *wegen* bekend, maar aan de kinderen Israëls toonde Hij Zijn machtige *daden* (Ps. 103:7). Mozes had toegang tot God in het heiligdom en hij ontving *inzicht* in Gods *wegen* (die wegen van wijsheid en genade waren), terwijl de Israëlieten werden geconfronteerd met Zijn krachtige *daden*.

Christus is van eeuwigheid aan *bevestigd* of *aangesteld* als de Uitvoerder van Gods plannen: 'Ik ben bevestigd (lett.: gezalfd) van eeuwigheid aan, vanaf het begin, vóór de aarde bestond' (Spr. 8:23; vgl. de Engelse vert. 'I was set up from eternity'). De woorden 'formeren' en 'geboren worden' (NBG-vert. in Spr. 8:23-25) kunnen wij met enige dichterlijke vrijheid nog wel toepassen op de *wijsheid* als zodanig, maar ze kunnen *niet* worden gebruikt voor *de Persoon* van Christus. Er zijn betere alternatieven. Letterlijk staat er dat de

Wijsheid van eeuwigheid aan *gezalfd* is geweest (SV), zoals de Heer in de tijd ook zou worden gezalfd (d.i. 'aangesteld') als Koning over Sion (Ps. 2:6).

Het gaat hier duidelijk om Zijn pre-existentie, d.w.z. het eeuwige vóórbestaan van het Woord. Toen God Zijn Zoon in het middelpunt van Zijn plannen en gedachten plaatste, bracht Hij Hem als de Wijsheid *aan het licht* en stelde Hij Hem aan als de Architect van hemel en aarde. Hierover lezen wij verder in Spreuken 8: 'Toen er geen diepten waren, ben Ik voortgebracht (of: aan het licht gebracht), toen er geen bronnen waren, rijk aan water. Eer de bergen gegrondvest waren, vóór de heuvels ben Ik voortgebracht; toen Hij de aarde nog niet had gemaakt, noch de velden, noch de eerste stofdeeltjes (of: elementen) der wereld' (Spr. 8:24-26).

In het Nieuwe Testament vinden wij veel meer plaatsen die spreken over deze fase van Gods handelen, die dus dateert van vóór de grondlegging van de wereld (vgl. Joh. 17:5,24; 1 Kor. 2:7; Ef. 1:4; 2 Tim. 1:9; Tit. 1:2; 1 Petr. 1:19-20). God had toen ook reeds de Gemeente op het oog, die om zo te zeggen het *meesterwerk* is van Zijn eeuwige raadsbesluiten.

BEGIN MAART VERSCHIJNEN D.V.:

In het begin was het Woord, vijf bijbelstudies over de Wijsheid van God en het Woord van God, door Hugo Bouter. ISBN 90-70926-46-6. Brochure, 32 pag. Verkoopprijs EUR 2,50.

De kronen van de christen, een studie over de kronen of beloningen volgens het Nieuwe Testament, door Hugo Bouter. ISBN 90-70926-47-4. Brochure, 32 pag. Verkoopprijs EUR 2,50.

REPLY

Ger de Koning

WAAROM ZEGGEN SOMMIGEN 'HEER' JEZUS?

Vraag:

Waarom zeggen sommigen "Heer" Jezus? Is het ongeestelijk om gewoon over "Jezus" te spreken?

Antwoord:

Ik hoor bij die 'sommigen' die "Heer" Jezus zeggen. Ik zal je zeggen waarom. Er zijn enkele redenen. In de evangeliën spreken de discipelen de Heer Jezus nooit aan als 'Jezus'. Als er in de brieven alleen over 'Jezus' wordt gesproken, ziet dat altijd terug op zijn leven op aarde. Ik sta als christen niet in verbinding met een op aarde levende Christus, maar met een verheerlijkte Heer in de hemel, waar God Hem zowel tot Heer als tot Christus heeft gemaakt (Hand. 2:36). Als God Hem tot Heer heeft gemaakt, stem ik daar graag mee in.

Als christen heb ik de Heilige Geest ontvangen (Ef. 1:13) en die brengt mij ertoe om 'Heer Jezus' te zeggen (1 Kor. 12:3). Ik heb mijn leven aan Hem te danken, aan zijn lijden en sterven aan het kruis. Daarom wil ik Hem graag dienen als mijn Heer en Hem ook zo noemen. Het is een belijdenis die bij mijn redding hoort (Rom. 10:9). Het is voor mij een eer Hem Heer te mogen noemen.

Er zijn uitzonderingen, maar vaak wordt in christelijke kringen de naam Jezus respectloos uitgesproken, zelfs gescandeerd, een naam waarop de christen 'kickt'. Ik bedoel met respectloos niet dat er verachting voor Hem is, maar een grote onderwaardering. Hij is zeker waarachtig mens en ons gelijk geworden, met uitzondering van de zonde (Hebr. 4:15). Tegelijk maakt dat Hem zo groot! Hij is vrijwillig Mens geworden en is op onnavolgbare wijze tot ons niveau neergedaald. Maar Hij die Mens werd, bleef tevens de eeuwige Zoon van God, de Schepper en Onderhouder van alle dingen, die in heerlijkheid en majesteit het heelal bestuurt. Hij is oneindig boven ons verheven. Die Persoon is Heer over alles en ook over mijn leven. Daarom noem ik Hem graag Heer en spreek ik met voorkeur, uit eerbied en liefde over mijn Heer Jezus.

Het ongeestelijke zit hem niet in het gewoon over "Jezus" spreken. Ik kan ook heel ongeestelijk, op een ongeestelijke wijze over de Heer Jezus spreken. Het is nog erger: als ik ongeestelijk spreek, over welk onderwerp ook, of ongeestelijk handel in welk geval ook, verloochen ik mijn belijdenis dat Hij mijn Heer is. Wat ik zeg en doe, moet wel kloppen met mijn belijdenis dat de Heer Jezus werkelijk mijn 'Heer', opdat Hij niet zal moeten zeggen: Je noemt Mij Heer, Heer en doet niet wat Ik zeg (Luk. 6:46).

Veelmeer verlang ik ernaar dat Hij kan zeggen: Je noemt Mij Meester en Heer, en je zegt het terecht, want Ik ben het (Joh. 13:14). In het vervolg van Johannes 13 maakt de Heer Jezus duidelijk wat die belijdenis betekent. Als jij en ik dat in praktijk brengen, zullen we het uit de mond van de Heer mogen horen dat Hij tot jou en mij zegt: "Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal Ik je stellen; ga de vreugde van je Heer in" (Matth. 25:21, 23). Dat lijkt me de mooiste beloning.

VRAGEN

1. Hoe heette de jongste koning die in de Bijbel wordt vermeld?
2. Welke boeken in het Nieuwe Testament bevatten het woord *'christen'*?
3. Hoeveel boeken in het Nieuwe Testament eindigen met het woord *'Amen'*?

Antwoorden staan op bladzijde 10

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

De regering van Christus en de verheerlijkte heiligen

In het boek van de profeet Daniël wordt beschreven hoe God de heerschappij over de wereld aan Christus overgeeft en hoe de verheerlijkte heiligen daaraan ook deel zullen hebben (Dan. 7:13,14). Aan het begin van hoofdstuk 7 beschrijft Daniël enkele visioenen over vier dieren, die vier grote opeenvolgende wereldmachten symboliseren:

- Babylon (leeuw met adelaarsvleugelen),
- Medisch-Perzisch rijk (beer met drie ribben in zijn muil),
- Griekenland (luipaard met vier vleugels en vier koppen),
- Het Romeinse rijk (verschrikkelijk, angstaanjagend en sterk dier met ijzeren tanden).

Het laatste dier heeft tien horens en zeven koppen. In zijn eindfase bevindt dit rijk zich min of meer in het gebied van het vroegere Romeinse rijk: het verenigd Europa. Nadat dit uitermate wrede rijk voorgoed is vernietigd, ontvangt Christus als Zoon des mensen (vgl. Matth. 24:30) de heerschappij uit de hand van God. Daniël beschrijft hoe hij na dit visioen ten diepste aangedaan was en dat hij grote angst kreeg. Hij vernam verdere bijzonderheden over dit rijk en de tijd daarna (Dan. 7:15-22).

De profeet wilde graag zekerheid over zijn visioenen hebben en daarom vroeg hij meer informatie aan een engel die daar stond. Van hem kreeg hij te horen dat de vier dieren vier rijken zijn, dat echter uiteindelijk het koningschap aan de 'heiligen der hoge plaatsen' (of: de heiligen des Allerhoogsten) gegeven zal worden. Aan de ene kant zien we in de verzen 13 en 14 dat de Zoon des mensen het Rijk ontvangt. Hier in vers 18 zien we echter dat de hemelse heiligen het ontvangen. Hoe kunnen wij deze tegenstelling verklaren? We kunnen deze schijnbare tegenspraak aan de hand van Efeze 1 oplossen: de heiligen van de hoge plaatsen zijn de *verheerlijkte* heiligen, die samen met Christus over het heelal zullen regeren.

Daarna ziet Daniël wat het betekent dat op het verschrikkelijke dier een kleine horen steeds groter wordt. Deze horen is een beeld van de heerser van Europa in de tijd van de Grote Verdrukking (3,5 jaar lang). Deze gruwelijke heerser zal met de heiligen van de hoge plaatsen oorlog voeren. Hoe kan dat gebeuren wanneer de heerser op de aarde is, de heiligen echter in de hemel zijn? De verklaring vinden we onder andere in Openbaring 13:6,7: *"En hij* [het beest, de heerser van dit rijk] *opende zijn mond tot lasteringen tegen God, om Zijn naam te lasteren en Zijn tabernakel en hen die in de hemel wonen. En hem werd gegeven oorlog te voeren tegen de heiligen en hen te overwinnen".* Er zijn in die tijd heiligen in de hemel, dat zijn de gelovigen die reeds opgenomen zijn (vgl. 1 Thess. 4:14v). Er zijn echter ook heiligen die *na* de opname tot geloof zijn gekomen en nog op aarde leven. God staat het dier toe dat hij velen van hen 'overwint', doordat hij hen ter dood brengt. Maar wanneer Christus de heerschappij uit de hand van God ontvangt, worden deze martelaren opgewekt (Openb. 20:4–6), in de hemel opgenomen en eveneens heiligen van de hoge plaatsen, die met Christus en de al verheerlijkte heiligen samen regeren.

Verder toont het eind van Daniël 7 dat de heerser van het hersteld Romeinse rijk de macht wordt ontnomen, ja, dat zijn macht voorgoed vernietigd wordt en zijn rijk ondergaat (vs. 26, 27). Opnieuw staat er dat de heerschappij wordt gegeven aan de heiligen van de hoge plaatsen, maar dan lezen we verder: 'Zijn rijk is een eeuwig rijk'. Zonder overgang wordt plotseling de aandacht niet meer gericht op de heiligen, van wie al eerder sprake was, maar op de Zoon des Mensen (vgl. vs. 14). *Christus* en de verheerlijkte heiligen zullen *samen* heersen. Wordt ons hart niet vervuld van blijdschap als we lezen dat dan de tijd is gekomen dat alle machten – alle koningen met hun volken – Hem zullen *dienen* en *gehoorzamen*? Dan gaat de bijna 4000 jaar oude profetie in vervulling, die Jakob op zijn sterfbed over Juda heeft uitgesproken: 'De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo [= de rustbrenger, de vredescheppende] komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn' (Gen. 49:10).

BEWAREN

Gerard Kramer

Buiten of binnen de Grote Verdrukking?

Veel lezers van Rechtstreeks zullen bekend zijn met de aanduiding de 'Grote Verdrukking', de moeilijke tijd die na de opname van de Gemeente voor Israël zal aanbreken (zie o.a. Matth. 24:21), die al door Jeremia is aangekondigd als een tijd van benauwdheid voor Jakob (Jer. 30:7). Deze Grote Verdrukking valt binnen de periode die in het boek Openbaring wordt aangeduid als 'het uur van de verzoeking', een periode van zeven jaren van oordelen over de aarde, waarvan de tweede helft (zie o.a. Openb. 11:2) specifiek een tijd van grote verdrukking voor Israël zal betekenen. Onder christenen bestaat verschil van inzicht over de vraag of ook de Gemeente de tijd van de Grote Verdrukking zal meemaken. Het probleem is daarbij dat een Schriftplaats die daarop licht kan werpen, **Openbaring 3:10**, in de diverse Nederlandse Bijbelvertalingen verschillend vertaald wordt. Hier volgt een selectie in chronologische volgorde:

Statenvertaling

'Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen'.

NBG

'Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen'.

Telosvertaling

'Omdat u het woord van mijn volharding hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen'.

NBV

'Omdat u trouw bent gebleven aan mijn gebod om stand te houden, zal ik u ook trouw zijn wanneer binnenkort de tijd van de beproeving aanbreekt, als heel de aarde en de mensen die er leven op de proef worden gesteld'.

Naardense Bijbel

'Omdat je het woord van mijn volharding hebt bewaard, zal ook ik je bewaren in het uur van de beproeving dat gaat komen over heel de bewoonde wereld, om de bewoners van de aarde op de proef te stellen'.

Een vergelijking van deze vertalingen maakt duidelijk dat precies twee recent verschenen vertalingen, NBV en de Naardense Bijbel, ruimte laten voor de gedachte dat de gelovigen van de Gemeente door de Grote Verdrukking zullen gaan doordat zij het uur van de verzoeking zullen meemaken. Mij is niet bekend of de auteurs van deze beide vertalingen een profetische kerkgeschiedenis zien in Openbaring 2 en 3. Geen van de overige geciteerde vertalingen biedt echter de ruimte die de NBV en de Naardense Bijbel bieden. De letterlijkste vertaling is de Statenvertaling, die zelfs spreekt van 'bewaren uit de ure der verzoeking'. Een interessante vraag is natuurlijk wat dat inhoudt, 'bewaren uit'. Het is in ieder geval de letterlijke vertaling van Gr. *tèreoo ek.* Het zal duidelijk zijn dat 'bewaren uit' in ieder geval niet hetzelfde is als 'bewaren in'! Dan had er eenvoudigweg niet *ek*, maar *en* in het Grieks moeten staan. De combinatie 'bewaren in' komt namelijk gewoon voor in het Nieuwe Testament, en wel in Handelingen 12:5, waar staat: 'Petrus werd dus in (Gr. *en*) de gevangenis bewaakt' (zelfde woord als 'bewaren', Gr. *tèreoo*).

Als het gaat om Openbaring 3:10, dus om de combinatie *tèreoo ek,* is er een mooie parallel te vinden in Johannes 17:15 '… maar dat u hen bewaart voor de boze'. Dat 'bewaren voor' kan heel goed worden weergegeven als 'houden buiten bereik van' de boze - zodat deze geen vat op de gelovige heeft; zie 1 Johannes 5:18. Bovendien gaat het in Openbaring 3:10 om het bewaren voor het *uur* van de verzoeking: iemand kan slechts voor deze tijdsperiode van verzoeking bewaard worden als hij buiten die tijdsperiode wordt gehouden, oftewel deze niet meemaakt.

Er is dan ook uitlegkundig noch taalkundig aanleiding te denken dat de Gemeente de periode van de Grote Verdrukking meemaakt. Dat betekent uiteraard niet dat gelovigen van de Gemeente in hun leven hier op aarde geen verdrukking zullen meemaken (zie bijv. Hand. 14:22; 2 Thess. 1:4v.). Maar we mogen dankbaar zijn dat de vreselijke periode die uitsluitend door verdrukking zal worden gekenmerkt, ons bespaard zal worden.

DAVID MOET OP DE VLUCHT

Ger de Koning

1 Samuël 19

"Toen sprak Jonathan tot zijn vader Saul goed van David" (1 Samuël 19:4)

Na alle list om David door de hand van de Filistijnen te doden, spreekt Saul nu openlijk zijn voornemen uit om David te doden. Dan komt Jonathan voor David op. Eerst waarschuwt hij David, zodat deze zich kan verbergen. Dan 'spreekt Jonathan tot zijn vader Saul goed van David'. Dat is een prachtig getuigenis en een mooi voorbeeld hoe ik over de Heer Jezus goed kan spreken tegenover mensen die Hem haten.

Wat Jonathan van David zegt, kan allemaal worden toegepast op de Heer Jezus. De Heer Jezus heeft nooit gezondigd. Hij kon het zeggen *'Wie van u overtuigt mij van zonde?'* (Joh. 8:46). Hij is de Goede Herder, Die niet alleen zijn leven op het spel zette, maar zijn leven gaf voor zijn volk. Hij versloeg de grote vijand, de duivel en haalde voor zijn volk een grote overwinning. Jonathan besluit zijn pleidooi met Saul erop te wijzen dat hij door David te doden onschuldig bloed zou vergieten.

Saul is overtuigd. Hij zweert bij de Here dat hij David niet zal doden. David komt terug aan het hof en alles gaat een tijdje goed. Tot er opnieuw oorlog met de Filistijnen komt en David weer grote roem oogst. De jaloersheid neemt weer bezit van Saul. Daardoor krijgt de boze geest weer kans zich te manifesteren. Weer doet Saul eigenhandig een moordpoging en weer ontkomt David.

Gelovigen die tot eer van God willen leven, kunnen niet voorkomen dat zij het doelwit zijn van aanslagen (2 Tim. 3:12). Die aanslagen kunnen van lichamelijke aard zijn, ze kunnen ook van geestelijke aard zijn. De vijand vuurt zijn brandende pijlen af. Venijnige opmerkingen bijvoorbeeld kunnen veel kwaad aanrichten. Maar als we die pijlen met het schild van het geloof afweren, zullen zij geen doel treffen (Ef. 6:16).

Michal zorgt ervoor dat David uit handen van haar vader blijft. Merkwaardig genoeg legt zij in zijn bed een terafim, een afgodsbeeld. Zou dat iets zeggen over haar verhouding met David, dat zij hem verafgoodde? In elk geval zijn er wel vrouwen die hun man op de handen dragen vanwege wat hij voor de Heer doet. Ze kunnen geen kwaad van hem horen. Elke kritiek wordt als laster afgedaan.

Als de knechten van Saul komen om hem gevangen te nemen, vinden ze de terafim. In haar antwoord op de vraag van Saul, verdedigt ze David niet, zoals Jonathan dat had gedaan. Integendeel, in bedekte termen beschuldigt ze David ervan dat hij haar met de dood bedreigde als ze hem niet zou laten gaan. Zo snel gaat verafgoding over in angst.

David zoekt zijn toevlucht bij Samuël. Dat moet een mooie ontmoeting en daarop volgende tijd zijn geweest voor David, en ook voor Samuël. Maar Saul laat hem niet met rust. Verschillende keren stuurt hij boden om David gevangen te nemen. Steeds komen de boden onder het beslag van Gods Geest en keren onverrichter zake terug. Zelfs Saul komt, als hij ten slotte zelf naar Najoth komt, onder het beslag van Gods Geest.

Dat wil in geen geval zeggen dat die boden, en ook Saul niet, nieuw leven hadden. Gods Geest is machtig om tegenstanders van de door God gezalfde koning zo te overheersen, dat zij elk vijandig streven vergeten. Bileam is het duidelijke voorbeeld van een man die Gods volk voor geld wilde vervloeken, maar over wie de Geest van God kwam waardoor hij het volk voortdurend zegende (Num. 23 en 24). Weer komt er verwondering onder het volk over het feit dat Saul in geestvervoering was geraakt. Hij stond niet bekend als een man die zich met God bezighield.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 19.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, wat is er veel goeds over U te zeggen. Wilt U mij geopende ogen geven om te zien wanneer dat kan gebeuren.

Bronzen speerpunt uit het oude Egypte

VAN DE WERKVLOER

John Bax

DE GEVAREN VAN OCCULTISME

"En Hij heeft ons bevolen aan het volk te prediken en te betuigen, dat Deze het is, die door God is aangesteld als rechter van levenden en doden. Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam" (Handelingen 10:42-43).

Een broeder die een lezing over dit onderwerp had gehouden, werd gevraagd of hij bij de aanvang van het Ragnarok-festival in Zeeland (zie het januari nummer) aanwezig wilde zijn. Een aantal verslaggevers van radio- en televisiestations zouden aanwezig zijn om hem een interview af te nemen. Het zou een unieke gelegenheid zijn om te getuigen van de Heer Jezus en te vertellen wat de gevaren zijn van occultisme. Toen deze broeder vroeg of ik met hem wilde meegaan, zag ik het als een aanleiding om daar zelf te gaan evangeliseren. 's Morgens 10 uur kwamen wij bij een schooltje in Goes, waar vele christenen al geruime tijd bij elkaar waren om samen te bidden. Vandaar vertrokken we naar de Zeelandhallen, en daar aangekomen ging ieder zijn eigen weg. De broeder wachtte de media op. Ik ging voor de ingang folderen om de mensen daar aan te spreken over de Heer Jezus.

Na een aantal folders te hebben uitgedeeld, ontstonden er confronterende gesprekken met standhouders. Velen die naar binnen gingen vertelden mij dat ze hekserij bedreven, aan reiki deden en paranormaal begaafd waren. Een vrouw die zei dat ze bedreven was in de hekserij, sprak me aan. Ze vertelde mij dat ze het geen stijl vond dat ik hier stond te evangeliseren. Ze vertelde me: 'Ik ga toch ook niet voor de deur van jouw kerk reclame maken over hekserij'. Ik kon haar vertellen dat de kerk niet van mij is, maar van de Heer Jezus Christus, die mij voor een dure prijs heeft gekocht en betaald. Ik zei ook: 'Als u voor onze plaatselijke gemeente stond, zou u daar te horen krijgen wat een grote liefde God geopenbaard heeft, dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft voor iedereen die in Hem gelooft. De Heer Jezus is gekomen om verloren mensen zoals u te zoeken en te behouden. U zult zich moeten omkeren van uw weg en geloven dat alleen Hij de Verlosser is, opdat u vergeving van zonden ontvangt in Zijn Naam'. Wat boos zei ze: 'Ach, wat verdoe ik mijn tijd met u. Ik hoef aan niemand verantwoording af te leggen. Ik ben mijn eigen God'. Ik kon haar nog deze schriftplaats meegeven uit Handelingen 10: *'En Hij heeft ons bevolen aan het volk te prediken en te betuigen dat Deze het is, die door God is aangesteld als Rechter van levenden en doden. Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn Naam'.*

Een getatoeëerde man riep mij van een afstand nog toe, dat ik maar beter op de markt kon gaan prediken. Ik riep hem toe: 'Ook hier moet het evangelie klinken'. Ik dacht hierbij toen aan Spreuken 1:20-33. Links van mij zag ik een wat ouder echtpaar komen aanlopen. Toen ik hun vroeg of ze een evangelisatiefolder wilden hebben, namen zij die vriendelijk aan. Ze vertelden mij dat ze ook naar de kerk gingen en gelovige mensen waren. Ze vroegen mij waarom ik hier stond. Ik antwoordde dat ik wilde getuigen van de Heer Jezus en een oproep aan de mensen wilde doen om te geloven in Hem en in Zijn volbrachte werk op het kruis van Golgotha. Want er staat geschreven, dat er onder de hemel geen andere naam onder de mensen gegeven is waardoor wij behouden moeten worden en vergeving van zonden kunnen ontvangen. Toen ik hun vroeg naar de reden om dit festival te bezoeken, zeiden ze nieuwsgierig te zijn naar deze culturele happening. Ik kon hun uitleggen welke gevaren eraan waren verbonden, en dat de bijbel duidelijke waarschuwingen bevat tegen dit soort dingen. De man fronste zijn wenkbrauwen en zei tegen zijn vrouw: 'Hier horen wij echt niet thuis'. Hij bedankte mij vriendelijk en keerde om.

Een man die ook bij de poort stond en had gezien dat dit echtpaar was weggegaan, liep boos op mij toe en gaf een klap op mijn hoofd. Nogal kwaad schreeuwde hij: 'Waar ben je mee bezig?' Ik vertelde hem dezelfde boodschap van het evangelie. Kwaad liep hij weg en riep me nog na: 'Dit wil ik niet horen… en er volgde een krachtterm. Veel van de 20.000 mensen die verwacht waren, zijn niet gekomen. Al had ik slechts enkele gesprekken, het was toch de moeite waard een echtpaar te kunnen waarschuwen en mensen die daar als standhouders aanwezig waren te mogen verkondigen Wie de Heer Jezus Christus is.

'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

De werkvloer van John bevindt zich op het pastoraal terrein. Hij werkt o.a. bij Stichting : "In de Vrijheid" waar hij drugsverslaafden begeleidt. Diverse andere instellingen verwijzen mensen naar hem door voor verdere pastorale gesprekken. Tevens houdt hij telefonische spreekuren op het gebied van verslaving, occulte gebondenheid en machtsmisbruik. Hij evangeliseert op de marktdagen in Goes, Zierikzee en Middelburg. Heeft bovendien een bijbelstudie aan huis en houdt af en toe lezingen over genoemde onderwerpen.

WAT EEN PRACHTIGE SCHEPPING

Jordan P. Niednagel (vertaling Ad Massar)

Als er één ding is waar wij het allemaal over eens kunnen zijn is het, dat de schepping om ons heen een prachtige plek is; prachtig in de zin van divers, complex en vol wonderen, die onze eigen vooronderstellingen in verwarring brengen en onze vooringenomenheid vaak tenietdoen. Wij hebben zoveel te leren, …zelfs na eeuwen van beschaving, op deze planeet die wij aarde noemen. Echt, wij hebben nauwelijks het topje van de ijsberg gezien.

En de vraag die nog steeds blijft, is hoe wij hier gekomen zijn? Hoe is het leven, zoals wij het nu kennen, ontstaan? Werden wij met wijsheid gevormd door een almachtige Schepper, of zijn wij het resultaat van natuurlijke processen? Ontwerp, …of toeval? In dit speciale artikel zullen wij eenvoudig een paar schepselen van de schepping bekijken, schepselen die, als geen ander, de moderne technologie in de schaduw stellen.

De gekko

Zij lopen over muren en plafonds alsof er geen zwaartekracht bestaat. Maar hoe? Een lange tijd tartten gekko's elke poging om te verklaren, hoe zij zich aan elk soort oppervlak, zonder zichtbaar spoor van lijm of zuignappen, konden vastklampen. Pas toen een groep biologen en ingenieurs de microscopische haren op de tenen van de gekko's bestudeerden, werd het antwoord gevonden. De einden van de haren hechten zich direct aan de moleculen van het oppervlak vast, door wat genoemd wordt de 'van der Waals kracht', een soort van aantrekkingskracht tussen atomen. Volgens een rapport in 'Nature' concludeerden wetenschappers, dat de techniek om een structuur zoals de voet van een gekko te ontwikkelen, "voorbij de grenzen van de menselijke technologie" ligt. Nochtans hopen zij dat de "natuurlijke technologie van de gekko voetharen, biologische inspiratie kan verstrekken voor het toekomstig ontwerp van een opmerkelijk efficiënte kleefstof."

De bombardeer-kever

Het is maar een klein insect, maar het heeft een verbazingwekkend talent. Hoewel het niet langer dan driekwart van een duim is, bezit de bombardeerkever, in zekere zin, zijn eigen bom. Binnenin het lichaam van deze kever bevinden zich twee speciale kamers, die twee chemische producten, waterstofperoxide en hydrochinon vervaardigen. Die worden gemengd en door een spier, die als controleklep dienstdoet, naar een opslagkamer verzonden, die aan een tweede kamer verbonden is, …toepasselijk de explosiekamer genoemd. In deze explosiekamer bevinden zich een aantal uiterst kleine exotherme klieren, die een enzymkatalysator toevoegen. Zodra dit alles plaatsvindt, volgt een hevige explosie, die door een perfect geplaatste buis in de achterkant van het lichaam van de kever wordt gestuurd. Waar gaat het dan heen? Eerlijk gezegd, …in het gezicht van de vijand! Het zogenaamde roofdier wordt achtergelaten in een hete verstikkende, schadelijke rook, terwijl de kever genoeg tijd heeft om in looppas te verdwijnen. Dit verbazingwekkende insect kan zelfs "vuren" in bijna elke richting die nodig is.

De kolibrie

Zij die de moeite genomen hebben om een drinkbak buiten te plaatsen, zouden vertrouwd moeten zijn met de ongelooflijk acrobatische bewegingen van de kolibrie. Dit zijn de kleinste vogels in de natuur, die minder dan een tiende van een ons wegen, met wereldwijd zo'n 300 verschillende variëteiten. De kolibries kunnen achteruit, voorwaarts en zijdelings vliegen, of kunnen midden in de lucht hangen zoals een helikopter. Als er iets is wat de kolibries van de rest van hun gevederde vrienden onderscheidt, is dat hun vleugelsnelheid. Zij kunnen ze met een ongelooflijke snelheid van 80 slagen per seconde bewegen; zo snel dat de mens hun vleugels slechts als een onduidelijk stilstaand beeld kan bekijken. Even ongelooflijk is hun hartslag. Met slagen van 1.000 keer per minuut, inhaleren zij in de zelfde tijdspanne zowat 250 keer. Wegens deze hoge stofwisselingsgraad, moeten zij zich bijna constant voeden. Evenwel, 's nachts verandert dit alles. De kolibries slapen 's nachts niet. In plaats daarvan houden zij een soort 'winter-slaap' (behalve wanneer het wijfje nestelt). Tijdens deze 'winterslaap' vertraagt het hele lichaam en de lichaamstemperatuur daalt, om energie vast te houden. Een verbazingwekkende prestatie, zonder welke de kolibrie niet zou kunnen overleven.

De giraffe

Wat kan er met het unieke ontwerp van de giraffe vergeleken worden? Met een bereik van 5,5 meter in hoogte of meer, heeft de giraf één van de grootste harten in het dierenrijk, met bijna de dubbele bloeddruk van ieder ander schepsel. Wanneer u namelijk de opgaande lijn waarneemt waarlangs het bloed moet klimmen om de bovenkant te bereiken, kunt u zien waarom zoveel druk nodig is. Maar wat gebeurt er wanneer de giraffe zijn hoofd buigt? Zou het bloed niet met een enorme kracht naar de hersenen gestuwd worden, met het gevolg dat het de giraf zou doden? U weet vast en zeker wel hoe het is wanneer u een tijdje voorover hebt geleund en dan plotseling overeind komt, waarna u een ziekmakend duizelig gevoel kreeg. Hoe voorkomt de giraffe dit probleem? Ongelooflijk, …hij heeft in de halsbloedvaten van zijn nek een reeks 'éénrichtings' controlekleppen, die voorkomen dat het bloed naar de hersenen stuwt wanneer hij zijn hoofd buigt. En wanneer de giraffe zijn hoofd opnieuw opheft, dan verhinderen deze kleppen dat het bloed te snel van de hersenen wegstroomt. Eveneens bevindt zich aan de basis van de hersenen een netwerk van sponzig weefsel, dat het overmatige bloed in zich opneemt. Echt, …een verbazingwekkend staaltje van loodgieterstechniek.

Het zeepaardje

Het is een vis, maar het lijkt niet op een vis. Overeenkomstig de naam, lijkt het op een paard. Verticaal zwemmend, "rijdt" het zelfs als een paard. Het vreemdst van alles is dat het mannelijk zeepaardje de baby's "baart"! Natuurlijk, de eieren komen oorspronkelijk uit het wijfje, maar op een gegeven moment deponeert zij de verscheidene duizenden eieren in de buidelzak van het mannetje waar zij later worden bevrucht. Daarna gaat zij weg en van die tijd af heeft zij niets meer met haar eieren of haar partner van doen. Het trouwe mannetje echter beschermt de eieren in zijn buidelzak, en wanneer zij definitief uitgebroed zijn, scheidt hij een voedende vloeistof af die de baby's voedt. Ongeveer twee weken later "baart" hij de duizenden miniatuur zeepaardjes, die, ondanks alles wat kan gebeuren, volledig aan zichzelf overgelaten worden.

Het vogelbek-dier

Levend in Tasmanië en zuidelijk en oostelijk Australië, draagt het eigenaardige vogelbekdier een snavel als een eend, van ruwweg 6 cm lang en 4 cm breed. In deze leerachtige snuit bevinden zich verfijnde elektronische sensoren, die het gebruikt om prooi, zoals garnalen, wormen, en schaaldieren te ontdekken. Deze ongelooflijke "detector" voelt eigenlijk de zwakke elektrische golven die door deze kleinere schepselen worden geproduceerd, waarna het slechts een kwestie van seconden is tot het vogelbekdier zelf een maaltijd heeft gevonden. Nog vreemder is het, dat hoewel het vogelbekdier als zoogdier geclassificeerd is, het eieren legt! En alsof dat niet genoeg was, is het ook een giftig dier. De mannetjes bezitten een gifklier in de achterpoot die door een beenachtig spoor op de enkel opengaat. Het spoor wordt gebruikt om zich tegen roofdieren te verweren en mogelijk om zijn grondgebied te verdedigen.

Vragen:

Wat een verbazingwekkende dieren. Wat een complexiteit, die wij nauwelijks beginnen te begrijpen. Voor elk antwoord is er een vraag, en hoe meer wij weten, hoe minder wij weten.

Hoe ontwikkelde de gekko zijn buitengewone capaciteit om te klimmen? Waren de haren op zijn tenen nutteloos tot op het moment dat zij precies goed waren? Waarom hebben de voorouders van andere hagedissen niet een dergelijke nuttige capaciteit ontwikkeld?

Hoe evolueerde de bombardeerkever langzaam een dergelijk gevaarlijk mechanisme zonder zichzelf te vernietigen en daardoor uit te sterven? Denk aan de gevolgen, als de chemische producten niet de juiste sterkte of de juiste ingrediënten bezaten, of als de controleklep niet sloot wanneer de explosie plaatsvond. Als het mechanisme niet werkte tot het volledig gevormd was, …denk eraan wat voor een extra bagage het geweest zou zijn.

Hoe ontwikkelde de kolibrie zich tot een dergelijke vogel, met zo'n hoge stofwisselingsgraad? Waarom zijn er niet veel meer andere vogels die daarop lijken? Welke fossielen hebben wij, die een geleidelijke ontwikkeling laten zien in die richting zoals wij hen vandaag kennen?

Hoe ontwikkelde de giraffe langzaam een dergelijke hersenenstructuur, die het zou toestaan om zijn hoofd zonder enige problemen op te heffen en neer te buigen? Als zij het resultaat van miljoenen jaren van evolutie zijn, zouden zij dan, door de tijd genomen, niet een steeds langere en langere hals ontwikkelen om van de bomen te eten. En waarom zijn er niet honderden andere

dieren met dergelijke halzen?

Hoe evolueerde het mannelijk zeepaardje ooit van een gedaante zonder buidelzak naar die met een buidelzak? Waarom zouden zij überhaupt zo'n buidelzak ontwikkelen? Hoe konden de eieren overleven, voordat het mannetje ooit een buidelzak ontwikkelde en wie overtuigde het mannetje om op de eieren te letten, nadat de buidelzak was ontwikkeld?

Als het vogelbekdier zich miljoenen jaren geleden ontwikkelde uit één of andere soort rat, hoe ontwikkelde zijn vlezige snuit zich dan tot een leerachtige snavel? Hoe evolueerden de elektrische sensoren, waarvan voordien niets bestond? En waarom leggen zij eieren? Waarom leggen veel ándere zoogdieren geen eieren?

Conclusie

Dit zijn vragen, waarop sommigen zich antwoorden kunnen voorstellen, maar dergelijke antwoorden blijven enkel en alleen …verbeelding. Een Engelsman met de naam William Paley schreef bijna twee eeuwen geleden in zijn boek, getiteld: "Natuurlijke Theologie", dat ontwerp of design een Meester-Ontwerper vereist. 'Als iemand een zakhorloge, liggend op de grond, zou vinden' …zei hij, '…zou hij toch tot de conclusie moeten komen dat het was ontworpen door een horlogemaker.' De orde en het ontwerp van de natuurlijke wereld, zo redeneerde Paley, wijst eveneens op het bestaan van een almachtige Schepper en Ontwerper.

ANTWOORDEN

1. Joas, die zeven jaar oud was, toen hij koning werd (2 Kron. 24:1).
2. Handelingen en 1 Petrus (Hand. 11:26; 26:28; 1 Petr. 4:16).
3. Zeven, nl. Romeinen, 1 Korintiërs, Galaten, Filippenzen, 2 Petrus, Judas en Openbaring.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **'…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

'Rechtstreeks' is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzake-lijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in 'Rechtstreeks' gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

April 2006

Jaargang 3, nr. 4

In dit nummer:

Van de redactie 1
Wijs of dwaas

In het begin was het Woord 2
Deel 4

Reply 3
Is er voor mij een uitgestippeld plan?

De toekomst is dichtbij 4
Deel 23

WoordStudie 5
Lezen

Online 6
Het verbond tussen David en Jonathan

Aanwijzingen voor een jonge aarde 7

Oog voor elkaar 8
Deel 1

VAN DE REDACTIE

Wijs of dwaas?

"Ieder dan die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal vergeleken worden met een wijs man, die zijn huis op de rots heeft gebouwd; en de slagregen viel en de waterstromen kwamen en de winden waaiden en beukten tegen dat huis; en het viel niet, want het was op de rots gegrondvest. En ieder die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal vergeleken worden met een dwaas man, die zijn huis op het zand heeft gebouwd; en de slagregen viel en de waterstromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis; en het viel, en zijn val was groot" (Matt. 7:24-27).

Wie is wijs en wie is dwaas? Wijs is, wie de woorden van de Heer Jezus hoort en ze doet. Dwaas is, wie de woorden van de Heer Jezus hoort en ze niet doet. Het verschil zit hem dus niet in het al dan niet horen. Zowel de wijze als de dwaas horen het woord van de Heer Jezus, dat is het woord van God. Het grote verschil zit in het doen of niet doen. De Heer Jezus vergelijkt dit verschil met het verschil in fundament waarop een huis wordt gebouwd. Het verschil zit hem niet in de huizen zelf. Het grote verschil is: het *fundament*, waarop het huis wordt gebouwd.

In de vergelijking laat de Heer Jezus zien dat een test zal uitwijzen of iemand wijs is of dwaas. Uit de test zal blijken of iemand hoort én doet en dus wijs is, of dat iemand hoort en níet doet en dus dwaas is. De test wordt op verschillende wijzen gedaan. Er zijn slagregens. Daarin kunnen we plotselinge beproevingen zien. Zien we dat niet in het leven van Job? De ene slagregen heeft nog niet gebeukt of de volgende slagregen doet zijn verwoestend werk (Job 1:13–19). Maar het levenshuis van Job bleef staan: hij gaf zijn vertrouwen in God niet op (Job 2:10). Er kunnen ook waterstromen komen. Dat spreekt van aanhoudende en toenemende druk. David heeft dat gekend, bijvoorbeeld in de lange tijd dat hij door Saul achterna werd gezeten, die hem wilde vermoorden. Soms werd het zo zwaar dat hij bijna de moed zou opgeven (1 Sam. 27:1; Ps. 69:1–4,16). Maar ook hij gaf zijn vertrouwen in God niet op (Ps. 69:31–37). En dan de winden. Dat doet denken aan allerlei *'wind van leer'* (Ef. 4:14). Timotheüs wordt gewaarschuwd voor 'verleidende geesten en leringen van demonen' (1 Tim. 4:1) die hun uiterste best doen ingang te krijgen in de levens van mensen om hun geloof uit te hollen en te verwoesten. Dat gebeurt veelvuldig in de christenheid. Maar Paulus houdt hem voor dat het woord betrouwbaar is en dat hij zijn hoop moet vestigen op de levende God (1 Tim. 4:9,10). Al deze elementen gaan te keer tegen iemands levenshuis en zullen duidelijk maken op welk fundament het is gebouwd: op de rots of op het zand. Niemand die zegt te horen, ontkomt aan de test. Bij de wijze man gebruikt de Heer Jezus voor de test het woord 'beuken'. Hier beluisteren we de enorme heftigheid van de vijand die met inspanning van al zijn krachten zijn uiterste best doet om dit huis te doen vallen. Maar wat is het resultaat? Het viel niet! Bij de dwaze man gebruikt Hij het iets minder krachtige 'slaan', alsof de vijand daar minder kracht hoeft te gebruiken. De dwaas heeft ook de woorden van de Heer gehoord. Alleen, hij doet ze niet. Hij bouwt niet op de rots, maar op iets anders. Wat het ook mag zijn, het is zand en biedt dus geen enkele stevigheid. Dat maakt de man dwaas. De test brengt dat aan het licht. Het huis valt niet alleen, de val ervan is groot. Waarop is uw levenshuis gebouwd? Bent u wijs of bent u dwaas? Niemand zal van zichzelf zeggen dat hij dwaas is. Maar de test komt en het bewijs zal ondubbelzinnig worden geleverd wat u bent. Het komt erop aan dat we geloven wat God zegt, dat we aanvaarden wat God zegt en dat we doen wat God zegt. Met minder redden we het niet. We constateren dat er veel gebouwd wordt op het verkeerde fundament. Velen luisteren naar Gods woord, maar doen ermee wat henzelf het beste lijkt. Dat is bouwen op zand, waarbij de val onvermijdelijk en *groot* is.

Het is onze wens dat u door deze uitgave van Rechtstreeks wordt geholpen om naar Gods woord te horen én dat te doen.

Namens de redactie, Ger de Koning

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Hugo Bouter

''Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind, en Ik was dagelijks Zijn vermaking, te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht' (Spr. 8:30).

Christus is van eeuwigheid aan gezalfd als de Uitvoerder van Gods plannen. In de volgende verzen vinden wij meer bijzonderheden over Zijn rol bij de schepping van hemel en aarde: 'Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan; toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de bronnen van de oceaan met kracht opborrelden; toen Hij aan de zee haar perk stelde, opdat de wateren Zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij de grondslagen der aarde bepaalde, toen was Ik een Troetelkind bij Hem (...) (Spr. 8:27-30).

Het werk van de schepping getuigt van Gods *heerlijkheid*. De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk van Zijn handen (Ps. 19:2-5a). Hier zien wij de activiteit van Gods woord en van Zijn wijsheid met betrekking tot de geschapen werkelijkheid. Hij sprak en het was er, Hij gebood en het stond er (Ps. 33:9). Al Zijn werken zijn met *wijsheid* gemaakt (Ps. 104:24). Maar het Nieuwe Testament verzekert ons dat het ontstaan van het heelal het werk was van een zelfstandig Goddelijk Persoon, nl. de eeuwige Zoon, die het Woord en de Wijsheid van God is. Alle dingen zijn immers geworden *door het Woord*. Hij is de Wijsheid van God in eigen Persoon. Door middel van het Woord is alles in het aanzijn geroepen (Joh. 1:3; Kol. 1; Hebr. 1).

Het Nieuwe Testament vertelt ons ook méér over Zijn nauwe relatie met de Vader. Toch hebben wij hier in Spreuken 8:30 wel een aanwijzing dat het scheppende Woord niemand anders was dan de geliefde Zoon van de Vader, het Voorwerp van Zijn eeuwige vreugde. Wij lezen hier namelijk:

'Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind,
en Ik was dagelijks Zijn vermaking,
te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht'.

De Vader vond Zijn welbehagen in de Zoon. Hij was Zijn vreugde, Zijn vermaking. De Zoon verkeerde als een Troetelkind in de schoot van de Vader. Hij kon tegen de Vader zeggen dat Hij *bij Hem* was 'voordat de wereld was' (vgl. Joh. 17:5). Hij was de 'Voedsterling' van Diens liefde (vgl. SV; JND-vert.), maar ook *de Uitvoerder* die aan Zijn zijde stond, de Bewerker, de Kunstenaar, de Meester die het scheppingswerk gestalte gaf (vgl. de verwante uitdrukking 'werk van meesterhanden' in Hoogl. 7:1).

De evangelist Johannes spreekt ook over de relatie tussen de Vader en de Zoon, de persoonlijke betrekkingen in de Godheid. Hij geeft aan dat de heerlijkheid van de Heer Jezus de 'heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader' was (Joh. 1:14). De 'eniggeborene' is de unieke, de véélgeliefde zoon (vgl. Gen. 22:2). Christus was ook na Zijn komst in het vlees 'de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is' (Joh. 1:18). Letterlijk staat er dat Hij 'de zijnde in de schoot van de Vader' is. Hij heeft tijdens Zijn leven op aarde de 'atmosfeer' van de liefde van de Vader nooit verlaten. Het was echter Zijn vreugde, Zijn vermaking om Gods wil *hier op aarde* te volbrengen (vgl. Ps. 40:8-9), zoals Hij ook reeds Gods vreugde en vermaking was geweest in de hemel.

Wij vinden dus zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament belangrijke mededelingen omtrent de wederzijdse werking van de liefde tussen de Vader en de Zoon, tussen God en de Logos, d.i. het Woord, de Wijsheid van God.

Vervolgens wordt ook de relatie van de Wijsheid met het aardrijk en de mensenkinderen beschreven. Want wij lezen hier: '(...) Mij verheugend in de wereld van Zijn aardrijk, en Mijn vreugde was met de mensenkinderen' (Spr. 8:31). Misschien mogen wij het zo interpreteren, dat de eeuwige Wijsheid, het Goddelijke Woord, als *gevolg* van Zijn betrokkenheid bij het scheppingswerk *Zijn eigen vreugde* en vermaking vond in de mensen, die de voorwerpen zouden zijn van Gods verkiezende liefde en genade. Christus heeft *niet* de engelen aangenomen, maar Hij heeft het nageslacht van Abraham aangenomen. Daarom moest Hij ook deelnemen aan bloed en vlees, en in alles aan Zijn broeders gelijk worden (Hebr. 2:14-17). Zijn vreugde, Zijn welbehagen in de mensenkinderen leidde tot Zijn komst op aarde, *de vleeswording*: 'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (Joh. 1:14). Er loopt een lijn van Spreuken 8 naar de blijde boodschap van de engelen in het veld van Betlehem: 'Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde in mensen van Zijn welbehagen' (Luc. 2:14).

REPLY

Ger de Koning

IS ER VOOR MIJ EEN UITGESTIPPELD PLAN?

Een vraag op een jeugdweekend:

Heeft God een plan voor mijn leven (als christen) "uitgestippeld"? Graag bijbelteksten als het kan.

Antwoord:

Zeker heeft God een plan voor jouw leven "uitgestippeld". Een mooie tekst die dat onderstreept, vind je in Romeinen 8:29, 30. Daar moet je vers 28 ook nog maar even bij lezen. Kort gezegd staat in deze verzen dat Gods plan met jouw leven is: dat je steeds meer zult gaan lijken op Zijn Zoon. Maar ik wil er graag iets meer over zeggen.

Het begint met 'wij weten'. Dat geeft een tegenstelling aan met vers 26. Daar staat dat wij niet weten wat we bidden zullen. Als je aan den lijve en in je geest voelt hoezeer alles door de zonde is aangetast, geeft dat een gevoel van machteloosheid, een gevoel van een er-niet-tegenop-kunnen. Je zou er neerslachtig van kunnen worden. En dan komen die woordjes die een grote bemoediging inhouden: "Maar wij weten". Dat is de taal van het geloof. Als je ziet dat alles om je heen vergaat en je eigen lichaam ook zo broos is, mag je weten dat voor hen die God liefhebben alle dingen meewerken ten goede.

Wat een grote troost is het te weten dat God boven alle vergankelijkheid staat. Hij gebruikt het zelfs om de Zijnen er rijker door te maken (in hun geloofsleven wel te verstaan). Is het ook niet jouw eigen ervaring dat iets akeligs dat je meemaakte je dichter bij God heeft gebracht? Let er wel op dat hier staat "hun die God liefhebben". Het zomaar, zonder meer, zeggen dat alle dingen meewerken ten goede is niet waar. Je kunt dit alleen zeggen als je God lief hebt. Je liefde tot God zal ervoor zorgen dat je niet gaat twijfelen aan Hem, ook als het in je leven tegenzit. Hij laat echt alle dingen meewerken ten goede. Dat laat geen uitzondering toe. Zou dat ook gelden voor zonden die je doet? Ja. Die ervaring heeft Petrus opgedaan. Hij heeft de Heer drie keer verloochend. Hij heeft daarover berouw gehad en daardoor vergeving ontvangen. Dat is wel noodzakelijk. Maar hij heeft de Heer Jezus daardoor meer lief gekregen toen hij merkte dat de Heer hem niet had losgelaten. Hij heeft zichzelf en de Heer beter leren kennen. Maar 'alle dingen', heeft in de eerste plaats te maken met ons leven van alle dag. Alle dingen die zich daarin kunnen voordoen laat God meewerken ten goede. Ziekte, werkloosheid, armoede, invaliditeit (geheel of gedeeltelijk), een lichamelijk gebrek, een ongeluk, een sterfgeval, al die dingen gebruikt Hij om je los te maken van de zaken om je heen en je aandacht en je verlangen te richten op de eeuwige dingen.

Hoe reëel zijn de eeuwige dingen voor jou? Weet je dat God in de voorbije eeuwigheid een voornemen heeft gehad om jou te roepen? Je was er nog lang

niet, maar toch dacht God al aan jou. Hij kende je al lang van te voren als iemand voor wie Hij een geweldige bestemming in petto had. Want het is toch niet niks dat Hij jou aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig wil maken? Dat is haast niet te geloven. Maar God zegt het. Hij heeft het uitgedacht toen er nog niets geschapen was en nog geen mens leefde en ook de zonde nog niet in de wereld was. En wat God uitdenkt en zegt, dat doet Hij ook. Hij is in staat om mensen die niets anders zijn dan arme, nietige, opstandige, verloren schepseltjes te laten lijken op Zijn Zoon. Dan moet er wel een enorme verandering gekomen zijn in hun situatie. Die verandering is er gekomen door wat de Heer Jezus heeft gedaan. Daarom zal Hij onder al die mensen die op Hem lijken de voornaamste plaats, de plaats van eer en aanzien innemen. Daar gaat het God om. Hij wil graag dat Zijn Zoon het stralende Middelpunt zal zijn van alle verlosten, onder wie jij je ook mag rekenen.

Wat je door deze verzen duidelijk wordt is, dat God werkt volgens Zijn eigen voornemen. Wat jij als zondaar gedaan hebt, daarover wordt in deze verzen niet gesproken. Je mag hier in Gods hart kijken, om te weten dat Hem niets uit de hand loopt, al lijkt alles om je heen daar mee in strijd. Hij heeft een doel met jouw leven en Hij bereikt dat ook. In vers 30 zie je op welke manier Hij dat doel bereikt. Steeds zie je wat Híj gedaan heeft. Hij had je al bestemd tot het doel van vers 29 toen je nog niet geboren was. Toen je geboren was, bleek je een zondaar te zijn die geen deel kon hebben aan de heerlijkheid van God. Toen riep God je tot Zich om je duidelijk te maken dat Hij niet wilde dat je verloren ging maar dat Hij een plan had waar jij bij hoorde. Zoals je was, kon Hij dat plan niet uitvoeren. Daarom rechtvaardigde Hij je. Wat dat is, staat in de voorgaande hoofdstukken van de brief aan de Romeinen: je bent iemand die bij God hoort, want alles van jou wat niet bij God hoort, is weggedaan in het werk van de Heer Jezus. In plaats daarvan heb je nieuw leven ontvangen dat zich thuis voelt bij God. En om het compleet te maken: God ziet je al als verheerlijkt. Voor Hem is het allemaal al afgerond. Wat God Zich voorneemt, zal ook gebeuren. Als Hij garant staat, zou jij dan nog aan de uitkomst kunnen twijfelen?

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Jezus, de Zoon des mensen

Nadat we de nauwe relatie tussen de Koning van het rijk en de verheerlijkte heiligen hebben gezien, willen we een korte blik op Psalm 8 werpen. Wij zien daar profetisch de Heer Jezus als de Zoon des mensen, hoe Hij eerst werd vernederd en daarna door God tot Heerser over al de werken van Gods handen is gesteld. Deze Psalm is één van de vele die uit de pen van David zijn gevloeid, en zal eveneens in het Vrederijk zijn vervulling vinden. In het midden van de Psalm wordt de voorwaarde voor elke zegen genoemd: God heeft de Heer Jezus *een weinig* – dat betekent: een korte tijd – *onder de engelen gesteld*. Waarom onder de engelen? Omdat engelen niet kunnen sterven. Opdat de Zoon van God wel zou kunnen sterven, moest Hij Mens worden. Wat een vernedering was het voor Hem, Mens te worden en uiteindelijk op een gruwelijke manier aan het kruis te worden gedood. Hoe meer we begrijpen hoe groot die vernedering was, des te beter begrijpen we ook hoe groot Zijn toekomstige heerlijkheid als Heerser over alle dingen zal zijn. God heeft Hem met heerlijkheid en eer gekroond als antwoord op het feit dat Hij in Zijn leven en sterven de naam van God, de Eeuwige, op elke manier heeft grootgemaakt en verheerlijkt. Dat zal de Koning ook in het komende Vrederijk op elke manier doen.

Jezus, de Koning en Hogepriester

Nu slaan we Psalm 110 op. Hier wordt Christus getekend in Zijn dubbele functie als Koning en Hogepriester, want beide zijn nauw met elkaar verbonden. Deze Psalm is een indrukwekkend getuigenis van de heerlijkheid van onze Heer. Opmerkelijk is dat deze Psalm vaak in het Nieuwe Testament wordt aangehaald. In Psalm 8 ging het om Hem als Koning over de hele aarde, in Psalm 110 gaat het om Hem als Koning-Hogepriester nu in de hemel.

Deze Psalm wordt in het Nieuwe Testament 21 keer geciteerd, waarvan alleen al 15 keer in de brief aan de Hebreeën. Hij leidt ons eerst naar het tijdstip waarop de Heer Jezus na Zijn sterven door God werd opgewekt. Dan draagt God Hem op aan Zijn rechterhand te gaan zitten en wel zolang totdat Hij Zijn vijanden als een voetbank voor Zijn voeten zal hebben gelegd. Dit opmerkelijke eerste vers wordt alleen al zeven maal in het Nieuwe Testament aangehaald of er wordt naar verwezen (Mat. 22:44; Mark. 12:36; Luk. 20:42; Hand. 2:34; 1 Kor. 15:25; Hebr. 1:13; 10:13).

Kort voor Zijn dood vroeg Jezus aan de Farizeeën wat ze wel dachten: van wie was Christus de Zoon? Op hun antwoord dat Hij de Zoon van David zou zijn, vroeg Hij hun waarom David dan van Hem als zijn *Heer* had gesproken. Daarop wisten ze geen antwoord, hoewel ze naar hun rabbijnse leer overtuigd waren dat Psalm 110 over de Christus ging. Het probleem van de Farizeeën was, dat ze de Godheid van Jezus niet erkenden. Zouden ze namelijk geloofd hebben dat Hij de Zoon van God was, dan zouden ze ook hebben geweten dat Hij als Zoon van God tegelijkertijd Davids Heer was.

De Farizeeën hadden overigens nog een tweede probleem met deze Psalm. Waarom zou God tot de Messias zeggen: *'Zet u aan Mijn rechterhand…'*? Ze verwachtten de Messias als de Koning van Zijn volk op aarde, waarom was Hij aan de rechterhand van God en waarom wachtte Hij daar? Voor ons vormen deze vragen geen probleem, omdat we weten dat de verheerlijking van Christus aan de rechterhand van God het antwoord van God op Zijn vernedering en Zijn dood aan het kruis is. In de beide feiten, dat Jezus

(a) de Zoon van God is, alsook dat Hij

(b) gestorven, opgewekt en aan de rechterhand van God verheerlijkt is,

ligt de grondslag van ons heil. Hoe gelukkig mag een mens zich achten, als hij dat weet!

Als Israël binnenkort tot de belijdenis komt Wiens Zoon Jezus Christus werkelijk is, betekent dat ook voor dit geplaagde volk de verlossing. We willen erom bidden dat dit ogenblik snel komt. God zal ervoor zorgen dat alle vijanden van Israël, die immers ook de vijanden van de Heer Jezus zijn – en tot deze vijanden behoren helaas ook de *ongelovige* Joden – aan Zijn voeten worden gelegd.

Met vreugde denken we eraan terug hoe in het begin van de christelijke kerk een grote vijand van de gelovigen en van de Heer Jezus aan Zijn voeten werd 'gelegd', toen hij een stem uit de hemel hoorde, die zei: *'Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?'* Deze grote vijand, die zichzelf de grootste onder de zondaren noemde, werd een van de grootste dienaars van Jezus in het Koninkrijk van God.

LEZEN

Gerard Kramer

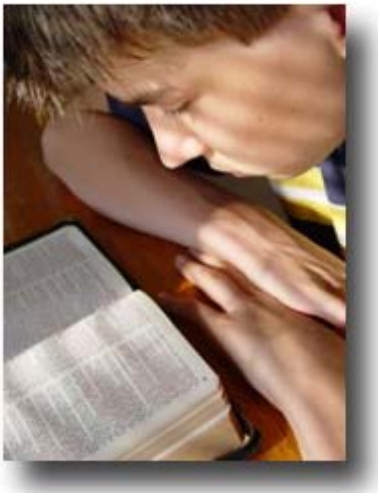

Lezen is een activiteit die uit ons dagelijks leven niet meer weg te denken is. Voor verreweg de meesten van ons is een leven zonder lezen absoluut onvoorstelbaar. Ook op dagen dat u geen boek ter hand wilt nemen, leest u toch: uw snelheidsmeter, de teksten op de verkeersborden, aanduidingen op produkten in de supermarkt, het cijfer op het proefwerkblaadje van uw jongste zoon. Geen boek ter hand nemen? Maar dan toch zeker wél de Bijbel: die kunnen we niet missen, geen dag! En als we te ziek of te vermoeid zijn om zelf te lezen, zullen we ons er graag uit laten voorlezen: 'Zoekt na in het boek des Heren en leest' (Jes. 34:16). Lezen en voorlezen: daarover gaan we in dit stukje nadenken.

Wat is lezen eigenlijk? De Grieken gebruikten daarvoor het werkwoord *anaginooskoo.* Dit woord betekent letterlijk 'herkennen', en dat geeft precies aan wat we doen als we lezen: we zien bepaalde tekens staan, we herkennen ze, en vervolgens nemen we kennis van de boodschap die de schrijver heeft vastgelegd.

In de oudheid las men doorgaans hardop. Dat had een heel praktische reden, want men schreef de woorden zonder spatie, zomaar achter elkaar. Bij het zien van een op die manier geschreven tekst gaat men bijna automatisch hardop lezen,

wantandersiserhaastgeentouwaanvastteknopen,

ziet u wel? Het feit dat 'lezen' doorgaans hardop gebeurde en daardoor eigenlijk 'hardop lezen' was, had soms onbedoeld voordelen voor de omgeving. Doordat dit gebruik bestond, wist Filippus al wat de kamerling las, nog voordat zij één woord met elkaar gewisseld hadden: hij *'hoorde* hem de profeet Jesaja lezen' (Hand. 8:30).

Dat dit 'lezen' zulke luisteraars veronderstelde, blijkt in Lukas 4:16 ('en stond op om te lezen') en Handelingen 13:27 ('de stemmen van de profeten, die op elke sabbat gelezen worden'; vgl. 15:21). Als deze luisteraars ook nog apart genoemd worden, kan *anaginooskoo* heel goed als 'voorlezen' vertaald worden: zie Kol.4:16 ('En wanneer de brief bij u is gelezen, zorgt er dan voor dat hij ook wordt gelezen in de gemeente van de Laodiceeërs en dat u ook die uit Laodicéa leest'). Ook 1 Thessalonicenzen 5:27 ('Ik bezweer u bij de Heer, dat de brief aan alle <heilige> broeders wordt voorgelezen') en Openbaring 1:3 ('Gelukkig hij die leest [of: voorleest] en zij die de woorden van de profetie horen') zijn duidelijke gevallen. Daarbij moet tevens bedacht worden, dat lang niet iedereen kon lezen. Voor vele gelovigen was het een zegen dat er broeders in staat en bereid waren hen voor te lezen. Zo schreef Paulus aan Timotheüs de opdracht: 'Houd aan met het voorlezen, het vermanen en het leren, totdat ik kom' (1 Tim. 4:13).

Augustinus (*Confessiones* VI,III,3-4) vertelt ons hoe hij als ontwikkeld man in zijn jonge jaren verbaasd was zijn leermeester Ambrosius van Milaan (overleden in 397) te zien lezen op een manier die hij erg vreemd vond. Hij schrijft over hem: 'Bij het lezen bewogen zijn ogen zich over de bladzijden en speurde zijn hart naar de betekenis, terwijl zijn stem en tong rustten'. Augustinus stelt dat Ambrosius altijd zo las. Hij veronderstelt dat Ambrosius dit deed om niet gestoord te worden en geen vragen van toehoorders te hoeven beantwoorden, of gewoon om zijn stem, die snel hees werd, te sparen.

U en ik mogen dagelijks lezen, in stilte en hardop. Als we dan ook nog de juiste lectuur ter hand nemen en op ons laten inwerken, zullen we ook zelf nuttige lectuur voor anderen vormen. Dan zijn we een brief, gekend en gelezen door alle mensen, ja, een brief van Christus (2 Kor. 3:2v.).

HET VERBOND TUSSEN DAVID EN JONATHAN

Ger de Koning

1 Samuël 20

"David stond op en ging heen; en Jonathan begaf zich naar de stad" (1 Samuël 20:43)

David vlucht weg uit Najoth. Het feit dat Saul profeteerde, gaf hem geen groter vertrouwen in Saul. Hij komt bij Jonathan en stort zijn hart voor hem uit. Hoe moet het hem te moede zijn, hij als jongeman, achtervolgd door de machtigste man van het land, die een heel leger tot zijn beschikking heeft en dat ook inzet om David te doden.

Jonathan probeert eerst de angstige gedachten van David te bezweren. Hij kan niet geloven dat zijn vader zoiets van plan is. David echter is ervan overtuigd dat het 'slechts één schrede is tussen mij en de dood' (vs. 3). Hij is zijn leven niet meer zeker. In onderling overleg besluiten ze nog één keer de proef op de som te nemen. Als David niet aan tafel verschijnt, zal Jonathan hem excuseren met als reden een familiefeest. Hij zal de reactie van Saul aan David laten weten.

Het hele hoofdstuk door ben ik getuige van de omgang tussen twee mannen die op zoek zijn naar een uitweg. Ze vertrouwen elkaar volledig. Dit vertrouwen is gegrond op de liefde die zij voor elkaar hebben, een liefde die gevoerd heeft tot een verbond tussen hen beiden. Zo'n verhouding is groot. Temeer daar Jonathan verbonden is aan het huis van de man die David haat met een dodelijke haat.

Hoewel dat Jonathan nog niet helemaal duidelijk is, houdt hij er toch rekening mee. In vers 15 vraagt hij David om goedgunstigheid voor zijn huis als de Here al diens vijanden heeft uitgeroeid. In 2 Samuël 8 komt David daarop terug.

Dan maken ze een omzichtig plan om David te laten weten hoe Saul heeft gereageerd. Door middel van het afschieten van pijlen zal Jonathan hem vertellen hoe de zaken ervoor staan. Jonathan gaat naar huis. Als Saul de eerste dag David mist, bedenkt hij zelf een reden voor diens afwezigheid. Als man van uiterlijke godsdienst zoekt hij de reden in een onreinheid die David zou hebben opgelopen.

Als David de tweede dag ontbreekt, vraagt hij aan Jonathan waar David blijft. Het antwoord van Jonathan doet Saul in hevige toorn ontsteken. Hij scheldt Jonathan uit voor 'zoon van een tuchteloze', waarmee hij zonder het te beseffen een oordeel over zichzelf uitspreekt. Dan dreigt hij Jonathan met het verlies van het koningschap zolang David nog leeft.

Als Jonathan nog eens probeert zijn vader tot rede te brengen, ervaart hij wat David is overkomen. Zijn vader werpt zijn spies naar hem om hem te doden. Wie zich aan de Heer Jezus verbindt, moet rekenen op dezelfde behandeling van mensen die Hem haten.

Dan is voor Jonathan helder dat er niets anders opzit dan David voor zijn vader te waarschuwen. Om geen argwaan te wekken, gaat hij met zijn jongen het veld in, alsof hij gaat jagen. Zoals afgesproken, schiet hij in de buurt waar David zich verborgen houdt zijn pijl af, laat hem de jongen ophalen en roept dat hij verder weg ligt en dat hij zich moet haasten. Ondubbelzinnig maakt hij hiermee David duidelijk dat er geen tijd te verliezen is. De jongen wordt naar huis gestuurd, zonder dat hij maar enig vermoeden heeft waaraan hij heeft meegewerkt. Op deze wijze gebruikt God nog steeds veel mensen voor zijn werk.

Er is nog gelegenheid dat David en Jonathan afscheid van elkaar nemen. Dat gebeurt op een hartroerende wijze. Het laatste vers is even aandoenlijk als het hele hoofdstuk. Twee vrienden gaan uit elkaar: David om een outcast, een zwerver te worden, Jonathan ging naar de stad, terug naar het paleis. Hij bleef bij Saul en zou met hem sterven (1 Sam. 31). Waarom ging Jonathan niet met David mee?

Lees nu nog een keer 1 Samuël 20.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, wat een schitterende vriendschap tussen Jonathan en David. Zo wil ik bevriend zijn met U. Helaas ontbrak bij Jonathan het laatste stapje. Help mij daarover heen.

AANWIJZINGEN VOOR EEN JONGE AARDE

Bruce Malone

Vertaling Ad Massar

De evolutietheorie veronderstelt dat de mens 1 tot 5 miljoen jaar geleden uit de bomen daalde en ongeveer 100.000 jaar geleden volledig menselijk werd. Maar toch tonen archeologische gegevens het ontstaan van beschaving slechts ongeveer 5.000 jaar geleden (gebaseerd op het evolutionistisch denken). Met andere woorden, om evolutionistische redenen, kostte het de mensheid 95.000 jaar, na het volledig menselijk worden, om te weten te komen dat voedsel zou kunnen worden geproduceerd door een zaadje in de grond te laten vallen!

Het is een schatting van evolutionistische antropologen, dat de aarde 10 miljoen jagers, van alle soorten mensen, gemakkelijk onderhouden kon hebben. Om een gemiddelde van 10 miljoen mensen te handhaven, verspreid over de gehele planeet, met een gemiddelde levensduur van 25 jaar, over de laatste 100.000 jaar. .. zou betekenen dat 40 miljard mensen geleefd hebben en gestorven waren. Archeologisch bewijsmateriaal toont duidelijk, dat deze mensen "uit het stenen tijdperk" hun doden begroeven. Veertig miljard graven zouden gemakkelijk te vinden moeten zijn. Maar toch bestaan er slechts een paar duizend. Het is een duidelijke aanwijzing dat mensen een veel kortere tijd bestaan.

Een andere aanwijzing voor zowel een jonge aarde als een bevestiging van een wereldwijde vloed, is de schaarste van meteoren in sedimentaire rotslagen. Hoewel sommige meteoren in sedimentaire lagen zijn gevonden, zijn zij vrij zeldzaam. De meteoren zijn gemakkelijk identificeerbaar, en vele duizenden zijn geïdentificeerd en opnieuw ontdekt als gevolg van recente effecten op de oppervlakte van de planeet. Als de meeste rotslagen snel tijdens de 'één jaarperiode' van een wereldwijde vloed werden gevormd, zou u verwachten niet veel meteorieten te vinden die in slechts één jaar begraven werden. Als het sediment al meer dan miljarden jaren werd gevormd, zou er een veelvoud van miljarden meteorieten begraven moeten zijn binnen dit sediment. Het feit dat wij er zo weinig vinden is een ander mogelijk bewijs voor de snelle afzetting van de sedimentaire lagen en een jonge aarde.

Veronderstel dat u een lege kamer binnenliep en een rokende sigaar vond. U kon veronderstellen dat de sigaar zeer oud was en dat hij slechts onlangs ontstoken was, maar de logischere conclusie zou zijn dat iemand hem daar onlangs had aangestoken. Het heelal is vol van zulke gelijksoortige "rokende sigaren":

1. Alle planetarische ringen vertonen nog steeds ingewikkelde samenstellingen die al lang geleden verdwenen zouden moeten zijn.
2. Alle bekende kometen verbranden hun materiaal met elke omloop rond de zon en zouden een maximum levensverwachting van 100.000 jaar moeten hebben.
3. De planeten buiten ons zonnestelsel zouden al lang geleden afgekoeld moeten zijn.
4. De spiraalvormige melkwegen zouden zich lang geleden hebben moeten ontbinden en de ongelijkmatige verdeling van materie in het heelal zou zich al lang geleden verspreid moeten hebben.

Wetenschappers die van het vooroordeel uitgaan dat het heelal 10-20 miljard jaar oud is, hebben controversiële en ingewikkelde mogelijkheden voorgesteld over hoe deze soorten van voorbijgaande verschijnselen nog konden bestaan, maar hun verklaringen zijn meer gebaseerd op geloof, niet op wetenschap. De meest eenvoudige verklaring is, dat deze "rokende sigaren" roken, omdat zij jong zijn.

Wat te denken van dateringsmethoden die erop schijnen te wijzen dat dingen zeer oud zijn? Zoals getoond is in een ander artikel over dateringsmethoden, zijn vooronderstellingen alles. Bijvoorbeeld, is het koolstof-14 gehalte nooit beduidend veranderd. Deze methode dateert niet de leeftijd van de aarde, maar kan begrijpelijkerwijs een diepgaand effect hebben op onze interpretatie van de "ijstijd" en het "stenen tijdperk". Een recente catastrofe zou wereldwijd een enorme verandering in de totale hoeveelheid koolstof op de biosfeer van de aarde veroorzaakt moeten hebben. Deze gebeurtenis zou één van de basisveronderstellingen van de koolstof-14 dateringsmethode volledig ongeldig maken (een bekende hoeveelheid koolstof-14 wordt dan vergeleken met de hoeveelheid koolstof-12 over een bepaalde meetperiode) en zou leiden tot gigantisch oude data voor organismen, die kort na de vloed hebben geleefd. Dit probleem met de koolstof-14 dateringveronderstellingen zal in een ander artikel nauwkeurig worden beschreven.

OOG VOOR ELKAAR

Peter Cuijpers

Zorg voor onze medegelovigen, aan de hand van het voorbeeld van Abraham en Lot (Gen. 14).

Ben ik mijns broeders hoeder?

Wie een beetje thuis is in de Bijbel weet dat deze vraag afkomstig was van Kaïn. Toen Kaïn zijn broer Abel had gedood, stelde de Here hem een gewetensvraag: '*Waar is uw broeder Abel?'* (Gen. 4:9a). Kaïn zei*: 'Ik weet het niet'.* Dat was natuurlijk een leugen. Maar vele mensen in onze dagen reageren op dezelfde manier. Als men hen gewetensvragen stelt en hen confronteert met hun zonden, zeggen ze: 'Ik weet het niet'. Ze houden zich van de domme! Vervolgens zei Kaïn: *'Ben ik mijns broeders hoeder?'* Hij zei als het ware: 'Ik ben toch zeker niet het oppasje van mijn broeder; laat hij zijn eigen boontjes doppen!'

Uit de mond van de grondlegger van de toenmalige 'wereld' (Gen. 4:17-22), klinken deze woorden ons niet vreemd in de oren. Het is de taal van de mensen die zich van God hebben afgewend. Een veelgehoord gezegde in de wereld is: 'Ieder voor zich en God voor ons allen'. Iedereen leeft voor zichzelf en men bemoeit zich niet met de ander. Deze egoïstische instelling mogen wij ons als gelovigen niet eigen maken. Ben ik mijns broeders hoeder? Deze vraag past bij mensen die de weg van Kaïn zijn opgegaan (Jud.: 11).

Een gelovige mag zo niet spreken. Wij zijn wel hoeders van degenen die op onze weg komen! In de ruimste zin van het woord zijn wij verantwoordelijk voor de mensen in onze omgeving. Ons blikveld mag zich daarbij niet beperken tot de 'broeders' in de eigenlijke zin van het woord, de 'huisgenoten van het geloof' (Gal. 6:10). De Heer Jezus wil dat wij 'zonen' zijn van onze Vader die in de hemelen is (Matt. 5:44v.). Zoonschap spreekt van volwassenheid en inzicht in het denken van de Vader. Welnu, *'de Vader laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen (…) Weest u dan volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is'.* Zelfs aan ongelovigen onthoudt de Vader niet Zijn zorg en zegen (zie ook 1 Tim. 4:10). Als 'zonen' van de Vader behoren wij dat ook niet te doen.

Gelovigen zijn dus wel degelijk verantwoordelijk voor hun 'broeders'. Maar hoe zit het in de praktijk? Alles wat wij met de mond belijden, zal door God beproefd worden; óók deze uitspraak! Als u toestemt dat u 'hoeder' van uw broeder bent, kunt u er zeker van zijn dat God een broeder op uw weg zal brengen om na te gaan hoe echt die belijdenis is. Dat kan een broeder in nood zijn (Spr, 17:17), een broeder die gebrek heeft (1 Joh. 3:17), een broeder die u onrecht heeft aangedaan (Filem. :18) etc. De praktijk zal leren of wij onze broeder wérkelijk liefhebben, en hoeders van hem zijn. In dit artikel zullen wij ons beperken tot de huisgenoten van God (Ef. 2:20), en de broeder in nood.

Abraham en Lot

In Genesis 14 heeft God een prachtig voorbeeld laten optekenen van iemand die zich gedroeg als hoeder van zijn broeder. In Genesis 13 zien wij hoe de herders van Abraham en Lot in conflict raakten met elkaar. Dat dit niet bijdroeg aan hun goede getuigenis is duidelijk. Abraham stelde daarom voor de kwestie vreedzaam op te lossen. Er vond een scheiding plaats tussen Abraham en Lot. Abraham bleef wonen in het land Kanaän, maar Lot koos ervoor om te gaan wonen in de vruchtbare streek rond de steden Sodom en Gomorra. Hij sloeg zijn tenten op 'tot bij Sodom' (Gen. 13:12). Lot was een vleselijke en wereldsgezinde gelovige.

Het was dan ook maar een kwestie van tijd of hij woonde in Sodom zelf. In Genesis 14 was het inderdaad zover: Lot woonde in Sodom (vs. 12). Hij had zijn tent verruild voor een permanente woning. De geestelijke impact van deze 'switch' was groot. Hij had zijn vreemdeling- en bijwonerschap

(daarvan spreekt de tent) opgegeven om in Sodom (een beeld van de zondige wereld) te gaan wonen, Lot had bewust ervoor gekozen te midden van de mannen te gaan wonen waarvan bekend was *'dat ze zeer slecht en zondig waren tegenover de Here'* (Gen. 13:13).

Als een gelovige vriendschap sluit met de wereld pleegt hij in geestelijk opzicht overspel. Dat is een kwalijke zaak! *'Weet u niet dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God'* (Jak. 4:4). Deze keuze kon natuurlijk niet zonder gevolgen blijven. Eén van die gevolgen zien we in Genesis 14. Zonder het te willen raakte Lot betrokken in een oorlog die de koningen van die streek met elkaar uitvochten. Kedorlaomer, de koning van Elam, was de overste van deze koningen. Hij stond aan het hoofd van de vier koningen, die ten strijde trokken tegen vijf andere koningen (zie vs. 2 en 9). Die vijf koningen hadden hem twaalf jaar gediend (zie vs. 4). Deze Kedorlaomer is een type van de overste van de wereld, de duivel (zie Joh. 12:31; 14:30;16:11). Het is de duivel, de satan, die zijn macht uitoefent over het georganiseerde wereldsysteem dat zich van God heeft afgewend.

Een gelovige die 'afstand' houdt van de wereld, blijft buiten zijn invloedssfeer. Dit is wat de Heer bedoelt in Johannes 17. Wij mogen dan wel *in* de wereld zijn (vs. 11), maar wij zijn niet *van* de wereld (vs. 16). Dat wil zeggen: wij behoren niet tot dit systeem dat zich van God heeft afgewend. Het is niet de bedoeling van de Heer dat wij ons in een klooster afzonderen om ons aan de wereld te onttrekken. Dat soort heiliging of afzondering bedoelt de Heer niet. Wij staan met beide voeten op grond, en midden in het leven. Wij gaan naar ons werk, doen boodschappen, hebben gesprekken met de mensen van de wereld etc. (vgl. 1 Kor. 5:9-10). Onze heiliging of afzondering is niet fysiek, letterlijk, maar *moreel* en *geestelijk*. Ze heeft te maken met onze denkwereld (Rom. 12:2; Ef. 4:23), met het bewustzijn dat we geen ongelijk juk kunnen en mogen aangaan met de wereld.

Twee verschillende werelden

De Schrift stelt ons in 2 Korintiërs 6:14-18 twee heel verschillende 'werelden' voor:

1. De wereld waarvan de satan (Belial) de overste is (vs. 15). Tot deze wereld behoren de ongelovigen (vs. 14a); er heerst wetteloosheid (vs. 14b). Het is een wereld van duisternis, afgoderij en onreinheid (vs. 14c,16,17). Kortom, een wereld waarin de gelovige geestelijk gezien niets te zoeken heeft. Onze Heer Jezus Christus heeft ons uit deze wereld getrokken, want *'Hij heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons zou trekken uit deze tegenwoordige boze eeuw'* (Gal.1:4).

2. In de andere wereld, het Koninkrijk van God, draait alles om Christus (vs. 15). Tot deze wereld behoren de gelovigen (vs. 14); er heerst gerechtigheid, en men dient God (vs. 16). In deze wereld is God ons tot Vader, en zijn wij Hem tot zonen en dochters (vs. 18). Wij worden ook opgeroepen de Vader te danken, die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht, die ons gered heeft uit de macht van de duisternis en *overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde*, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden (Kol. 1:12-14).

Afzondering

Als wij dit toepassen op de situatie in Genesis 14, dan zien wij dat Lot zich in de verkeerde wereld bevond, het terrein waar Kedorlaomer de overste was en de mannen zeer slecht en zondig waren tegenover de Here (Gen. 13:13). Lot vereenzelvigde zich met hen; de verdorven mannen van Sodom sprak hij aan als 'zijn broeders' (Gen. 19:7). Abraham bevond zich echter in Kanaän; hij had zich van de wereld afgezonderd en leefde in gemeenschap met God (Gen. 13:18). Doordat Abraham de juiste positie had ingenomen, werd hij bewaard voor de boze (Kedorlaomer). Lot verging het heel anders: doordat hij zich had ééngemaakt met de inwoners van Sodom, werd hij samen met 'zijn broeders' als gevangene meegevoerd (Gen. 14:12).

Je hoort wel eens van 'verontruste' gelovigen die zich in een kerk of gemeente bevinden waar oogluikend dingen worden toegelaten die daar niet in thuis horen. Voor praktiserende homoseksuelen, of mensen die ongetrouwd samenwonen, wordt daar wel eens een oogje dicht geknepen. Deze gelovigen verzetten zich daar met hand en tand tegen. Ze menen in een dergelijke gemeente te moeten blijven. Waarom? Omdat ze net als Lot tegen het kwaad willen protesteren. Ze hebben de stille hoop dat hun protest gehoor vindt. Hoe reageerden de mannen van Sodom echter op het protest van Lot? Ze zeiden: *'Ga op zij!'* (Gen.19:9). Lot werd aan de kant geschoven! Helaas worden ook verontruste gelovigen, net als Lot, op zij gezet. Als een gemeente weigert tucht uit te oefenen, en de boze niet uit het midden wegdoet (1 Kor. 5:1-13), blijft er maar één optie over: ons ontrekken aan ongerechtigheid (2 Tim. 2:19; 2 Kor. 6:17; Openb. 18:4,5).

Als we merken dat ons 'protest' niet de gewenste uitwerking heeft, moeten we daar weggaan, hoe pijnlijk dit ook is. Dít klinkt erg radicaal, maar dit is wat de Bijbel leert! Lot had zich veel leed en problemen kunnen besparen als hij daar naar had gehandeld. Als we dit negeren zal onze gang naar de gemeente eerder een kwelling dan een vreugde zijn (vgl. 2 Petr. 2:7-8). Het beste wat we dan ook kunnen doen, is luisteren naar Paulus: *"onttrek u aan ongerechtigheid, reinig u van de vaten van oneer en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart"* (2 Tim. 2:19-22). Paulus heeft deze woorden in 'gebiedende wijs' geschreven. Het is niet zomaar een vriendelijk verzoek van Paulus, maar een opdracht; een gebod. Als we duidelijk laten horen dat we het niet eens zijn met bepaalde zaken die niet thuis horen in het huis van God, is dat een goede zaak. De Schrift gaat echter een stap verder: We moeten niet alleen 'stelling nemen' tegen het kwaad, maar ons er ook van 'afzonderen'.

Doordat Lot in Sodom was gaan wonen, was hij in de problemen gekomen: *‘Ook namen zij Lot mede, de zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken af’* (Gen. 14:12). Lot verkeerde dus in ernstige nood. Hoe nu verder? *‘Toen kwam een vluchteling en deelde dit mede aan de Hebreeër Abram’* (Gen. 14:13). Een van de mannen had zich weten te ontrukken aan de greep van Kedorlaomer en vluchtte naar Abraham. Daar deed hij verslag van wat zich had voorgedaan. Dit is herkenbaar: de mensen van de wereld weten ons in nood vaak te vinden. Wij lezen hier ook dat de overgeblevenen vluchtten naar het gebergte (Gen. 14:10). Dit waren natuurlijk *letterlijke* bergen. Maar laten wij dit nu eens geestelijk toepassen. Abraham was zo’n ‘berg’ in figuurlijke zin, waar men naartoe kon vluchten. De psalmdichter zegt: *‘Ik hef mijn ogen op naar de bergen: vanwaar zal mijn hulp komen? Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft’* (Ps. 121:1,2). Abraham vertegenwoordigde de Here. In Sodom wist men af van het bestaan van Abraham, de Hebreeër. Abraham was het licht van de wereld, een stad die op een berg ligt. *‘Een stad die op een berg ligt, kan niet verborgen zijn* (Matt. 5:14).

Toen Isaak uit het dal Gerar - het gebied van de Filistijnen - vertrok naar Berseba, ging Abimelek, de koning van de Filistijnen, uit Gerar naar hem toe, met zijn vriend Achuzzat en zijn legeroverste Pikol (Gen. 26:26). Isaak wilde weten waarom zij die hem haatten, bij hem kwamen. Het antwoord van dit drietal was opmerkelijk: *‘Wij hebben duidelijk gezien, dat de Here met u is’*. C.H. Mackintosh schrijft daarover: ***‘De beste manier om invloed uit te oefenen op het hart en op het geweten van hen die nog in de wereld leven, is algehele afscheiding, terwijl er oprechte liefde jegens hen in ons is’.***

Er zijn gelovigen die menen zich aan de wereld te moeten aanpassen. Mannen laten hun haar lang groeien, lopen met oorbellen, tatoeages of piercings rond, etc. Dit alles onder het mom van: Allen ben ik alles geworden, om in elk geval enigen te behouden (vgl. 1 Kor. 9:20-23). Het lijken wel kameleons, die zich aan hun omgeving aanpassen. Ze vergeten echter dat de kameleon tot de onreine dieren behoorde (Lev. 11:30).

God wil niet dat wij ons aan de wereld aanpassen, juist dat wij ons ervan afzonderen en ons duidelijk onderscheiden van de mensen van de wereld. Wij moeten niet de gewoonten, het gedrag en het taalgebruik van de mensen van de wereld overnemen. Integendeel, van ons wordt verwacht dat wij anders zijn: *‘Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen’* (Ef. 4:20 NBG-vert.). Als wij ons gedragen als ‘hemelburgers’ (geestelijke bergen), dan weten de mensen ons te vinden en zullen zij ook van óns getuigen: ‘Wij hebben duidelijk gezien, dat de Here met u is’.

U GEHEEL ANDERS!

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzake-lijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

Mei 2006

Jaargang 3, nr. 5

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie **1**
Gereedschap

In het begin was het Woord **2**
Deel 5 (slot)

Reply **3**
Over ziekengenezing

De toekomst is dichtbij **4**
Deel 24

WoordStudie **5**
Meegekruisigd

Online **6**
David bij Achimelech en bij Achis

Koolstofdatering **7**

Een gesprek met een zendings-echtpaar **8**

Oog voor elkaar **9**
Slot

VAN DE REDACTIE

Gereedschap

Vandaag de dag zoeken veel mensen een plezierige plek voor zichzelf. Ze willen ruimte en bewegingsvrijheid en ze hebben terecht of onterecht het gevoel dat ze die ruimte niet hebben op de plaats waar ze nu zijn. In 2 Koningen 6 staat een soortgelijke geschiedenis. Daar zeggen de profeten tegen Elisa dat de plek waar ze nu zijn te bekrompen is. Ze zeggen tegen Elisa: *"Laten wij toch naar de Jordaan gaan en ieder een balk daarvandaan halen".* Met deze balken willen ze ruimte creëren. Elisa zegt: *"Gaat".* Maar ze vragen aan Elisa om ook mee te gaan. Vanwege de reactie van Elisa denk ik dat dit de juiste weg was, maar het is goed om bij alles wat wij doen, te vragen of we dit of dat wel mogen doen.

Bij de Jordaan gekomen gaan de profeten driftig aan het werk. Je ziet de bomen als het ware vallen. *"Een van hen"* past niet zo goed op zijn gereedschap, het blad van de bijl schiet los van de steel en hij staat beteuterd te kijken naar de steel in zijn handen. Daar sta je dan; je bent met iets goeds bezig en dan gaat het mis. Gelukkig weet hij al gauw aan wie hij om raad moet vragen. *"Ach, mijn heer, het was geleend!"* zegt hij tegen Elisa. Dit gereedschap was heel belangrijk voor hem, niet alleen omdat het geleend was maar ook omdat hij nu niets meer kon doen. Hij had het stuk gereedschap geleend, het was niet van hemzelf en nu kon hij het niet meer teruggeven. Ook wij hebben eigenlijk niets van onszelf en als we niet opletten, staan we alleen met een houten steel in de hand - onmachtig om nog iets te kunnen betekenen.

Bij goed gereedschap gaat het erom een goede verbinding te hebben tussen het ijzer en het handvat of de steel. Tegenwoordig zijn de handvaten en stelen vaak van kunststof of ander materiaal. Maar duizenden jaren lang was hout het product waarvan handvaten en stelen werden gemaakt. Als je een bijl had, dan stak daar een houten steel in. Om deze houten steel stevig in het tapse gat van het ijzer te bevestigen, werd er een spie van boven ingeslagen. Op die manier was er geen kans dat de steel los kon raken van het ijzer. Als de bijl of andere gereedschappen veel gebruikt werden, ging de spie wel eens los zitten, en dan moest de spie aangeslagen of hersteld worden. Het bijzondere van gereedschap met een houten handvat is dat de bevestiging van het ijzer in het hout plaatsvindt. In de stelen van bijlen en hamers e.d. worden spieën geslagen. In het handvat van een zaag zit een gleuf waarin de zaag bevestigd wordt. Het heft van een mes bestaat uit twee delen waartussen het lemmet is bevestigd.

Misschien mag ik naar aanleiding daarvan een toepassing maken. Het 'ijzer', d.i. de Bijbel die we hanteren, waarmee wij dingen 'bewerken', moet ook toegepast worden op onszelf, anders raken we dit instrument kwijt. Gelukkig is de Heer zo genadig om die dingen die wij kwijt zijn geraakt, weer 'boven te laten drijven'. Voor diegenen die het heft van een 'vijl' willen zijn: Let erop dat de punt die het heft ingaat, roodgloeiend wordt gemaakt! Laten we steeds bedenken dat wij maar het 'handvat' zijn en dat het Woord zijn werk moet doen. Zoals mijn leraren vroeger al zeiden: laat het 'ijzer' zijn werk doen, zowel op het 'werkstuk' als op onszelf. We hebben niets van onszelf, ook dit wat ik schrijf niet. Alles wat we hebben is geleend.

Een hartelijke groet namens de redactie,
Jan Paul Spoor

IN HET BEGIN WAS HET WOORD

Hugo Bouter

"Nu dan, zonen, luistert naar Mij, en zalig zijn zij die Mijn wegen bewaren. Hoort naar de vermaning en wordt wijs, en verwerpt ze niet" (Spr. 8:32-33).

Het is vanzelfsprekend dat de bemoeienis van de eeuwige Wijsheid met de mensenkinderen niet zonder gevolgen kan blijven voor degenen in wie Hij Zijn vreugde en welbehagen vindt. Deze passage in Spreuken 8 eindigt dan ook met een *oproep* en met een ernstige *waarschuwing*. De hemelse Wijsheid spreekt met goddelijke autoriteit en stelt ons voor de keuze van leven of dood! Wie de Wijsheid vindt, heeft *het leven* gevonden. Maar degenen die Hem haten, hebben *de dood* lief! Zo klinkt ook in de eenentwintigste eeuw nog steeds de vraag: 'Wat dunkt u van de Christus' (vgl. Matt. 22:42)? Bent u voor of tegen Hem? Kiest u voor het leven, óf voor de dood? Denk er wel aan: het gaat om het eeuwig wel of het eeuwig wee (de tweede dood, de poel van vuur)!

De vraag is of wij 'kinderen' van de Wijsheid willen worden, want de Wijsheid vindt rechtvaardiging bij al haar kinderen (vgl. Luc. 7:35)! Zijn wij kinderen van God? Geloven wij in de naam van Christus en hebben wij Hem aangenomen als onze Heer en Heiland (Joh. 1:12)? Zijn wij opnieuw geboren, geboren uit water en Geest (Joh. 3)? Heeft de Vader ons voortgebracht door het Woord van de waarheid? Zo ja, dan zijn wij *zonen* van God*, en in zekere zin *eerstelingen* onder Zijn schepselen (Jak. 1:18). Maar dan zijn wij ook 'zonen' van de Wijsheid, mensen die naar Christus luisteren en die hun *karakter* aan Hem ontlenen. Christus is immers de Wijsheid van God (1 Kor. 1:24,30). Wij zijn beelddragers van Hem en behoren tot de kinderen die God Hem gegeven heeft (Hebr. 2:13).

Uiteraard zullen wij dan ook in de praktijk van het leven naar de stem van de eeuwige Wijsheid luisteren en in Zijn wegen wandelen. Het NT roept ons ertoe op nauwkeurig uit te kijken hoe wij wandelen, 'niet als onwijzen maar als wijzen' (Ef. 5:15). De ernstige consequenties daarvan worden uitvoerig beschreven in het laatste deel van Spreuken 8: 'Nu dan, zonen, luistert naar Mij, en *zalig* zijn zij die Mijn wegen bewaren. Hoort naar de vermaning en wordt wijs, en verwerpt ze niet. *Zalig* is de man die naar Mij hoort, dagelijks wakend aan Mijn poorten, bewakend de posten van Mijn deuren. Want wie Mij vindt, vindt het leven en verkrijgt gunst van Jahweh; maar wie Mij mist (of: wie tegen Mij zondigt), doet zijn eigen ziel geweld aan; allen die Mij haten, hebben de dood lief' (Spr. 8:32-36).

Wat doen wij met deze oudtestamentische 'zaligspreking'? Is het niet treffend dat de Wijsheid als het ware vanuit de hemel het woord tot ons richt en ons aanspoort naar Hem te luisteren? Wat dat betreft is er niet veel veranderd in de duizenden jaren sinds Salomo deze woorden heeft laten optekenen. Het welbehagen van de Wijsheid is nog steeds gericht op het welzijn van de mensenkinderen, op hun eeuwig heil. Toen de Heer Jezus op aarde wandelde als het vleesgeworden Woord, heeft Hij o.a. in de bergrede Zijn discipelen *zalig* gesproken (Matt. 5:3-12). Waarom? Omdat zij luisterden naar Zijn woorden en hun leven dienovereenkomstig inrichtten.

Zo klinkt ook vandaag nog de oproep: Zijn wij discipelen, leerlingen, en volgelingen van Christus? Hebben wij Hem lief? Luisteren wij naar Zijn Woord? Dan mogen wij onszelf gelukkig prijzen en zijn wij *zalig*. Want dan hebben wij het leven gevonden in Hem, die Zelf de kracht en de wijsheid van God is.

---

* *Zoonschap* spreekt van een vertrouwensrelatie en geestelijke volgroeidheid, in contrast tot de onmondigheid en slavernij onder de bedeling van de wet (Gal. 4:1-7; Ef. 1:5).

REPLY

Ger de Koning

Een vraag op een jeugdweekend:

Hoe zit het met ziekengenezing? Kan dat altijd? Ik denk aan teksten zoals: *"ik vermag alles door Hem die mij kracht geeft"* (Fil. 4:13). En als je gelooft, kun je alles, zelfs bergen verzetten (Matt. 21:21). Genees de zieken bij de evangelie-verkondiging (Mark. 16:15–20). En nog meer teksten, zoals in Jakobus. Kan het altijd, als je maar geloof hebt?

Antwoord:

Over deze vragen is al heel wat op papier gezet. In het kader van deze vragenbeantwoording moet mijn antwoord daar zeer mager tegen afsteken. Eigenlijk wil ik niet eens spreken van een antwoord. Wat ik wil doen, is je enkele dingen in overweging geven.

Een belangrijk aspect in deze vragen is: ken jij de wil van God in een bepaald ziektegeval? De Heer Jezus heeft ook niet iedereen genezen. In Johannes 5 was een menigte zieken en alleen de man die 38 jaar ziek was, werd door Hem genezen. De Heer handelde altijd naar de wil van de Vader. Je mag altijd voor een zieke bidden (Fil. 4:6) en de uitkomst aan de Heer overlaten. Er kan iets zijn gebeurd in het leven van de zieke dat duidelijk maakt dat je er niet voor herstel moet bidden (1 Joh. 5:13–16).

Als je zeker weet dat de Heer iemand beter wil maken, mag je in het geloof daarom bidden en dan zal je gebed worden verhoord. Maar dan moet je zelf wel dicht bij de Heer leven, om zijn plan met het leven van de ander te kennen. Alleen dan kan Hij jou daar, als dat in zijn plan past, deelgenoot van maken.

Als iemand ziek is, heeft God daarmee een doel: dat die ziekte tot zijn verheerlijking is. Als God iemand geneest, heeft Hij daarmee hetzelfde doel: dat die genezing tot zijn verheerlijking is. Door het gebed mag je daaraan meewerken. Maar dan moet dat doel je wel helder voor ogen staan.

'Als je maar geloof hebt' is geen toverformule. Geloof hebben wil zeggen dat je leeft in vol vertrouwen op de liefde van God, die zowel met ziekte als met herstel het geestelijk welzijn van gelovigen op het oog heeft. Belangrijk is om jezelf af te vragen waarom er in een situatie van ziekte God gesmeekt wordt om genezing. Het kan soms zijn dat het meer een uiting van emotie is dan van geloof, hoeveel begrip er ook moet zijn voor dit smeken in gevallen van langdurig en intens lijden. Emotie is niet verkeerd en we mogen onze moeiten bij de Heer brengen, ook met heftige uitingen. Maar om daaraan een dwingende eis tot genezing te verbinden, alsof God Zichzelf zou moeten bewijzen door in dit geval genezing te geven, heeft niet veel met een gelovig gebed te maken.

Het genezen van zieken bij de verkondiging van het evangelie was een opdracht van de Heer aan zijn elf discipelen, apostelen. Je ziet dat het in Handelingen door enkele apostelen, maar dan ook alleen door hen, wordt gedaan. Nergens blijkt, ook niet uit de brieven van het Nieuwe Testament, dat 'gewone' gelovigen dat hebben gedaan.

Onlangs las ik op een forum iets dat iemand in een toespraak had gezegd. De spreker vertelde dat hij eens zo naast een man in een rolstoel was gaan lopen dat zijn schaduw op hem viel. Hij wilde eens proberen wat ook van Petrus staat in Handelingen 5:15. Maar er gebeurde niets. Ach, zei hij, als je het niet probeert, weet je het ook niet. Dit zijn natuurlijk dwaasheden. Overigens zijn er veel niet te controleren verhalen van genezing. Maar ook getuigenissen van mensen die zijn genezen, zijn niet altijd te controleren. Als iemand blijft beweren dat hij van een hardnekkige kwaal oncontroleerbaar is genezen, moet je dat gewoon accepteren. Maar dat betekent niet dat er voor jou een opdracht in ligt zieken te gaan beter maken. Je hoeft je door allerlei succesverhalen ook niet gedwongen te voelen om grote genezingscampagnes goed te praten. Laat maar aan de Heer over wat anderen menen te moeten doen.

Jij moet doen wat de Heer jou duidelijk maakt. Lees en bestudeer daarom Gods Woord in zijn geheel en niet alleen enkele favoriete stukjes. Dan zul je zeker ontdekken wat Gods wil is. En als je dan met zieken te maken krijgt, zul je weten wat je moet.

PS In verband met je vraag kan ik je een goed boek aanbevelen: 'Zal God mij genezen? Over ziekte, geloof en gebed' geschreven door Ron Dunn en uitgegeven door Gideon.

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Jezus, de Koning en Hogepriester (2)

Tegelijkertijd betekent het verslaan van de vijanden de vestiging van de heerschappij van de Heer vanuit Sion, dus vanuit de stad Jeruzalem. Dan zal voor de hele wereld zichtbaar zijn wat Hij Zijn discipelen als Zijn laatste woord meegaf in het evangelie naar Mattheüs: "Mij is alle macht [autoriteit] gegeven in de hemel en op de aarde" (Matt. 28:18). De staf waarvan hier in Psalm 110:2 sprake is, is het symbool van Zijn heerschappij. Zijn regering zal een regering in volkomen heiligheid en gerechtigheid zijn, maar ook in *genade*, waaraan de berg *Sion* herinnert. Wanneer deze voorwaarden zijn vervuld, zal er een overblijfsel in Israël zijn dat God door de mond van David hier 'de dauw uwer jeugd' of 'de dauw uwer jonge manschappen' noemt (Ps. 110:3). Het is een volk dat tot nieuw leven is gewekt, fris als de dauw, dat zich bereidwillig - als vrijwillige offerande - aan de wil van Christus zal onderwerpen. Op dit volk zal een heilige schoonheid liggen, dat wil zeggen dat hun heiligheid – hun volledige toewijding - het een ongekende schoonheid zal verlenen. In Zacharia 10:3 wordt dit overblijfsel met een 'prachtig ros' vergeleken.

De laatste woorden van de Heer aan het adres van Israël waren: 'U hebt niet gewild' (Matt. 23:37). Nu treft Hij een *gewillig* volk aan. Op een aangrijpende manier wordt in het Hooglied op dit ogenblik gedoeld, als daar geschreven staat: "Wie is zij, die opgaat als de dageraad, schoon als de blanke maan, stralend als de gloeiende zon, geducht als krijgsscharen? Naar de notenhof daalde ik af om te zien naar de bloesems van het dal, om te zien of de wijnstok botte, de granaatappelbomen bloeiden. Ik kende mijzelve niet; gij hebt mij op vorstelijke wagens geplaatst (of: op de wagens *van mijn gewillig volk*, SV)" (Hoogl. 6:10-12). Wat een vreugde is het voor de Heer nu een volk te hebben dat Hem gehoorzaam is, en dat Hij daarom eindeloos kan zegenen!

Zowel in Psalm 110 alsook in Hooglied 6 is er sprake van het *morgenrood*. Dat kondigt een nieuwe dag aan. Deze dag is de dag van de Heer, die begint bij de komst van Christus en die het hele Vrederijk duurt. Het overblijfsel zal aan de zijde van de Heer Jezus ten strijde trekken, zoals we dat in Psalm 149:6-9 kunnen lezen: "De lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een tweesnijdend zwaard is in hun hand, om wraak te oefenen aan de volken, bestraffingen aan de natiën; om hun koningen met ketenen te binden en hun edelen met ijzeren boeien; om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken. Dat is de luister van al zijn gunstgenoten. Halleluja."

Wanneer de vijanden zijn verslagen, kan de tijd van zegen aanbreken. Want de Heer komt voor Zijn volk niet alleen als *Koning*, maar ook als *Hogepriester* naar de orde van Melchisedek. De naam Melchisedek herinnert aan de ontmoeting in Genesis 14. Daar keerde Abraham terug uit de oorlog, en de koning van Salem, die tegelijkertijd de priester van God de Allerhoogste was, versterkte hem met brood en wijn en zegende hem. De brief aan de Hebreeën maakt duidelijk dat Melchisedek een beeld van de Heer Jezus is (Hebr. 7). Zo zal ook Israël eens uit de oorlog terugkeren en dan onder de zegen van het priesterschap van de Heer komen.

Bij de hier genoemde koningen die vernietigd worden (Ps. 110:5), kunnen we aan de slag in Armageddon denken of ook aan de buurlanden van Israël. De lijken en het hoofd van een groot land zouden een verwijzing kunnen zijn naar de vernietiging van de koning van het uiterste noorden, dus Rusland (Ezech. 38 en 39).

Arthur G. Clarke schrijft bij Psalm 110:7: "David stelt Hem voor bij de wilde achtervolging van de vijanden en hoe Hij een ogenblik rust om zich met water uit de bergbeek te verfrissen, voordat Hij verder gaat om Zijn overwinning te voltooien… Dat is het geheim van Zijn overwinning. Hij drinkt als de volmaakte Mens onderweg van het levende water van de Geest, om in de kracht daarvan elke vijand te verslaan." Christus heeft tijdens Zijn leven op aarde alleen dat gedaan wat God Hem had opgedragen. Hij heeft de wil van God volkomen vervuld. En zo zal dat ook in de toekomst zijn: Hij zal ook dan in alles de wil van God vervullen.

Zonsopgang over Jeruzalem

MEEGEKRUISIGD

Gerard Kramer

Hoeveel personen waren samen met de Heer Jezus gekruisigd? Dat lijkt een eenvoudige vraag. Er stonden immers drie kruisen op Golgotha! In dit artikel zal worden betoogd dat er weliswaar drie kruisen op Golgotha stonden, maar dat er slechts één persoon met de Heer gekruisigd was. Gezichtsbedrog? Of was er iets anders aan de hand?

In Mattheüs 27:44 is sprake van 'de rovers die met Hem gekruisigd waren'. In het Grieks wordt voor 'met … gekruisigd' het woord *sustauroomenoi*, gebruikt, een deelwoord in het meervoud dat letterlijk 'mee-gekruisigd' of 'samen gekruisigd' betekent.

In Markus 15:32 lezen we: 'Ook zij die met Hem gekruisigd waren, smaadden Hem'.

In Johannes 19:32 staat echter iets zeer opmerkelijks: 'De soldaten dan kwamen en braken wel de benen van de eerste *en van de andere die met Hem was gekruisigd'.* Veel vertalingen, waaronder de Telosvertaling, de 4e druk van de Voorhoevevertaling en de NBG-vertaling vertalen hier 'die met Hem gekruisigd *waren',* en op zichzelf is dat begrijpelijk in het licht van de twee eerder genoemde Schriftplaatsen. Deelwoorden kunnen zich in het Grieks grammaticaal namelijk aansluiten bij het dichtstbijzijnde van twee elementen terwijl ze toch op beide betrekking hebben. De strekking van het vers verandert overigens niet wezenlijk als men vertaalt 'die met Hem gekruisigd was' (zoals o.a. de Statenvertaling, de NBV, de revidierte Elberfelder doen).

En toch ... nu ik de tekst van Johannes weer eens lees, voel ik toch veel voor de letterlijke vertaling 'die met Hem gekruisigd *was',* omdat uiteindelijk slechts één van beide rovers tot bekering was gekomen *en in die zin 'met Hem gekruisigd' was,* terwijl zijn collega-rover weliswaar ook aan een kruis hing, maar helaas zonder dat er woorden van berouw van zijn lippen konden worden opgetekend. Hoe vreemd het ook klinkt: van laatstgenoemde kan daarom eigenlijk niet gezegd worden dat hij 'met Hem gekruisigd was'. U begrijpt het al: ik gebruik de woorden 'met Hem gekruisigd' in dit betoog afwisselend in letterlijke en in figuurlijke zin. De letterlijke vertaling van Johannes 19:32 geeft ons de mogelijkheid hier een illustratie te zien van het onderwijs elders in het Nieuwe Testament. Het spreken over letterlijk en figuurlijk 'mee-kruisigen' (Gr. *sustauroöo*) is dan niet zomaar een uitvinding van mij: precies het zelfde doet de apostel Paulus.

In Romeinen 6:6 schrijft hij: 'Daar wij dit weten, dat onze oude mens met [Hem] gekruisigd is'. Daarmee bedoelt de apostel dat de oude mens, zoals die in ons gestalte kreeg, principieel zijn einde gevonden heeft op het kruis van Christus. Nog persoonlijker formuleert Paulus deze gedachte als hij in Galaten 2:20 schrijft: 'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij'. Geweldig dat in deze woorden ook de kracht van Christus' opstanding doorklinkt! Wanneer wij onszelf beschouwen als personen die met Christus gestorven zijn - aan ons oude leven is een einde gekomen toen we met Hem stierven -, dan mogen we even zeker weten dat Hij nu als de Opgestane in ons leeft.

De 'rover' aan het kruis zag in dat hij zelf volkomen terecht de doodstraf ontving. Wat hij allemaal gedacht heeft over de unieke Man die naast hem gekruisigd was hoewel Hij niets onbehoorlijks had gedaan, weten we niet. Maar hij heeft zich terdege gerealiseerd dat het kruis niet het einde was. De 'rover' geloofde dat er werkelijk een Koning naast hem hing, die in Zijn koninkrijk zou komen. Voor de werkelijkheid van dat koninkrijk vormde de naderende dood van de Koning geen verhindering, zoveel begreep hij wel. Wat een geloof! En de Heer heeft dit geloof niet beschaamd: die zelfde dag nog mocht de man met Christus in het paradijs komen. Wie werkelijk met Christus gekruisigd is, heeft eeuwig leven door het geloof in Hem!

DAVID BIJ ACHIMELECH EN BIJ ACHIS

Ger de Koning

1 Samuël 21

"En hij was zeer bevreesd voor het aangezicht van Achis" (1 Samuël 21:12)

David is vanaf nu voortdurend op de vlucht. Hij weet dat de Here met hem is. Veel Psalmen spreken over de ervaringen die hij met de Heer heeft gehad tijdens deze periode van zijn leven. Maar hij is ook een mens wiens leven vaak een vermenging is van vertrouwen op de Heer en een handelen zonder naar de wil van de Heer te vragen. De twee plaatsen die hij in dit hoofdstuk op zijn vlucht 'aandoet' getuigen daarvan.

De eerste halte is Nob. Achimelech, die mogelijk gehoord heeft van de haat die Saul jegens David koestert, is niet zo blij met de komst van David. Hij vraagt waarom hij alleen is. Normaal is David voor Saul met een leger onderweg. David geeft een ontwijkend antwoord. Hij is niet eerlijk. Ik kan ook zomaar in een positie komen dat ik op een lastige vraag niet een eerlijk antwoord geef.

David wil graag wat brood. Er blijkt geen ander brood te zijn dan de toonbroden. Het is juist de tijd dat er nieuwe toonbroden zullen worden neergelegd, waardoor de oude ter beschikking komen. Die krijgt David. De twaalf toonbroden liggen op een tafel in het heilige van de tabernakel. Ze stellen het volk van God voor, zoals God het ziet. Dat het juist het tijdstip van vernieuwen is, stelt symbolisch voor dat er voor het volk een nieuwe tijdsperiode zal aanbreken. Het oude, de periode onder de regering van Saul, heeft geen recht van bestaan meer. Het nieuwe, de periode onder de nieuwe door God gezalfde koning David, staat op het punt aan te breken.

De Heer Jezus verwijst in Mattheüs 12:3,4 naar deze geschiedenis. De Farizeeën wilden de discipelen van de Heer houden aan hun zelf gemaakte wetten. Ze hadden geen oog voor de Heer Jezus, die Heer is van de sabbat. Waar Hij is, moeten regels van mensen wijken en is er vrijheid om gebruik te maken van wat Hij geeft. Hij verwijst dan naar David, die van de toonbroden mag eten, hoewel hij geen priester is. Maar ook is het feit dat hij de gezalfde koning is, die op de vlucht is, van groter betekenis dan het louter formeel voldoen aan inzettingen van de wet. God staat boven de wet. Als zijn volk die met voeten treedt en de gezalfde of Gezalfde verwerpt en vervolgt, laat Hij zien dat de wet er is voor de mens en niet voor Hem.

David wenst ook nog een zwaard. Hij krijgt het zwaard van Goliath, dat daar in het heiligdom stond. Hij had er recht op. Tussendoor wordt even melding gemaakt van een knecht van Saul, Doëg. Over hem staat meer in het volgende hoofdstuk.

De volgende halte van David is Gath, een plaats van de Filistijnen. Hoe is het mogelijk! Hij zoekt toevlucht bij de vijand. Mogelijk in de veronderstelling dat Saul hem daar niet zal zoeken. Maar ook de vijand is niet blij met zijn komst. Zijn roem is bij hen doorgedrongen. Als David hoort dat ze hem kennen, is het helemaal voorbij met zijn vertrouwen op God. Als ik op een verkeerde plaats ben, hoef ik niet te rekenen op het bewustzijn van Gods tegenwoordigheid. Hij kan alleen bij mij zijn, als ik in zijn weg ben.

Dat is David hier niet. Integendeel, hij is hier voor het aangezicht van Achis. Terwijl hij meent, daar veilig te zijn en onbevreesd, is hij hier bang. Hij is zelfs zo bang dat hij zich als een waanzinnige gaat gedragen. Hij verandert voor hun ogen van een held in iemand die zijn verstand heeft verloren. Deze aanstellerij, die een diepe oneer voor de Heer betekent, brengt hem weer buiten het bereik van Achis. Hoe triest als ik ga handelen als iemand die niet bij zinnen is, omdat ik mezelf in een positie heb gebracht waar de Heer niet met me kan zijn. Als ik me dat realiseer, kan ik ook tot de meest dwaze uitingen komen om mezelf weer daaruit te redden.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 21.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, ik herken mijzelf in de David van dit hoofdstuk.Wilt U mij ervoor bewaren dat ik uit eigen belang de waarheid verdoezel of dat ik uit lijfsbehoud mij gedraag als een waanzinnige.

Bewijst koolstofdatering dat de aarde miljoenen jaren oud is?

Dr. Kent Hovind

Vertaling Ad Massar

Wanneer het evolutionaire wereldbeeld ter sprake komt, is dit altijd een punt van discussie. Laat me eerst uitleggen hoe koolstofdatering werkt en dan de vooronderstellingen laten zien waarop het gebaseerd is. De straling van de zon is de hele dag van invloed op de atmosfeer van de aarde. De zonne-energie zet ongeveer 10 kg stikstof om in het radioactieve koolstof 14. Deze radioactieve koolstof 14 valt langzaam terug in normale, stabiele stikstof. Uitgebreide laboratoriumtests hebben aangetoond dat ongeveer de helft C-14 moleculen in 5730 jaar zal vervallen. Dit wordt de halveringstijd of halfwaardetijd genoemd. Na nog eens 5730 jaar zal de helft van de resterende C-14 vervallen, zodat slechts ¼ van de originele C-14 zal overblijven. Het gaat van ½ naar ¼ naar 1/8, enz. In theorie zou het nooit totaal verdwijnen, maar na ongeveer 5 x een halveringstijd is het verschil, met enige graad van nauwkeurigheid, niet meetbaar. Dit is waarom de meeste mensen zeggen dat de koolstofdatering slechts goed is voor voorwerpen jonger dan 40.000 jaar. Nergens op aarde wordt met koolstof miljoenen jaren gemeten, omdat de reikwijdte van koolstofdatering slechts een paar duizend jaar omvat. Willard Libby vond de techniek van de koolstofdatering in de vroege jaren '50 uit. Er wordt verondersteld dat de hoeveelheid koolstof 14 in de atmosfeer vandaag (ongeveer 0000765%), dezelfde hoeveelheid zou zijn welke in levende planten of dieren wordt gevonden, aangezien planten CO2 opnemen en de dieren planten eten. Koolstof 14 is de radioactieve versie van koolstof.

Aangezien het zonlicht de vorming van C-14 in de atmosfeer veroorzaakt en het normale radioactieve verval het weer doet afnemen, moet er een punt zijn waar de vorming en het verval gelijk zijn. Dit wordt genoemd het 'punt van evenwicht'. Laat me dit illustreren. Als u zou proberen om een vat met water te vullen, maar aan de zijkant van het vat zijn er gaten geboord, dan zal bij het vullen van het vat het water weglekken uit de gaten. Op een bepaald punt zou u net zoveel bijvullen als er, met dezelfde snelheid, weglekt. U zult het vat niet voorbij dit 'punt van evenwicht' kunnen vullen. Op dezelfde manier wordt C-14 gevormd en komt het in gelijke mate tot verval. Een pas geschapen aarde zou ongeveer 30.000 jaar nodig hebben met betrekking tot de hoeveelheid C-14 in de atmosfeer, om dit punt van evenwicht te bereiken, omdat het er net zo hard zal 'uitlekken' als het wordt aangevuld. Tests wijzen erop dat de aarde dit punt van evenwicht nog niet heeft bereikt. Er is nu meer C-14 in de atmosfeer dan er 40 jaar geleden was. Dit zou betekenen dat de aarde nog geen 30.000 jaar oud is! Dit betekent ook dat de planten en de dieren die in het verleden leefden, minder C-14 in zich hadden dan de planten en dieren vandaag. Slechts dit enkele feit gooit de uitkomsten, die door C-14 datering worden verkregen, totaal in de war.

De koolstof in de atmosfeer verbindt zich, normaal gesproken, met zuurstof om kooldioxide (CO2) te maken. Planten ademen CO2 tot opbouw van hun weefsel. De dieren eten de planten tot opbouw van hún weefsels. Een heel klein percentage koolstof dat de planten tot zich nemen, is het radioactieve C-14. Wanneer een plant of een dier doodgaat, stopt het met het opnemen van lucht en voedsel, zodat zij ook geen nieuwe C-14 meer in zich opnemen. De C-14 in de plant of het dier zal terugvallen tot normale stikstof. Hoe ouder een voorwerp is, hoe minder koolstof-14 het bevat. Eén gram koolstof van levend plantenmateriaal veroorzaakt met een Geigerteller een uitslag van 16 klikken per minuut, wanneer de C-14 vervalt. Een monster dat 8 klikken per minuut veroorzaakt, zou 5.730 jaar oud zijn (het monster is door één halveringstijd gegaan), enz. Hoewel deze techniek er op het eerste gezicht goed uitziet, berust de koolstof-14 dateringsmethode op twee simpele vooronderstellingen. Men gaat er kennelijk vanuit dat de hoeveelheid koolstof-14 in de atmosfeer altijd constant is geweest, en tevens dat de mate van verval altijd constant is geweest. Geen van deze beide vooronderstellingen is te bewijzen of te beredeneren.

Een illustratie kan helpen: Stel dat u in een kamer een brandende kaars vond en u wilde bepalen hoe lang hij al brandde voordat u hem vond. U kunt de huidige hoogte van de kaars (zeg, 18 cm) en de brandsnelheid (zeg, 3 cm per uur) meten.

Om de tijdsduur te vinden vanaf het moment de kaars werd aangestoken, worden wij gedwongen van bepaalde vooronderstellingen uit te gaan. Wij zouden, dat is duidelijk, moeten veronderstellen dat de kaars altijd dezelfde brandsnelheid heeft gehad en ook de startlengte van de kaars moeten veronderstellen.

Het antwoord verandert naargelang de vooronderstellingen, waarop het wordt gebaseerd. Op dezelfde manier weten ook wetenschappers niet, of het koolstof-14 verval constant is geweest. Ook weten zij niet of de hoeveelheid koolstof-14 in de atmosfeer constant is. Huidige tests wijzen uit dat de hoeveelheid C-14 in de atmosfeer *gestegen* is sinds het voor het eerst, in de jaren '50, werd gemeten. Dit kan in verband gebracht worden met de dalende sterkte van het aardmagnetisme.

EEN GESPREK MET EEN ZENDINGSECHTPAAR

John Bax

'Verstaat gij wat gij leest? En hij zei: Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst? En hij verzocht Filippus in te stappen en naast hem te komen zitten' (Hand. 8:30-31).

Een tijdje geleden was er een ouder echtpaar op bezoek bij onze Stichting. Ze waren al 25 jaar werkzaam in de Oostbloklanden, om het evangelie daar onder de arme bevolking te brengen. Ze wilden met ons van gedachten wisselen over de verslavingszorg. Maandagochtend zouden ze bij de dagopening aanwezig zijn om te vertellen van hun werkzaamheden en belevenissen. Ik was best benieuwd naar hun ervaringen en wat ze te vertellen hadden.

Deze oudere broeder las een gedeelte voor uit Handelingen 8, waar Filippus aan de Ethiopische kamerling vraagt of hij begrijpt, wat hij leest. De Ethiopiër geeft aan dat hij er niet veel van begrijpt, tenzij iemand het hem uitlegt. Dus klimt Filippus op zijn uitnodiging in de wagen om de kamerling te helpen, *en hij ging naast hem zitten.* Dit gedeelte had deze broeder en zijn vrouw in het verleden bijzonder aangegrepen en hen ertoe gebracht bijbels te gaan uitdelen, onder voorwaarde dat ze ook studies konden geven om de mensen te helpen Gods Woord te verstaan, en Jezus Christus te prediken en die gekruisigd. Wanneer dan de leden van zo'n groep met hun eenvoudige bijbelstudie klaar waren, kregen ze als 'beloning' hun eigen Bijbel. Dit is daar een kostbare schat, omdat Bijbels daar zo schaars zijn, vertelde hij.

Hij vertelde ook dat veel werk gebeurt onder de zigeuners. Zij hadden gebrek aan woonruimte. Kinderen sliepen in containers of in houten dozen. Voor velen is er geen kans op onderwijs. Voor werk komen ze haast niet in aanmerking, want door de bevolking worden ze niet geaccepteerd. Gezond voedsel of schoon drinkwater is een groot probleem. Schone kleding en medische hulp zijn voor hen vaak niet beschikbaar. Roemeense zigeuners leven in barre omstandigheden. Door gebrek aan bijvoorbeeld medicijnen en voorlichting is er een situatie ontstaan dat veel volwassenen en kinderen lijden aan ondervoeding, en ziekten als tbc en aids.

Hij vertelde dat ze bezig waren hulp te verlenen in de vorm van voedsel, kleding, water, enz. Hiervoor wordt in overleg met een aantal stichtingen een actieplan opgesteld. Na een aantal video's en foto's gezien te hebben kregen we een goede indruk hoe de situatie daar was. Een van de gasten zei nogal luid: 'Wij zijn hier in Nederland allemaal verwend en we beseffen niet wat we hier allemaal hebben. Als ik dit zo zie, zijn we vaak ondankbaar'. Een andere gast reageerde er ook op en zei: 'Als ik dit zie, schaam ik mij diep dat ik zo vaak ontevreden ben en zo vaak klaag; die mensen daar lijden omdat ze echt arm zijn'.

Deze oudere broeder reageerde gelijk met een ander bijbelgedeelte hierop en hij las: *"Maar weet dit, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen zijn; want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldzuchtig, grootsprekers, hoogmoedigen, lasteraars, de ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, onverzoenlijk, kwaadsprekend, onbeheerst, ruw, zonder liefde tot het goede, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers van genot dan liefhebbers van God"* (2 Tim. 3:1-3). En: *"wij waren van nature kinderen van de toorn, evenals de overigen. Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, heeft ons vanwege zijn grote liefde waarmee Hij ons heeft liefgehad, toen ook wij dood waren in de overtredingen, levend gemaakt met Christus uit genade bent u behouden"* (Ef. 2:3b-5).

Hij vertelde o.a. dat dankbaarheid alleen tot uiting komt als je het geschenk hebt ontvangen en gaat uitpakken en gaat bewonderen. God heeft ons het kostbaarste geschenk gegeven vanuit de hemel: Zijn veelgeliefde Zoon! Aardse goederen zijn zo gering in het licht van de hemelse dingen, dat het weinig betekent voor iemand die verbonden is met de Heer Jezus. Als iemand het zonlicht ziet, hoe klein wordt dan een kaarsvlam! Wanneer iemand de dingen zoekt die boven zijn, dan wordt alles wat nodig is gegeven. Dat is een belofte en dan ben je ook in staat om zelf te kunnen geven, zoals we lezen in Handelingen 4: 'Zij legden hun geld aan de voeten der apostelen'.

Hij vertelde nog iets opmerkelijks: aardse dingen zijn niet veel meer waard als je gaat sterven. Niemand is beter in staat om over aardse dingen te oordelen, dan een stervende! Dan zie je pas de nietigheid van het aardse leven. Dan zie je de dingen van de wereld in hun naaktheid voorbijgaan! Christenen weten dat alleen in het licht van de Bijbel alle dingen openbaar worden, omdat God het heeft laten opschrijven. Nog steeds mogen wij de evangelieboodschap brengen en die uitleggen, zoals eens een Filippus dat deed en het Woord uitlegde aan de kamerling. Wij hebben de moed nodig om *naast* iemand te gaan zitten die het evangelie nog niet heeft gehoord en die zoekende is. Het gevolg was dat hij zich liet dopen en zijn weg vervolgde met blijdschap; en zo is er ook blijdschap in de hemel over iedere zondaar die zich bekeert. In de loop van de ochtend was er onder de gasten genoeg gespreksstof om hierover door te praten.

"De schriftplaats nu die hij las was deze: 'Als een schaap werd Hij naar de slachting geleid, en zoals een lam stom is tegen zijn scheerder, zo doet Hij zijn mond niet open. In zijn vernedering werd zijn oordeel weggenomen; wie zal zijn geslacht vertellen? Want zijn leven wordt van de aarde weggenomen'. De kamerling nu antwoordde Filippus en zei: Ik vraag u, van wie zegt de profeet dit: van zichzelf of van iemand anders? En Filippus opende zijn mond en te beginnen van die Schrift verkondigde hij hem Jezus". **(Hand. 8:32-35).**

De werkvloer van John bevindt zich op het pastoraal terrein. Hij werkt o.a. bij Stichting : "In de Vrijheid" waar hij drugsverslaafden begeleidt. Diverse andere instellingen verwijzen mensen naar hem door voor verdere pastorale gesprekken. Tevens houdt hij telefonische spreekuren op het gebied van verslaving, occulte gebondenheid en machtsmisbruik. Hij evangeliseert op de marktdagen in Goes, Zierikzee en Middelburg. Heeft bovendien een bijbelstudie aan huis en houdt af en toe lezingen over genoemde onderwerpen.

OOG VOOR ELKAAR

Peter Cuypers

Zorg voor onze medegelovigen,
aan de hand van het voorbeeld van Abraham en Lot (Gen. 14).

Wij hebben er al bij stilgestaan dat van ons verwacht mag worden dat wij hoeders van onze broeder zijn. Hoeder en hoeden zijn termen uit de wereld van de herders. Een 'hoeder' is een herder. Zijn taak is het de schapen te 'hoeden' (vgl. Gen. 37:2; Ex. 3:1; 1 Sam. 17:34; Joh. 21:17). Wat hier allemaal onder valt, kunnen wij lezen in Ezechiël 34:4:

- het zwakke versterken
- het zieke genezen
- het gewonde verbinden
- het afgedwaalde terughalen
- het verlorene zoeken

Als ik zeg dat ik mijns broeders hoeder ben, hoef ik deze vijf punten maar langs te lopen om te weten wat er van mij wordt verwacht. In het geval van Lot hebben wij met een 'afgedwaald schaap' te maken. Door zijn afdwaling was Lot ernstig in de problemen gekomen, hij dreigde zelfs 'verloren te gaan'. Hoe reageerde Abraham op de mededeling van de vluchteling, dat Lot tot de gevangenen behoorde die door Kedorlaomer waren weggevoerd? *'Toen Abraham hoorde, dat zijn* ***broeder*** *als gevangene was weggevoerd, bracht hij zijn geoefenden, degene die in zijn huis geboren waren, in de strijd, driehonderd achttien man, en achtervolgde hen tot Dan toe'* (Gen. 14:14). Abraham bedacht zich geen moment. Hij stelde een leger(tje) samen van geoefenden om Lot uit de handen van Kedorlaomer te gaan bevrijden. Wat kunnen wij hier veel van Abraham leren. Lot bleef ondanks alles zijn 'broeder'. De scheiding uit Genesis 13, het vleselijk gedrag en de afdwaling van Lot deden daar niets vanaf. Abraham had zijn broeder Lot lief. Met gevaar voor eigen leven zette Abraham met zijn mannen de achtervolging in. Hier werd in praktijk gebracht wat in 1 Johannes 3:16 staat: *'Wij behoren het leven voor de broeders af te leggen'.* Abraham ging in zijn liefde voor Lot tot het uiterste: hij achtervolgde de vijanden tot Dan (in het uiterste noorden van Kanaän, grenzend aan Syrië). Dat was héél wat! Maar zijn liefde voor Lot hield niet op bij Dan. Nee, Abraham ging 'over de grens', hij achtervolgde hen tot Choba toe, dat ten noorden van Damascus lag (Gen. 14:15).

Broederliefde kent geen grenzen. Hoe vaak hoort men niet zeggen dat 'de grens' voor iemand bereikt is. Daarmee wil men aangeven: tot hiertoe en niet verder. Filémon had kunnen zeggen: 'Wat Onésimus nu heeft uitgevoerd, dat gaat te ver. Nú is de grens bereikt!' Paulus deed echter een beroep op Filémon om zijn gevluchte slaaf Onésimus te ontvangen en hem te vergeven. De apostel wierp daarbij niet zijn gezag in de strijd, maar deed een beroep op de broederliefde (Filem.: 16). Onésimus was een geliefde broeder geworden, hij behoorde nu tot het huisgezin van God. De onderlinge verhoudingen lagen voortaan op een heel ander vlak: het was niet

meer meester/slaaf, maar broeder/broeder. Als het om die verhouding gaat, dan zullen wij wel eens over de grens moeten gaan. Abraham ging over de grens om zijn broeder Lot uit de handen van Kedorlaomer te bevrijden. Filémon moest over de grens van gekrenktheid stappen om zijn broeder Onésimus aan te nemen.

*‘En hij bracht al de have terug, en ook zijn **broeder** Lot en diens have bracht hij terug, evenals de vrouwen en het volk’* (Gen. 14:16).

Abraham rustte niet voordat hij zijn broeder Lot en diens have had teruggebracht. Je zou denken dat Lot hiermee zijn les had geleerd. Helaas was dit niet zo! Lot keerde weer terug naar Sodom. Maar Abraham wilde van de koning van Sodom niets aannemen, zelfs geen draad of schoenriem (Gen. 14:23). Abraham bedankte voor de eer. Lot niet! Waarschijnlijk heeft men Lot, uit dankbaarheid jegens zijn oom Abraham, een ereplaats aangeboden in poort van Sodom (Gen. 19:1).

Hoe gemakkelijk verkilt de broederliefde door een scheuring (Gen. 13). Maar dit mag niet gebeuren! Misschien is mijn broeder afgedwaald. Hij woont nog wel in tenten, maar leeft al heel dicht bij Sodom (Gen. 13:12). Mogelijk heeft hij zijn tent al verruild voor een vaste stek in Sodom (Gen. 14:12). En in het ergste geval kan het zo zijn dat hij in de strik van de duivel gevangen is, om zijn wil te doen (vgl. 2 Tim. 2:26). Dat kan allemaal waar zijn, maar dat neemt niet weg dat hij mijn ‘broeder’ is. En zodra mijn broeder in nood is en hulp nodig heeft, ben ik mijns broeders hoeder. En wat als hij ‘Sodom’ niet opgeeft? Dan blijft hij nóg mijn broeder! Abraham liet Lot ook ná Genesis 14 niet vallen. Hij was, en bleef, zijns broeders hoeder!

***‘Wat nu de broederliefde betreft, hierover hebt u niet nodig dat wij u schrijven; want zelf bent u door God onderwezen om elkaar lief te hebben; want u doet dat ook jegens alle broeders (…). Maar wij vermanen u, broeders, daarin nog overvloediger te zijn’* (1 Thess. 4:9-10).**

Het gebed om regen,
en andere gebeden van de profeet Elia, door Hugo Bouter

ISBN 90-70926-00-8
Genaaide Paperback, 64 pag.
Verkoopprijs EUR 7,50

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

U GEHEEL ANDERS!

Juni 2006

Jaargang 3, nr. 6

In dit nummer:

Van de redactie **1**

Maar de wijsheid - waar is zij te vinden?

Wijsheid van boven **2**

Reply **3**

Een overwinnend leven

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 25

WoordStudie **5**

Honden

Online **6**

David bij Adullam

Het getal π **7**

De betekenis van het brandoffer **8**

Deel 1

VAN DE REDACTIE

Maar de wijsheid - waar is zij te vinden?

(Job 28:12)

De vraag van Job en het antwoord van het Nieuwe Testament

De geschiedenis van Job is welbekend. Hij verloor op één dag alles wat hij bezat, zijn rijkdom en zijn tien kinderen. Al het lijden dat een mens maar kan treffen, overkwam hem. Het gebeurde onder Gods toelating. Zijn vrienden kwamen om hem te troosten en Job probeerde zichzelf te rechtvaardigen toen zij hem schuldig verklaarden. In zijn laatste redenen stelt hij dat de mens wel allerlei rijkdom – zilver, goud, koper en andere bodemschatten - weet te verzamelen, maar dat de wijsheid voor hem onvindbaar is. De wijsheid – vanwaar komt zij? Waar is de verblijfplaats van het inzicht? Ze is niet te vinden in het land der levenden. Ze is ook niet te koop voor zilver of goud. Men kan haar niet ruilen voor allerlei kostbaarheden. Alleen God kent de weg tot haar. Hij heeft de wijsheid haar plaats gegeven, toen Hij haar gebruikte om al Zijn scheppingswerken tot stand te brengen (Job 28:23-27).

Aan de mens echter heeft Hij een *andere* vorm van wijsheid voorgeschreven, en die is gelegen in het vrezen van de HERE en het wijken van het kwade: '(...) maar tot de mens zei Hij: Zie, de vreze des HEREN – dat is wijsheid, en van het kwade te wijken is inzicht' (Job 28:28). Dat is de wijsheid die wel binnen ons bereik ligt, maar waarvan de *goddeloze* niets wil weten. Job was zich ervan bewust dat hij déze wijsheid steeds in praktijk had gebracht. Godsvrucht, godvrezendheid, dat is het hebben van eerbied en ontzag voor God. Als wij Hem 'vrezen', geven wij Hem de plaats die Hem toekomt en dat is ware wijsheid. Dan zien wij Hem, maar ook onszelf in het juiste licht en wandelen wij voor Zijn aangezicht.

In het licht van het Nieuwe Testament valt er natuurlijk veel meer te zeggen over de wijsheid van God, zoals die nu in al haar rijkdom geopenbaard is in de Persoon van Christus. De Wijsheid Zelf is *van boven* neergedaald op aarde en van Hem mogen wij hemelse wijsheid leren, wijsheid die 'in de eerste plaats rein is, vervolgens vreedzaam, inschikkelijk, gezeglijk, vol barmhartigheid en goede vruchten, onpartijdig, ongeveinsd' (Jak. 3:17). Op die grondslag, op die pilaren kunnen wij ons levenshuis bouwen (vgl. Spr. 9:1).

Maar het is niet voldoende om de Heer Jezus Christus te aanvaarden als een 'wijsheidsleraar', zoals bijv. Salomo dat was. Hij is veel meer dan dat! Christus is immers 'de kracht van God en de wijsheid van God' (1 Kor. 1:24). Hij is de wijsheid in eigen Persoon, zoals ook al in het boek van de Spreuken bekendgemaakt was (met name in Spr. 8). Maar Hij is in de eerste plaats de *kracht* van God, want dát was wat wij nodig hadden als verloren mensenkinderen: kracht om ons te redden uit onze doodsstaat, uit onze ellende, onze verloren toestand. Die kracht om ons te verlossen en ons over te brengen vanuit de macht van de duisternis in Gods wonderbare licht moeten wij dus *allereerst* leren kennen. Op grond van Christus' volbrachte werk op het kruis hebben wij de verlossing, de vergeving van de zonden (Kol. 1:12-14). Pas dan kunnen wij Hem navolgen, Hem dienen en 'vrezen' (d.i. Hem welbehaaglijk wandelen).

Daarover willen wij graag nadenken in dit nummer van Rechtstreeks, over de Persoon en over het werk van Christus als het ware Offer. Hij is méér dan David of Salomo, méér dan Mozes of Aäron. Als wij *Hem* kennen als onze Heer en Heiland, als onze Verlosser en Zaligmaker, zijn wij vast met Hem verbonden op grond van Zijn dood en opstanding. Dan is *Hij* ons geworden: 'wijsheid van Godswege' (1 Kor. 1:30; 2 Kor. 1:21-22). Dan hebben wij alles aan Hem te danken en hebben wij de ware wijsheid gevonden. Dan kunnen wij ook in nieuwheid van leven wandelen en 'wijsheid van boven' vertonen in ons leven. Dat is wat wij u van harte toewensen. Namens de redactie, Hugo Bouter

WIJSHEID VAN BOVEN

Hugo Bouter

"Zie, Ik geef u een wijs en verstandig hart" (1 Kon. 3:12).
"En zie, meer dan Salomo is hier!" (Matt. 12:42).

Wij hebben allemaal wel eens het gevoel dat het ons aan praktische wijsheid ontbreekt, aan inzicht hoe te handelen in moeilijke situaties. Als gelovigen mogen wij echter putten uit een hémelse bron van wijsheid, de wijsheid die van boven is en die gekenmerkt wordt door allerlei goede vruchten. Wanneer het ons aan wijsheid ontbreekt, mogen wij God erom vragen en zij zal ons gegeven worden (Jak. 1:5-8; 3:13-18).

Jakobus spreekt in dit verband over de wijsheid die *van boven* neerkomt of afdaalt (Jak. 3:15). Er is *hemelse* wijsheid, maar ook *aardse*, ongeestelijke wijsheid die voortkomt uit een verkeerde bron. De hémelse wijsheid vindt haar oorsprong niet in ons eigen boze hart, maar in God en in Jezus Christus, die zowel de kracht als de wijsheid van God is (1 Kor. 1:24). Job zegt dat alleen God de verblijfplaats van de wijsheid kent, en dat Hij haar gebruikte bij Zijn scheppingswerken (Job 28:12-28). In de Spreuken van Salomo zien wij echter dat de Wijsheid, die bij God was eer de aarde bestond, de mensen aanspreekt op de straten en pleinen en bij de poortdeuren van de stad (Spr. 1:20-21; 8:1vv.). Dit impliceert het *neerdalen* van de gepersonifieerde Wijsheid hier op aarde. Zien wij hier niet een voorafschaduwing van de komst van Christus, die Zijn vreugde vond in de mensen van Gods welbehagen (Spr. 8:31; Luc. 2:14)?

Christus is op aarde gekomen en Hij is ook weer teruggekeerd naar de Vader, die Hem had gezonden, en als christenen zijn wij heel nauw met Hem verbonden. Overeenkomstig Gods raadsbesluit zijn wij nu '*in Christus Jezus*, die ons geworden is: wijsheid van Godswege, gerechtigheid, heiliging en verlossing' (1 Kor. 1:30). Hij woont nu ook *in ons* door de Heilige Geest en wij zijn deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). De wijsheid van boven, wijsheid van Godswege, staat ons dus vrijelijk ter beschikking. Maar wij moeten wel telkens erom vragen, als het ons aan wijsheid ontbreekt, en wij moeten vragen *in geloof* (Jak. 1:5-6).

Salomo is zelf een mooi voorbeeld van een gelovige die bad om wijsheid van boven: 'Geef dan Uw knecht een opmerkzaam hart, opdat hij Uw volk zal kunnen richten, door te onderscheiden tussen goed en kwaad, want wie zou in staat zijn dit Uw talrijk volk te richten?' (1 Kon. 3:9). Koning Salomo fungeerde als de hoogste rechter in Israël, en het was goed in Gods ogen dat hij om inzicht vroeg om een rechtszaak te kunnen horen. Overeenkomstig zijn begeerte gaf God hem een wijs en verstandig hart, en bovendien nog rijkdom en eer in overvloed.

In 1 Koningen 4:29-34 vinden wij de volgende omschrijving van Salomo's wijsheid: 'En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand en een begrip, zo wijd als het zand aan de oever der zee, zodat de wijsheid van Salomo groter was dan die van allen uit het Oosten, en dan al de wijsheid van Egypte. Ja, hij was wijzer dan alle mensen, dan de Ezrachiet Etan en Heman en Kalkol en Darda, de zonen van Machol, zodat hij naam had onder al de volken rondom. Hij sprak immers drieduizend spreuken, en liederen van hem waren er duizend vijf. Hij sprak over de bomen, van de ceder op de Libanon af tot de hysop toe, die aan de muur uitschiet; hij sprak ook over het vee, het gevogelte, het kruipend gedierte en de vissen. En uit alle volken kwamen er om de wijsheid van Salomo te horen, van al de koningen der aarde, die van zijn wijsheid gehoord hadden'.

In overeenstemming hiermee lezen wij in 1 Koningen 10 over het bezoek van de koningin van Seba, die met alles wat zij op haar hart had bij Salomo kwam. En Salomo loste al haar vraagstukken op, niets was te diepzinnig voor hem, zodat de koningin diep onder de indruk kwam van al de wijsheid van Salomo. De Heer Jezus verwees hiernaar toen enkele schriftgeleerden en farizeeën Hem om een teken vroegen: 'De koningin van het Zuiden zal worden opgewekt in het oordeel met dit geslacht en het veroordelen, want zij kwam van de einden van de aarde om de wijsheid van Salomo te horen; en zie, meer dan Salomo is hier!' (Matt. 12:42). Christus is meer dan David en Salomo, meer dan Mozes en Aäron, ja, Hij is hoger dan de engelen (zie de brief aan de Hebreeën). Zouden wij dan niet luisteren naar Zijn Woord?

Wij mogen in deze koningin echter een beeld zien van onszelf *als gelovigen uit de volken*, degenen die vroeger *veraf* waren, maar nu nabij gekomen zijn door het bloed van Christus (Ef. 2:13,17). Wij hebben Hem leren kennen als de Wijsheid van God in eigen Persoon en wij luisteren nog steeds vol bewondering naar de woorden van genade die uit Zijn mond komen (vgl. Luc. 4:22). Die geïnspireerde woorden heeft Hij door de Heilige Geest laten optekenen in het Nieuwe Testament. Wij kunnen eigenlijk niet zeggen zoals deze koningin het uitdrukte, dat slechts *de helft* van deze wijsheid ons is aangezegd! Door het Woord en door de Heilige Geest verschaft God ons inzicht in alles wat in Zijn hart woont, zelfs in de diepten, de geheimen van Zijn hart. Bovendien is het bestaan van de Gemeente ook voor de overheden en machten in de hemelse gewesten het bewijs van de veelkleurige wijsheid van God, zoals die in het geheimenis aangaande Christus en de Gemeente aan de dag is getreden (1 Kor. 2:6-16; Ef. 3:10).

Het is overigens duidelijk dat de wijsheid van Salomo heel iets anders was dan onze abstracte westerse wijsbegeerte. Het gaat om *praktische* wijsheid, levenskunst en inzicht om te onderscheiden tussen goed en kwaad. In het boek Spreuken hebben wij daarvan talloze voorbeelden. En voor Salomo als de hoogste rechter was inzicht om een rechtszaak te kunnen beoordelen natuurlijk heel belangrijk.

De beschrijving van zijn wijsheid aan het slot van 1 Koningen 4 is in dit verband ook leerzaam:

(1) Salomo had een uitzonderlijk inzicht in de schepping, hij sprak zoals niemand anders over de hele flora en de fauna.

(2) Zijn wijsheid overtrof ook de wijsheid 'van allen uit het Oosten' (zoals die van Job en zijn vrienden, vgl. Job 1:3).

(3) Ze was ook groter dan 'al de wijsheid van Egypte', waarin Mozes werd onderwezen (Hand. 7:22). Hierbij moeten wij denken aan natuurlijke, wéreldse wijsheid, die in het niet valt bij de wijsheid van God.

(4) Hij was ook wijzer dan bekende Judese wijsgeren zoals Etan en Heman, aan wie wij enkele bekende psalmen te danken hebben (vgl. 1 Kron. 2:6; Ps. 88 en 89). Deze beide psalmen vullen elkaar trouwens heel mooi aan. *Heman* sprak over de ellende van de mens, zijn doodsstaat en het oordeel dat hem te wachten staat (Ps. 88). *Etan* echter bepaalt ons bij Gods goedheid en trouw, die in de gezalfde koning (David, een beeld van Christus) gestalte heeft gekregen en zal standhouden tot in eeuwigheid (Ps. 89). 'Want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid' — dat is het lied dat zal weerklinken in het Vrederijk.

'O diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen! (...) Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen! Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen'.

Romeinen 11:33-36

REPLY

Ger de Koning

Een vraag op een jeugdweekend:

We hebben gehoord dat we overwinnaars zijn, niet in eigen kracht, maar in de Heere Jezus. Hij heeft de satan overwonnen en in Hem zijn we meer dan overwinnaars en God heeft ons in Christus gezet (1 Kor. 1:30). Maar hoe doe je dat in de praktijk? Ik ervaar zo weinig van overwinnend leven, omdat ik telkens weer faal. Wanneer kan je zeggen dat je een overwinnend leven leidt?

Antwoord:

Je verlangen naar een overwinnend leven is een heel goede zaak. Dat ziet de Heer graag. De vijand, de duivel uiteraard niet. Hij zal er alles aan doen om je te laten falen. Belangrijk is dat je de Bijbel leest. Nu kun je die op verschillende manieren lezen. Je kunt uit gewoonte lezen. Dan lees je iets, zonder dat je erover nadenkt. Soms weet je direct na het lezen al niet meer wat je hebt gelezen. Ga dus bewust lezen, denk er over na, en vraag de Heer of Hij je wil helpen te doen wat Hij in zijn Woord tot je zegt.

Soms is de weigering om te doen wat de Heer je zegt, de oorzaak van falen. Het hoeft niet altijd zo te zijn, maar de kans is er toch echt wel. Ga dat eerlijk bij jezelf na.

Soms is falen ook het gevolg van overschatting van jezelf. Je zult de Heer wel even dienen. Dat zei Petrus ook en hij ging hard onderuit (Luk. 22:31-34; 54-62). Gelukkig heeft de Heer voor hem gebeden en Petrus komt tot inkeer als hij zich het woord van de Heer herinnert. Petrus moest zichzelf leren kennen. Dat is ook voor jou en mij nodig. Maar door ons falen heen leren we ook de Heer kennen. Hij wil ons zo vormen dat we bruikbaar worden voor Hem. Als Petrus zijn zonde heeft beleden, heeft hij geen grote mond meer over zijn liefde voor de Heer. In het gesprek dat de Heer met hem heeft in Johannes 21:14-19, zie je hoe hij enerzijds niet meer hoog opgeeft van zijn liefde voor de Heer, alsof hij de Heer meer lief zou hebben dan de anderen (Petrus heeft zijn les geleerd). Anderzijds zie je hoe de Heer hem een dienst toevertrouwt (de Heer heeft zijn doel bereikt).

De Heer wil jou door nederlagen heen leren hoe je kunt overwinnen. Hij wil je bruikbaar maken voor Hemzelf. Hij kan alleen gebroken mensen gebruiken, mensen die geen grote mond (meer) opzetten over hun geweldige leven met de Heer. Hij wil graag mensen die hun leven aan Hem hebben gegeven, opdat Hij het kan gaan gebruiken op de manier die hij het beste vindt.

Enkele dagen geleden kreeg ik een brief van een vrouw die kort geleden tot bekering is gekomen. Ze had een aantal vragen. Ik belde haar op om die met haar te bespreken. Een van de vragen was of ze ander werk moest gaan doen. Ze bedoelde meer geschoold werk, werk dat meer prestige bood, omdat het werk dat ze nu deed eigenlijk te min was. Ze was huishoudelijke hulp bij bejaarden. Ze was tot die gedachte gekomen naar aanleiding van de 'Hour of Power' programma's van Robert Schuller. Daar keek ze zondagsmorgens naar. Ik heb haar gezegd dat in die programma's een verkeerd evangelie wordt gepredikt. Ze zijn een hersenspoeling voor wie zich ervoor openstelt. Kort gezegd leert Schuller dat, als je maar positief denkt, alles goed zal gaan in je leven. Je leven wordt dan een 'successtory', zeg maar een overwinnend leven. Dat is een grote misleiding. Voor haar vraag heb ik haar gewezen op 1 Korinthiërs 7:20. Verder heb ik haar aangeraden vooral de brief aan de Romeinen te gaan lezen en bestuderen. Daar vind je de basis voor een overwinnend leven.

Een overwinning komt je niet aanwaaien. Daar zul je inspanning voor moeten leveren. De eerste overwinning zal die op jezelf moeten zijn in het vrijmaken van tijd voor bijbelstudie en gebed. Dan zul je ook in staat zijn overwinningen te halen op de vijand die tot verheerlijking van de Heer Jezus zullen zijn. Ik hoop dat je veel overwinningen zult behalen. Daarvoor wens ik je van harte Gods zegen toe.

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Jeruzalem, de regeringsmetropool

Nadat we over de Koning van het vrederijk hebben nagedacht, zullen we ons bezighouden met de hoofdstad van het rijk. De Hebreeuwse naam van de stad is Jeroesjalajim. Deze naam betekent: 'grondslag van de vrede'. Het hart van iedere Jood gaat sneller slaan, als hij deze naam hoort. En heeft deze naam ook niet voor ons vandaag een heel bijzondere klank, niet in de laatste plaats omdat we aan het nieuwe Jeruzalem denken, dat uit de hemel zal neerdalen? Maar voordat we ons gaan bezighouden met de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem, willen we zien hoe het aardse Jeruzalem weer wordt opgebouwd, nadat het was verwoest.

De wederopbouw van Jeruzalem

De verdrevenen uit Israël zouden nooit bijeen komen en de stad Jeruzalem zou nooit worden opgebouwd, als er niet iemand zou zijn, die als geen ander daarin geïnteresseerd is, zoals we in de profeet Zacharia lezen (8:1-3). Wie Zacharia 8:1-8 nauwkeurig leest, valt het gelijk op dat in dit korte gedeelte zevenmaal de godsnaam 'Here der heerscharen' voorkomt. Het is *God* die de legers aanvoert die de vijanden zullen neerwerpen, opdat Zijn plannen over een rijk van gerechtigheid en vrede verwezenlijkt kunnen worden. Het is Zijn grote doel de bevrijding van Jeruzalem voor eeuwig zeker te stellen. Dat is immers het onderwerp van het boek Zacharia.

God werkt met grote ijver en met grote gramschap voor Jeruzalem. Daarom wordt de stad na haar bijna totale verwoesting niet weer opnieuw opgebouwd, omdat het volk Israël het wil of omdat de volken het willen, ook niet omdat er bepaalde wederopbouwprogramma's in het leven worden geroepen, maar omdat God, de Here der heerscharen, het in Zijn ijver wil.

Het is niet toevallig dat de naam 'Here der heerscharen', dat zijn de oorlogslegers, voor het eerst in 1 Samuël 1:3 wordt genoemd. Het volk Israel bevond zich toen in een geestelijk dal. Het priesterschap was volledig verdorven, zodat God het priesterdom van Eli oordeelde. Daarna schoof Hij Samuël de profeet naar voren, die eerst Saul – een beeld van de antichrist – en daarna David moest zalven – een beeld van de grote Koning, de Heer Jezus. God nam alles in de hand en ijverde voor Zijn volk. Zo zal Hij in de toekomst in Zijn gramschap de goddeloze Joden uit Jeruzalem verdelgen en op gelijke wijze alle vijanden van de stad Jeruzalem.

God zal deze stad niet alleen maar bevrijden, maar ook *opbouwen*. Jeruzalem kan dan op de basis van *genade* in de zegen worden binnengevoerd, omdat de Heer Jezus ook voor

deze stad aan het kruis heeft geleden. Psalm 102 beschrijft ons Zijn vernedering. Daar horen we Hem Zijn hele nood in het gebed voor God uitstorten. Maar plotseling lezen we hoe Hij tot God zegt: 'Gij zult opstaan, zult U over Sion erbarmen, want het is tijd haar *genadig* te zijn, want de bepaalde tijd is gekomen; want Uw knechten hebben behagen in haar stenen, zij hebben deernis met haar puin (...) want de HERE zal Sion bouwen, en zal verschijnen in Zijn heerlijkheid' (vs. 14,15 en 17). In deze woorden vinden we de verborgenheid van de wederopbouw van Jeruzalem. Ook in Psalm 69, waar beschreven wordt hoe de Messias voor de schuld van Zijn volk onuitsprekelijk geleden heeft, staat er aan het eind: 'Want God zal Sion verlossen en de steden van Juda bouwen, opdat zij daar wonen en het bezitten; het kroost van Zijn knechten zal het beërven, en wie Zijn naam liefhebben, zullen daarin wonen.'

Dat is de reden dat God Zich een nieuw volk zal toebereiden, dat in Zijn naam gelooft en dat opnieuw geboren is. Mensen van dit volk zullen de wederopgerichte stad bewonen, zodat Jeruzalem dan 'de stad van de waarheid' heet en de berg Sion 'de heilige berg' wordt genoemd. In deze vernieuwde stad met een vernieuwde bevolking zal God wonen: 'Want de HERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het Zich ter woning begeerd: Dit is Mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik wonen, want haar heb Ik begeerd (Ps. 132:13-14). Dat gebeurt wanneer de tempel opnieuw is opgebouwd.

HONDEN

Gerard Kramer

In dit artikel onderzoeken we hoe in de Bijbel wordt aangekeken tegen honden. Daarover wordt vaak gesproken, maar - jammer voor de dierenliefhebbers - eigenlijk uitsluitend negatief…

Onrein

Honden hebben geen gespleten hoeven en herkauwen niet. Zij golden daarom als onreine dieren, die men niet mocht eten (Lev. 11:2-4). Toch zijn er geen dieren waarvan de onreinheid zo herkenbaar wordt beschreven als juist de honden. Zij leefden vooral op straat, en waren de afvalverwerkers van de oudheid. Zij aten het afval dat op straat geworpen werd (Ex. 22:31). Honden waren het die zich te goed deden aan het bloed van Achab (1 Kon. 21:19; 22:38; vgl. soortgelijk gedrag in Ps. 68:24) en die het lichaam van Izébel verslonden (1 Kon. 21:23; 2 Kon. 9:10, 36). Zo'n 'hondenoordeel' werd aangekondigd over het nageslacht van Jerobeam, Basa en Achab (1 Kon. 14:11; 16:4; 21:24). Straathonden likten de zweren van de arme Lazarus (Luk. 16:21). Dit betekent niet dat deze dieren zich tenminste nog om Lazarus bekommerden, terwijl mensen hem in de steek lieten. De gedachte is eerder: zó ellendig was Lazarus er aan toe, dat hij zich deze 'behandeling' moest laten welgevallen en daardoor in nauw contact met deze verachte dieren kwam. Zelfs een frisse bezigheid als water drinken werd door honden op een onfrisse manier, namelijk slurpend, verricht (Richt. 7:5). Zij hadden de naam vraatzuchtig te zijn (Jes. 56:11), en hadden de onsmakelijke gewoonte terug te keren naar hun eigen uitbraaksel (Spr. 26:11; 2 Petr. 2:22). Hun gedrag was onberekenbaar (vgl. Spr. 26:17). 's Nachts maakten zij de stad onveilig als zij rondzwierven en gromden (Ps. 59:7, 15v.). Zij werden gezien als dieren van het laagste allooi. Te denken valt aan een uitspraak als: 'Maar nu lachen mij uit, wie jonger van jaren zijn dan ik, wier vaders ik te min vond om bij de honden van mijn kudde te zetten' (Job 30:1).

Geen compliment

Het was dan ook een uiting van de grootst mogelijke minachting een mens met een hond te vergelijken. Zo sprak Goliath, toen hij zich door David onvoldoende gerespecteerd achtte: 'Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij af komt?' (1 Sam. 17:43). Toen Hazaël van Elisa te horen kreeg wat hij de Israëlieten later zou aandoen, was zijn reactie: 'Maar wat is uw knecht, die hond, dat hij zoiets groots zou doen?' (2 Kon. 8:13).

Iemand vergelijken met een *dode* hond was nog erger. Toen Simeï het waagde David te vervloeken, kon Abisaï zich niet langer inhouden en zei: 'Waarom vervloekt deze dode hond mijn heer de koning?' (2 Sam. 16:9)?

Als iemand dan ook *zichzelf* vergeleek met een dode hond, was dat een uiting van buitengewone nederigheid. Zo zei David over zichzelf tegen Saul: 'Wie achtervolgt gij? Een dode hond! Eén enkele vlo!' (1 Sam. 24:15), en sprak een verbijsterde maar dankbare Mefiboseth tot David: 'Wat is uw knecht, dat gij u bekommert om een dode hond als ik ben?' (2 Sam. 9:8). Zwaar gegriefd moet Abner zich hebben gevoeld, toen hij zich er over opwond dat hij zich niet met een dode hond, maar met een *onderdeel* ervan, namelijk de kop, vergeleken achtte: 'Ben ik een hondskop, die het met Juda houdt?' (2 Sam. 3:8).

Ook in het Nieuwe Testament staan de honden model voor onheilig, bij de heidenen passend gedrag (vgl. Matth. 7:6; vgl. Fil. 3:2).

Een bijzonder gebruik van het woord 'hond' is te zien in het 'hondengeld' in Deuteronomium 23:18: 'Gij zult geen hoerenloon of hondengeld in het huis van de HERE, uw God, brengen ter vervulling van een of andere gelofte, want beide zijn de HERE, uw God, een gruwel'. Dit 'hondengeld' is niet de opbrengst van de verkoop van een hond, maar het loon van een als 'hond' aangeduide mannelijke prostitué; vers 17 loopt namelijk parallel met vers 18 en spreekt achtereenvolgens over een aan ontucht gewijde vrouw en een aan ontucht gewijde man. Vgl. voor dit gebruik van het woord 'hond' Openbaring 22:15: 'Buiten zijn de honden, de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder die [de] leugen liefheeft en doet'.

Het Lam omringd door honden: Psalm 22

We kunnen nu enigszins een indruk krijgen van de gevoelens die de Heer Jezus op het kruis had toen Hij zich door zondige, onreine mensen omringd zag. Het raakt ons toch diep als we de Geest van Christus bij monde van David horen zeggen: 'Want honden hebben mij omringd, een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren' (Ps. 22:17). En even verder: 'Red van het zwaard mijn ziel, mijn eenzame, van het geweld van de hond' (vs. 21). Het is voor ons onmogelijk in te dringen in de gevoelens die de Zoon des mensen op het kruis had. Als geen ander wist Hij wat in de mens was (Joh. 2:25), en zag Hij wat daarvan juist op dat moment naar buiten kwam, toen de mens zich zo onmenselijk tegenover Hem gedroeg.

Huis- of schoothonden

In Mattheüs 15:26,27 en Markus 7:27,28 wordt een verkleinwoord voor honden gebruikt. Daar is sprake van honden die niet op straat leefden, maar thuis gehouden werden. Ze worden dan ook in één adem met de eettafel en de kinderen genoemd. Toch klinkt de negatieve gevoelswaarde van het woord 'hond' ook hier door, als de Heer de Syrofenicische vrouw met een hond, al is het een huis- of schoothond, vergelijkt, en zij daar nog mee instemt ook.

DAVID BIJ ADULLAM
SAUL DOODT DE PRIESTERS DES HEREN

Ger de Koning

1 Samuël 22

"Ook voegde zich bij hem ieder die in moeilijkheden verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder die verbitterd was, en hij werd hun aanvoerder" (1 Samuël 22:2)

Na zijn vernederende ervaring komt David bij Adullam. Wat in Gath niet mogelijk was, gebeurt hier wel. Zijn hele familie komt bij hem. Zij waren, als familie van de voortvluchtige, hun leven niet zeker. Verder komen er mensen van allerlei slag bij hem. Niet het soort gezelschap waar je trots op bent. Het zijn mensen die in moeilijkheden verkeren, mensen die achterna worden gezeten door een schuldeiser, mensen die onrecht is aangedaan en die daardoor verbitterd zijn geworden. Ze konden nergens in Israël terecht, maar wel bij David. Hij wordt hun middelpunt en aanvoerder.

Is het ook niet zo met de Heer Jezus? Hij wordt in deze wereld niet erkend. Ieder die Hij tot 'zijn broeders' rekent (Matth. 12:50), zijn familie in geestelijk opzicht, heeft te vrezen voor de vijandschap van de wereld, maar is bij Hem veilig. En wie komen er allemaal bij Hem? Het zijn de mensen die het niet meer zien zitten, die geen uitweg zien in hun moeilijkheden. Het zijn de mensen die een schuldeiser hebben, dat wil zeggen mensen die dwaze dingen hebben gedaan en dat niet weer goed kunnen maken. Dat zijn de mensen die beseffen dat ze een schuld tegenover God hebben die ze zelf niet kunnen inlossen. Maar de Heer Jezus wel. Het zijn ook de mensen die verbitterd zijn geraakt door het onbegrip waar ze al zo vaak tegenaan gelopen zijn. Er is niemand die hen serieus neemt, niemand die even de tijd nam om naar hun verhaal te luisteren. Maar ze konden bij de Heer Jezus terecht.

Zo ontstaat er rondom David een aardig leger. David zoekt voor zijn ouders een tijdelijk onderkomen en vindt dat in Moab. David mag zich verheugen in de leiding van God door zijn Woord bij monde van de profeet. Op het woord van de profeet gaat hij naar Juda.

Intussen zit Saul David achterna in plaats van de Filistijnen. Hij zal geen rust hebben voor hij zijn aartsvijand uit de weg heeft geruimd. Zittend tegen een boom spreekt hij in zelfbeklag zijn mannen toe. Hij voelt zich door zijn mannen in de steek gelaten, verraden. Hun gedrag ziet hij als pro-David, zonder overigens zijn naam te noemen. Hij noemt hem steeds 'de zoon van Isaï'. De naam David betekent 'geliefde'. Dat woord kan Saul niet over zijn lippen krijgen.

Maar er is een man die zich opwerpt als iemand

die hem wil helpen en dat is de Edomiet Doëg. Dat is ook te begrijpen. Edomieten, de nakomelingen van Ezau, zijn de grootste haters van Israël. Hij licht Saul in over het bezoek dat David aan Achimelech heeft gebracht. Saul ontbiedt de priesters en beschuldigt hen van het achterhouden van nuttige informatie die tot de arrestatie van David had moeten leiden. Ondanks alle verweer van Achimelech en zonder enige vorm van verder proces geeft Saul opdracht het hele priestergeslacht te doden. Dat gaat zijn lijfwacht te ver. Zij weigeren hun hand uit te strekken tegen de priesters des Heren. Niet echter de Edomiet. In hem is geen enkel respect voor God. Hij is een goede partner voor Saul. Saul neemt hem in de arm en hij maakt het karwei af.

Toch ontkomt er iemand. Abjathar vlucht naar David en vertelt wat er is gebeurd. David beseft dat hijzelf de oorzaak is van het leed dat over Abjathars familie is gekomen. Abjathar mag bij hem blijven. Vers 22 en 23 herinneren aan de Heer Jezus. Hij weet dat het mij mijn familie kan kosten omdat ik bij Hem hoor. Maar lees en luister naar wat Hij tegen zijn discipelen zegt in Johannes 15:18,19 en 16:33. Je aansluiten bij de Heer Jezus betekent delen in zijn lot. Maar Hij zegt ook: bij Mij ben je volkomen veilig.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 22.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, dank U wel dat ik bij U volkomen veilig ben.

De Bijbel en de waarde van het getal π

Dr. Kent Hovind

Bevat de Bijbel wiskundige fouten?

Vertaling A.J. Massar

1 Koningen 7:23-26 en 2 Kronieken 4:2-5 beschrijven een reusachtig gegoten kom die door Koning Salomo werd gebouwd.

"Voorts maakte hij de zee, van gietwerk, tien el van rand tot rand, geheel rond, vijf el hoog, terwijl een meetsnoer van dertig el haar rondom kon omspannen. Om de onderkant heen bevonden zich afbeeldingen van runderen, die haar geheel omgaven, tien el, geheel rondom de zee, twee rijen runderen, in een gietsel met haar gegoten. Zij stond op twaalf runderen, waarvan drie noordwaarts gekeerd waren, drie westwaarts, drie zuidwaarts en drie oostwaarts; de zee rustte boven op hen en al hun achterdelen waren binnenwaarts gewend. Haar dikte was een handbreed en haar rand had de vorm van een bekerrand, van een leliekelk. Zij had een inhoud van drieduizend bath"

Als de diameter van de koperen zee 10 el was, dan zou de omtrek 31,1415926... el, en niet maar 30 el moeten zijn geweest! Elke wiskundestudent zal u vertellen dat de omtrek van een cirkel wordt verkregen door de diameter met het getal π (Pi = 3,141592653589793...) te vermenigvuldigen.

Deze duidelijke wiskundige fout bewoog me als jong Christen ertoe de nauwkeurigheid van de Bijbel te betwijfelen.

Optie #1

Het antwoord is echter zo eenvoudig! De diameter van 10 el is van buitenrand tot buitenrand, …de manier waarop iedereen een rond voorwerp zou meten. De omtrek van 30 el echter was van de binnencirkel, na het aftrekken van de dikte van het materiaal waarvan de koperen zee werd gemaakt (twee handbreedten - voor elke kant een). Dit zou het getal zijn om de hoeveelheid water te berekenen.

Controleer het voor jezelf. Plaats de lengte van jouw el (elleboog tot aan de langste vingertop) vóór de letter E in de volgende formule, en zoek de uitkomst voor H.

$30E/\pi + 2H = 10E$

De breedte van je hand zal het resultaat zijn. Bijvoorbeeld, mijn el is 51 cm lang. Als ik de gegoten kom had gebouwd, zou de binnencirkel een omtrek van 1530 cm (30 x 51 cm) en een diameter van 487 cm hebben (1530 cm : 3.1415926). Het verschil met de buitenrand (510 – 487) is 23 cm (twee van mijn handbreedten).

Optie #2

Zij kunnen de omtrek van de kom onder de rand en de diameter met inbegrip van de rand gemeten hebben, wat genoeg toevoegde om aan 10 el van rand tot rand te komen.

Wees ervan verzekerd, God maakt geen fouten, geen wiskundige en ook geen andere. De Schrift bevat geen fouten. Even terzijde…, Salomo bouwde deze kom 1000 jaar voor Christus, lang vóórdat de Grieken het getal Pi (π) herontdekten. Wij kunnen sommige dingen op het eerste gezicht niet begrijpen, maar het probleem ligt bij ons, niet bij de Bijbel. Wees er alstublieft van verzekerd dat u op het vaste fundament van Gods Woord staat, gered door het bloed van Christus.

J. Brett

DE BETEKENIS VAN HET BRANDOFFER

Aangenaam gemaakt in Christus

Inleiding

In het eerste vers van Exodus 9 lezen wij dat Mozes naar Farao moest gaan en tegen hem moest zeggen: 'Laat Mijn volk gaan om Mij te *dienen*'. Het eerste grote onderwerp van het boek Exodus is de uittocht, de verlossing van het volk van God uit de slavernij in het land Egypte. In Exodus 12 zien wij hoe de Israëlieten werden gered van het oordeel door het bloed van het paaslam. In Exodus 14 trekken zij door de Rode Zee, op het pad dat werd geopend door de staf van Mozes. Zo werden zij verlost van de vijand die hen in slavernij hield. In Exodus 15 zongen zij onder leiding van Mozes over het heil, de verlossing van de Here. Dit is een beeld van de verlossing die het deel is van allen die nu in de Heer Jezus geloven. Wij zijn voor God gekocht en verlost door het bloed van Christus. De macht van de zonde en de dood is tenietgedaan door de dood en opstanding van Christus. Wij hebben nieuw leven in Christus, opstandingsleven, en wij bezitten nieuwe kracht door de gave van de Heilige Geest om God te dienen en Hem in alles te behagen.

Na de verlossing uit Egypte vinden wij in de rest van het boek Exodus hoe Mozes aanwijzingen kreeg voor de bouw en de inrichting van een draagbaar heiligdom voor de God van Israël, de tabernakel. In Exodus 40 was het werk afgerond en wij lezen dan dat Mozes de voorhof oprichtte rondom de tabernakel en het altaar, en het gordijn voor de poort van de voorhof ophing. 'Zo voleindigde Mozes het werk' (Ex. 40:33). Toen gebeurde er iets geweldigs. God nam intrek in Zijn woning: 'En de wolk bedekte de tent der samenkomst, en de heerlijkheid des HEREN vervulde de tabernakel' (Ex. 40:34vv.). Het boek Leviticus sluit hierbij aan en geeft voorschriften voor de dienst van Jahweh, die iedere dag plaatsvond in de tentwoning. Dat was het grote doel dat God voor ogen had toen Hij Farao opdracht gaf om Zijn volk te laten trekken, opdat het Hem zou *dienen* in de woestijn. De Israëlieten konden Hem nu gewillig en vrijwillig dienen, aangezien Hij hen had verlost uit Egypte en tot Zich had gebracht.

Het brandoffer

Ons thema is de betekenis van het brandoffer en wij willen graag onderzoeken wat de relevantie ervan is voor ons vandaag de dag. Het brandoffer spreekt van de aanneming van de gelovige voor Gods aangezicht op grond van de volmaaktheid van de Persoon en het werk van Christus. Het eerste vers van Leviticus 1 zegt: 'De HERE nu riep Mozes en sprak tot hem uit de tent der samenkomst'. Nadat God was neergedaald in de wolk en Zijn intrek had genomen in de tabernakel, sprak Hij uit de tent der samenkomst en gaf voorschriften voor de eredienst van de Israëlieten en de offergaven waarmee zij tot Hem konden naderen. Hij begon met het *brandoffer*, omdat dat de grondslag vormde van alle andere offers. Het brandoffer is een beeld van de grootheid van de Persoon van Christus als Degene die volmaakt in staat was de wil van God te volbrengen, opdat God verheerlijkt zou worden en de mens in de gezegende positie van een aanbidder zou worden gebracht.

Het brandoffer was een *vrijwillige* offergave. Het werd vrijwillig aan God gegeven, in tegenstelling tot het zondoffer dat uitdrukkelijk door God *vereist* werd. Dit aspect van het brandoffer bepaalt ons onmiddellijk bij de bereidwilligheid van de Heer, reeds bij Zijn komen in deze wereld, om de wil van God te doen (vgl. Ps. 40). De woorden van Psalm 40:7-9 worden aangehaald in Hebreeën 10:5-7 ('Zie, hier ben Ik — in de boekrol staat van Mij geschreven — om Uw wil, o God, te doen'). Dit is een van de passages in het Nieuwe Testament, die de betekenis laten zien van de oudtestamentische offers, die allemaal heenwezen naar het werk en de Persoon van Christus. Hij kwam in de volheid van de tijd om Zichzelf op te offeren op het kruis van Golgota. Door één offerande heeft Hij *voor altijd* hen volmaakt die geheiligd worden. Dat was een onderdeel van het plan van God en het behoorde tot het vervullen van de wil van God. Christus' volkomen offer betekende het einde van de oudtestamentische offerdienst (Hebr. 10:8-14).

Eénmaking met Christus

De brandoffers waren tamme dieren die van het vee of de kudde werden genomen (Lev. 1:2). Wij moeten leren wat naar Gods wil en gedachten is om Hem om de juiste wijze te kunnen aanbidden. Wij hebben misschien onze eigen ideeën over de eredienst, maar het is belangrijk wat *God* heeft voorgeschreven! Zo vinden wij in het Nieuwe Testament de inzettingen van onze Heer met het oog op de christelijke eredienst, inzettingen die nog steeds van kracht zijn (vgl. 1 Kor. 11:2).

Wij zien hier in Leviticus dat een wild dier niet acceptabel zou zijn als offer. Dit laat ons in type zien dat er niets wilds, niets ongetemds in de Heer was. Hij was volkomen gehoorzaam aan de wil van God en Hij kwam om die tot het einde toe te volbrengen, ja, tot in de kruisdood. In Leviticus 1:3 is sprake van 'een gaaf dier van het mannelijk geslacht'. De Heer Jezus kwam in deze wereld als het Zaad van de vrouw (Gen. 3:15). Zijn mensheid was vlekkeloos en rein, er was geen zonde in Hem. Zijn offer was gaaf en volkomen. Wij moeten dat nooit vergeten. De Heer Jezus was zonder zonde, hoewel Hij waarachtig Mens was. Hij was verwekt door de Heilige Geest en had een zondeloze natuur (Luc. 1:35). Daarom was het offer van Zijn lichaam ook volkomen welgevallig voor God.

In Leviticus 1:4 zien wij hoe de volkomenheid van het offer werd toegerekend aan de offeraar: 'Dan zal hij zijn hand op de kop van het brandoffer leggen; zo zal het, hem ten goede, welgevallig zijn, om over hem verzoening te doen'. De gedachte die de Schrift verbindt met handoplegging is *identificatie*, *éénmaking*. In het Hebreeuws betekent 'de hand leggen op' eigenlijk 'leunen op'. De offeraar werd helemaal vereenzelvigd met het offer, zodat de welgevalligheid van het brandoffer overging op degene die het aan God aanbood. Het is prachtig om dit toe te passen op onszelf als gelovigen. Als ik in het geloof de hand leg op het offer van Christus en Hem aanneem als mijn Heer en Heiland, dan gaat de volkomenheid van Zijn Persoon en Zijn verzoeningswerk op mij over en ziet God mij in Christus in genade aan. Johannes zegt in zijn eerste brief: '(...) zoals *Hij* is, zijn ook *wij* in deze wereld' (1 Joh. 4:17). Wij behoeven dus zelfs niet te wachten tot wij in de hemel zijn! God ziet ons nu reeds in deze wereld als volmaakt in Christus. Dat is waarschijnlijk de belangrijkste les die het brandoffer ons voorhoudt. Dezelfde gedachte van identificatie zien wij ook bij het zondoffer, maar daar ging de zonde van de offeraar over op het offerdier, dat dan in zijn plaats werd geslacht (Lev. 4:4,15,24,29,33).

Het werk van de offeraar en van de priesters

Vervolgens moest de offeraar het offerdier slachten bij het brandofferaltaar in de voorhof van de tent der samenkomst. Dit zal geen eenvoudige zaak zijn geweest voor de offeraar, die het rund als offergave had gebracht en daarna zijn hand op de kop van het brandoffer had gelegd. Hij moest het dier zelf slachten, voordat het op het altaar aan God kon worden geofferd (Lev. 1:5). Hier worden voor het eerst ook de priesters genoemd en de taak die zij moesten verrichten in verband met het bloed van het offerdier. De zonen van Aäron, de priesters, moesten het bloed van het geslachte dier 'brengen en dat sprengen rondom op het altaar, dat bij de ingang van de tent der samenkomst staat'. De priesters waren afgezonderd voor de dienst van God. Zij waren gewassen, gezalfd en gewijd, en zij hadden een diep inzicht in de waarde van het bloed van de offers die op het koperen altaar werden geofferd. Zij stonden zelf voor het aangezicht van God in de kracht en de waarde van het bloed.

Maar er was nog een andere verplichting die rustte op de offeraar: 'Daarna zal hij het brandoffer de huid aftrekken en het in stukken verdelen' (Lev. 1:6). Het aftrekken van de huid van het brandoffer bracht alle inwendige delen tevoorschijn en stelde de offeraar in staat het dier in stukken te verdelen. Deze gedetailleerde voorschriften bepalen ons als gelovigen bij het feit dat er geestelijke oefeningen nodig zijn om de volmaaktheid van het werk van Christus te kunnen begrijpen. Zonder geestelijk inzicht is er geen waardering voor de voortreffelijkheden van Zijn Persoon en de heerlijkheden van Zijn werk. Het is juist dat God alleen deze volkomenheden naar waarde weet te schatten, maar Hij geeft ons het voorrecht iets ervan te begrijpen. Op die manier kunnen wij delen in het welbehagen dat Hij vindt in Zijn Zoon. Dat zal alleen het geval zijn als wij begrijpen welke positie wij vóór God hebben ontvangen op grond van de dood van Christus. Paulus spreekt hierover in Efeziërs 1: '(...) opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn vóór Hem in de liefde, terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de

Geliefde' (Ef. 1:4-6). God ziet ons in Christus vóór Zich geplaatst, bekleed met al de schoonheden en volkomenheden van Zijn geliefde Zoon. Wij zijn aangenaam gemaakt in Hem, een hogere geestelijke zegening is er niet.

De overige voorschriften met betrekking tot het brandoffer waren voor rekening van de priesters (Lev. 1:7-9). Laten wij bedenken dat wij volgens het Nieuwe Testament zowel priesters als offeraars zijn: '(...) u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus' (1 Petr. 2:5). Het is een bijzonder groot voorrecht dat wij in deze bedeling vrije toegang hebben tot God om Hem als priesters te eren en te aanbidden. Dat is niet beperkt tot een bepaalde klasse van gelovigen, tot een selecte groep, want Christus heeft ons allen gemaakt tot priesters voor Zijn God en Vader (Openb. 1:5-6).

De priesters, de zonen van Aäron, moesten de delen van het offer, de kop en het vet, schikken op het hout dat op het vuur op het altaar lag. De ingewanden en de onderschenkels moesten bovendien met water gewassen worden. Dan moest de priester alles op het altaar in rook doen opgaan als een brandoffer, een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor Jahweh. Wij moeten dit punt voor punt bezien om de typologische betekenis ervan te begrijpen.

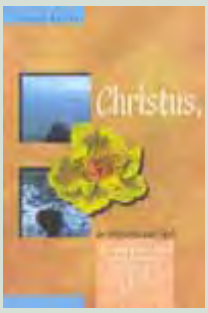

Christus, de Wijsheid van God

Een overdenking van 1 Korintiërs 2

ISBN 90 70926 30 X. Paperback 48 pagina's. Prijs EUR 5,90

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **'…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

'Rechtstreeks' is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in 'Rechtstreeks' gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

Juli / Augustus 2006

Jaargang 3, nr. 7

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie **1**

De Zon

Een nieuw lied **2**

Deel 1

Reply **3**

Is er 'leven' in de poel van vuur?

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 26

WoordStudie **5**

De duivel en de satan

Online **6**

David bevrijdt Kehila en wordt achtervolgd door Saul

Van de werkvloer **7**

Zonde groeit goed in het donker

De betekenis van het brandoffer **8**

Slot

VAN DE REDACTIE

De Zon

Nee, ik bedoel niet het middelpunt van ons zonnestelsel, de ster die 150 miljoen km van ons verwijderd is - die alles verzengende gasbol, waarvan geleerden denken dat hij ca. 1 miljoen graden Celsius is. Ook niet 'het zonnetje' waarin we ons graag in de vakantie koesteren. Of een vakantie naar 'de zon'…

Het gaat in dit artikel om iets anders. Maleachi spreekt over 'de Zon der gerechtigheid', die zal opgaan. Aan het eind van het boek Maleachi vergelijkt de profeet de uitwerking van de zon met de niets en niemand ontziende vuurgloed van Gods oordeel. Nu is het nog niet zo ver. Nu spreken goddeloze mensen nog hoogmoedige taal: wat voor nut heeft het dat wij de Heer dienen? Hoewel ze goddeloze taal uitslaan en je verwachten zou, dat God hen meteen straft, gaat het nota bene goed met hen. Ze hebben voorspoed en het lijkt erop dat God het allemaal niet hoort of ziet. Asaf pijnigde zichzelf ook al met dit raadsel in Psalm 73. Tot nu toe laat God Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en regent het over rechtvaardigen en onrechtvaardigen (Matt. 5:45). Maar zo zal het niet blijven.

In zo'n tijd, waarin het lijkt alsof God niet ingrijpt en iedereen maar zijn gang gaat, leefde Maleachi ook. Wij herkennen onszelf daarin als christenen. Zullen wij dan toch maar een beetje met de wereld meedoen? Je bent immers 'een kind van je tijd'. Je kunt je immers niet aan alles onttrekken in deze maatschappij… Altijd maar tegen de stroom inzwemmen is zo vermoeiend… Dan komt er een helder antwoord: *'Dan spreken zij die de HERE vrezen, onder elkaar, ieder tot zijn naaste: De HERE bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen die de HERE vrezen en Zijn naam in ere houden'* (Mal. 3:16). Toen en ook nu zijn er enkelen die de HERE vrezen en die elkaar bemoedigen. Horen u en ik bij die enkelen die zich niet laten meedrijven op de golven van de tijdgeest? De Heer merkt het op! Hij vergeet niets.

Wat een prachtige uitdrukking: 'Zij zullen Mij ten *eigendom* zijn' (eigenlijk staat er *'juwelen'*!). Die weerspiegelen de stalende heerlijkheid van hun Bezitter. Op de dag van de afrekening zal Hij hen sparen. Deze bemoediging, die het gelovig overblijfsel uit Israël zal ondersteunen in de toekomst, mogen wij ook toepassen op onszelf in deze tijd zo vlak voor de komst van de Heer Jezus. Wonderlijk dat Hij óns spaart (Mal. 3:17) - Hij die zelfs Zijn eigen Zoon *niet* spaarde, maar Hem voor ons allen overgaf (Rom. 8:32). Dat was alleen mogelijk, doordat Gods Zoon naar het kruis ging en daar het werk van verzoening volbracht heeft voor een ieder die Hij zal sparen.

Eenmaal zal God aan het licht brengen wie rechtvaardig is en Hem dient. Ieder mens zal in het volle daglicht geplaatst worden. Ontkomen is niet meer mogelijk. Dan zullen alle goddelozen als stoppels zijn. Dan komt hun goddeloze levenswandel aan het licht. In het laatste boek van de Bijbel wordt aan Johannes de Grote Witte Troon getoond. Alle mensen die zonder God geleefd hebben staan daar. Ook dan is er sprake van boeken die geopend worden. Alles is geregistreerd - God vergeet niets. Al die duistere daden worden aan het licht gebracht en de bedrijvers ervan zullen geworpen worden in de poel van vuur.

Zij echter die de HERE vrezen, komen in een heel ander licht te staan: 'de Zon der gerechtigheid' gaat voor hen op. Alles wat ze gedaan hebben uit trouw en liefde tot God en tot Christus komt in het volle licht. Weliswaar heeft Gods genade dit alles in hen volbracht, maar toch beloont Hij hen. De stralen van deze 'Zon der gerechtigheid' – in Maleachi 4 'haar vleugels' genoemd - zijn genezend. Wat heeft dit gelovig overblijfsel een moeilijke tijd achter zich. Onder de koesterende stralen van deze Zon vinden ze herstel na de vreselijke tijd van lijden die ze meemaakten onder de regering van de antichrist. Zij ervaren herstel van kracht en nieuwe vreugde, want ze worden vergeleken met kalveren, die uit de stal en in het volle zonlicht rondspringen.

We hopen dat u deze zomer niet alleen van de koesterende zon, maar ook van Hem, die de Zon der Gerechtigheid is, zult genieten. Daarbij wil dit nummer van Rechtstreeks u helpen. Namens de redactie, Andries Loos

'Jezus-naam', U, levenszonne, U, des Vaders heerlijkheid, U bent ook mijn vreugdebronne, nu en tot in eeuwigheid. Eens vernieuwt U alles Heer, U zij eeuwig, enig d' eer!

EEN NIEUW LIED

Hugo Bouter

Hij gaf mij een nieuw lied in de mond' (Ps. 40:4).

Het lied van het Lam

Psalm 40 is een van de mooiste Messiaanse psalmen, omdat hij ons een beschrijving geeft van heel de weg van Christus en van de unieke waarde van Zijn offerdood. Wij vinden hier een terugblik op Zijn menswording (vs. 7-9), het getuigenis dat Hij heeft afgelegd te midden van het volk Israël (vs. 10-11), Zijn kruislijden vanwege onze zonden die Hij tot de Zijne maakte en 'Mijn ongerechtigheden' noemde (vs. 12-18), en het eindresultaat: Zijn opwekking uit de doden (vs. 1-6).

De dichter begint in deze psalm met dit laatste thema: Christus' verlossing uit de banden van de dood en de jubelzang van de bevrijding die hieruit voortvloeit. Vervolgens vinden wij een overzicht van de weg die tot dit heerlijke resultaat heeft geleid. Christus is de Eersteling uit de doden. Hij heft met de Zijnen het loflied van de verlossing aan. God gaf Hem en ook ons een *nieuw* lied in de mond: het nieuwe lied dat tot in eeuwigheid zal weerklinken. Wij staan met Hem op een nieuwe bodem, de vaste grond van de opstanding. Velen zullen het zien en vrezen, en op de HERE vertrouwen (Ps. 40:4).

Hoewel wij nu met Hem staan 'op een rots' (Ps. 40:3), d.i. de grondslag van de opstanding, zullen wij nooit vergeten dat Zijn diepe vernedering tot in de dood van het kruis noodzakelijkerwijs hieraan voorafging. Hoewel wij Hem kennen als de Levende, komt Hij telkens weer in onze herinnering als Degene die ons liefhad tot het einde. Hij heeft Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Tot in eeuwigheid zullen wij Hem zien en loven als het Lam dat geslacht is en dat ons heeft gekocht met de prijs van Zijn bloed (Openb. 1:5-6). Dit is het onderwerp van het lied van de hemel, het *nieuwe* lied (Openb. 5:9). Dit lied is typerend voor de *nieuwe* bedeling die is ingeluid door Christus' opstanding uit de doden.

Het nieuwe lied is gebaseerd op het offer van Christus

De nieuwe dingen die nu hun intrede hebben gedaan, zijn gegrond op het volmaakte offer van Christus. Hij heeft de wet vervuld en Zijn werk vormt de vervulling van de offers die onder het oude verbond werden gebracht. De *vier* hoofdtypen van de offers worden hier genoemd: slachtoffers (of: vredeoffers) en spijsoffers, brandoffers en zondoffers (Ps. 40:7). In Hebreeën 10:5-9 wordt hiernaar verwezen. De eerste twee offeranden waren zogenoemde 'maaltijdoffers', de laatste twee 'zoenoffers'. Bij de maaltijdoffers stond de Israëliet een deel van zijn voedsel af voor de HERE en voor de priesters. Het vredeoffer had daadwerkelijk het karakter van een gemeenschappelijke maaltijd, doordat zowel de HERE alsook de priester en de offeraar eraan deelnamen. Dit offer is een beeld van het offer van Christus als de grondslag van de vredige gemeenschap tussen God en Zijn verloste volk, en ook van onze onderlinge gemeenschap als kinderen van God. Onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Het spijsoffer was een ónbloedig offer en daarom is dit een beeld van het volmaakte, aan God toegewijde leven van Christus als Mens hier op aarde. Dit leven eindigde in Zijn offerdood; daarin vond Zijn toewijding jegens Zijn God en Vader haar hoogtepunt. Volgens de offerwetten van het Oude Testament werd een brandoffer nooit gebracht zónder een bijbehorend spijsoffer. Evenzo is de waarde van Christus' offerdood gegrond op Zijn reine mensheid. Het was déze unieke Mens, die Zijn leven uitstortte in de dood; dat verleende aan Zijn sterven een bijzondere glans.

De beide *zoenoffers*, brandoffers en zondoffers, waren offeranden ter verzoening, resp. van de persoon en van de zonden van de offeraar. Het brandoffer-aspect van het werk van Christus staat in psalm 40 op de voorgrond. Het brandoffer werd in zijn geheel aan God geofferd op het altaar, en de liefelijke reuk ervan steeg op voor Gods aangezicht. Dit offer is een beeld van Christus als Degene die Zichzelf op het kruis geheel en al aan God heeft geofferd tot een welriekende reuk (Ef. 5:2; Hebr. 9:14). Hij kwam met het uitgesproken doel om de wil van God te doen. Hij wilde God verheerlijken op de plaats waar de mens door zijn zonde God had onteerd. Daartoe offerde Hij Zichzelf vrijwillig en volkomen: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God' (Ps. 40:9; Hebr. 10:7). Deze zijde van het werk van Christus, dus het brandoffer-aspect, vinden wij ook in het evangelie naar Johannes. Het gebod van de Vader hield in dat Hij Zijn leven

moest afleggen, maar Hij had ook *macht* om dat te doen en het daarna weer te nemen (Joh. 10:17-18). Zo heeft Christus Gods wil volbracht, de Vader verheerlijkt op de aarde en het werk voleindigd dat Hij Hem te doen had gegeven (Joh. 13:31; 17:4; 19:30).

Het zondoffer-aspect van het werk van Christus wordt in psalm 40 wel genoemd (vs. 7, 13), maar dit is toch meer het onderwerp van psalm 22. Daar zien wij het lijden van de *Godverlatenheid*, dat over Christus kwam in de drie uren van duisternis. Toen werd Hij de Zondendrager en moest God Zijn heilig aangezicht voor Hem verbergen (Ps. 22:2,4). God legde Hem in het stof van de dood (Ps. 22:16). Christus werd voor ons tot zonde gemaakt (2 Kor. 5:21), en Hij smaakte de dood van de zondaar. Gods heilige toorn ten opzichte van de zonde werd in de offerwetten symbolisch aangeduid door het voorschrift dat de zondoffers waarvan het bloed in het heiligdom werd gebracht, geheel en al verbrand moesten worden *buiten de legerplaats*. Zo heeft Christus geleden in de absolute eenzaamheid, in het vuur van het gericht.

Psalm 22 noemt echter niet alleen het lijden van de kant van God, maar ook heel uitvoerig het lijden dat Christus onderging van de kant van de mensen, die Hem als honden en als een bende boosdoeners omsingelden. In vers 22 vindt de grote wending plaats, wanneer Hij in de opstanding het antwoord van God ontvangt op al Zijn lijden. Het tweede hoofddeel van de psalm beschrijft daarna de heerlijke resultaten die voortvloeien uit het verlossingswerk (Ps. 22:23-32). Wij zien de rijke zegen voor (a) de Gemeente, (b) voor het volk Israël en (c) voor de volken in het Vrederijk.

REPLY

Ger de Koning

Een vraag op een jeugdweekend:

In de poel van vuur zijn de mensen verlaten van God. In welk opzicht is dat het geval, want als Schepper moet Hij de mensen toch nog in 'leven' houden?

Antwoord:

In de poel van vuur zijn de mensen inderdaad verlaten door God. Daarom kun je daar ook niet spreken van het in 'leven' houden van mensen. Zonder verbinding door de Heer Jezus met God is een mens *dood*, terwijl hij toch in die toestand 'wandelt' (Ef. 2:1, 2). Mensen die niet met God verzoend zijn door het geloof in het werk van de Heer Jezus, zullen een lichaam krijgen waarmee zij tot in alle eeuwigheid de helse pijnen zullen ondergaan, zonder ooit verlichting ervan te ontvangen (Openb. 20:10–15).

Dat wordt dan ook niet *leven* genoemd, maar 'de tweede dood' (Openb. 21:8). Op dit moment bevinden zich overigens nog geen mensen in de hel. De eerste levende wezens die daarin zullen worden geworpen zijn de leider van het hersteld Romeinse rijk, dat is het beest uit de zee, en de leider van het afvallige Israël, de antichrist (Openb. 13; 19:20).

Het is trouwens buitengewoon aangrijpend om hierover na te denken. Wanneer heb jij het laatst met iemand gesproken over de vraag waar hij of zij zal zijn in de eeuwigheid en gewezen op de Heer Jezus door Wie alleen redding van de hel mogelijk is?

BESTUDEERT DE SCHRIFTEN

1. Van wie wordt in de Bijbel voor het eerst vermeld dat hij een dochter had, en hoe heette zij?

2. In welk bijbelboek komen de engelen het meest voor?

3. Welke koning bouwde de stad Samaria en maakte die tot hoofdstad van zijn rijk?

De antwoorden op deze vragen vindt u op bladzijde 10

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Heilsbeloften

Verder staat er in Zacharia 8:4–8 dat er dagen zullen komen dat de straten van Jeruzalem vol oude mensen en kinderen zullen zijn. De oude mensen zullen een leeftijd bereiken die de ouderdom van de oudste mens in de Bijbel nog zal overtreffen (vgl. Gen. 5). Daarbij komt het volk net uit dagen van grote nood, uit de Grote Verdrukking die geen mens zou hebben overleefd als God die dagen niet om hunnentwil verkort had (Matt. 24:22). Wat een vooruitblik op het herstelde Jeruzalem heeft God hier door de profeet gegeven! Zacharia moest de woorden ter bemoediging aan het volk doorgeven. Het is werkelijk wonderbaar: allereerst in de ogen van het komende overblijfsel, maar ook in onze ogen. Wanneer God over de opbouw van Jeruzalem spreekt tot Jeremia, zegt Hij: "Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en zal u grote, ondoorgrondelijke dingen verkondigen die u niet weet" (Jer. 33:3). Verder staat er in hetzelfde hoofdstuk: "In die dagen zal Juda worden gered en Jeruzalem in veiligheid wonen" (vs. 16). Ook van de teruggekeerde verdrevenen, die in die tijd uit het oosten en westen bijeen worden verzameld, zullen mensen in Jeruzalem en in het land van hun vaderen wonen.

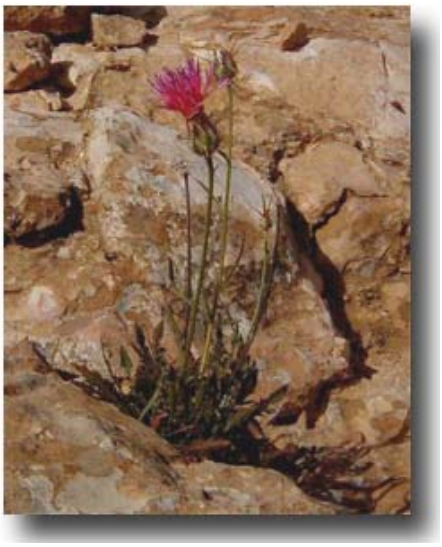

Een onbeschrijflijke vreugde zal Jeruzalem vervullen. Daarover lezen we bijvoorbeeld in Jesaja 51:3: "Want de HERE troost Sion, Hij troost al haar puinhopen; Hij maakt haar woestijn als Eden en haar wildernis als de hof des HEREN; blijdschap en vreugde zullen er gevonden worden, loflied en geklank van gezang." Van deze grote vreugde lezen we een paar hoofdstukken verder ook (Jes. 65:17–25), en dit gedeelte zullen wij vanwege de compacte beschrijving van de zegeningen van Jeruzalem en van het land wat nader bekijken.

Ten eerste is hier sprake van een nieuwe schepping van hemel en aarde (vs. 17). Wanneer je dat leest, denk je onwillekeurig aan wat Johannes in Openbaring 21:1–8 heeft gezien. Maar de nieuwe schepping zoals Johannes ze beschrijft, vindt nog niet plaats wanneer Jesaja 65 in vervulling gaat. De herschepping van hemel en aarde *begint* weliswaar bij het begin van het Vrederijk, maar ze wordt pas *voltooid* aan het einde van het Vrederijk. In Openbaring 21 gaat het om de beschrijving van hemel en aarde aan het begin van de dag van God – de toekomstige eeuwigheid –, hier in Jesaja 65 gaat het echter om de nieuwe schepping aan het begin van de dag van de Heer.

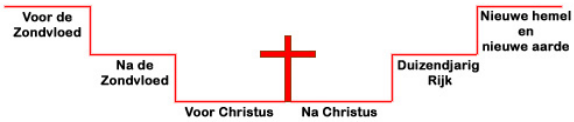

God zal hemel en aarde dus als het ware trapsgewijs herscheppen. Met de hemel en de aarde gaat het op dezelfde manier als met een gelovige. Wanneer iemand zich heeft bekeerd en God hem nieuw leven heeft gegeven, staat er van hem: "Daarom, wanneer iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden" (2 Kor. 5:17). Toch vindt de definitieve vernieuwing van de gelovige, waarin ook de vernieuwing van het lichaam besloten ligt, slechts plaats als hij de hemel binnengaat.

Het gaat in Jesaja 65 dus om de voorlopige morele herschepping van hemel en aarde. In de hemel zijn dan noch satan, noch zijn gevallen engelen (demonen) meer aanwezig. De hemel wordt bewoond door mensen, die een taak hebben in het bestuur van het Vrederijk. Zeker behoort ook de reiniging van de atmosferische hemel van alle milieuschade tot deze vernieuwing. En zo is het ook met de aarde. Ook de aarde zal van de gevolgen van de zonde van de mens gereinigd zijn; de schepping zal vergaand van de vloek van de zonde verlost zijn (vgl. Rom. 8:21). Daarbij zullen er ook veranderingen in de dierenwereld plaatsvinden (Jes. 65:25).

Al het moeilijke van de afgelopen oordeelstijd zal voorbij zijn. Opvallend is in dit gedeelte de overvloedige vreugde, die God aan de stad Jeruzalem ten deel laat vallen en die Hij ook zelf in stad en volk zal vinden – zesmaal wordt in de verzen 18 en 19 gesproken over vreugde en verheugen.

DE DUIVEL EN DE SATAN

Gerard Kramer

Dit is geen opwekkend onderwerp, maar dat wil niet zeggen dat het niet belangrijk is. Vanaf het begin van de Bijbel tot het einde daarvan komen we de duivel of de satan namelijk tegen. Het laatste Bijbelboek maakt duidelijk dat het inderdaad spreekt over die zelfde afschuwelijke persoon die in het begin van het eerste Bijbelboek al ter sprake komt als degene die alles bedorven heeft. In Openbaring 12:9 is sprake van 'de grote draak, de *oude slang*, die genoemd wordt *duivel* en de *satan,* die het hele aardrijk misleidt' (vgl. 20:2). Even verderop in Openbaring 12 wordt hij aangeduid als 'de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht voor onze God aanklaagde' (vs.10). Laten we twee van de aanduidingen die het Nieuwe Testament voor hem gebruikt, eens nader bekijken.

De duivel

Het Nederlandse woord 'duivel' is een verbastering van het Griekse woord *diábolos,* dat 'lasteraar', 'verdachtmaker' betekent. De eerste keer dat we deze aanduiding in het Nieuwe Testament tegenkomen, is in Mattheüs 4, de geschiedenis van de verzoeking in de woestijn. Wat echter te denken geeft, is dat ook mensen als *diáboloi* kunnen worden aangeduid. Dan komt het ineens een stuk dichterbij! We zien dat in Johannes 6:70, waar staat: 'Heb ik niet u, de twaalf, uitverkoren? En één van u is een duivel'. Inderdaad kan wat Judas ging doen, zonder meer als 'duivels' worden gekenmerkt: hij heeft de Onschuldige a.h.w. aangeklaagd, Hem verraden en verkocht; vgl. nogmaals Openbaring 12:10.

De Heer heeft ook gezegd dat mensen met een duivelse praktijk, d.w.z. die moorden en liegen, daarmee laten zien dat ze de duivel tot vader hebben; zie Johannes 8:44 (vgl. Hand. 13:10; 1 Joh. 3:8,10). Maar ook een gelovige, en dan speciaal een pasbekeerde, moet ervoor oppassen niet door hoogmoed in hetzelfde oordeel als de duivel te vallen of door hem verstrikt te worden (1 Tim. 3:6,7). De duivel is immers juist door zijn hoogmoed ten val gekomen (zie Jes. 14:13v.; Ezech. 28:17).

Wie van iemand kwaad spreekt, handelt eveneens 'duivels': vrouwen van diakenen en ook oude vrouwen in het algemeen mogen niet 'kwaadsprekend' zijn (1 Tim. 3:11; Tit. 2:3). U raadt het al: het Griekse woord voor 'kwaadsprekend' is *diabolos!* Triest te bedenken dat dit woord een kenmerk aangeeft van de christenheid in de eindtijd (2 Tim. 3:3).

De satan

De eerste keer dat we deze aanduiding in het Nieuwe Testament tegenkomen, is eveneens in Mattheüs 4. Kennelijk heeft de duivel zich tegenover de Heer Jezus direct ook als *'satanas'* gepresenteerd. *'Satanas'* is de vergrieksing van een Hebreeuws woord, dat 'tegenstander' betekent. De satan is de grote tegenstander van God. Zelfs een man als Petrus werd door de satan als spreekbuis gebruikt, toen hij – met de beste bedoelingen - niet de dingen van God, maar de dingen van de mensen bedacht! Zie Mattheüs 16:23.

In de toekomst zal de valse messias, de antichrist zijn macht uitoefenen, 'wiens komst naar de werking van de satan is met allerlei kracht en tekenen en wonderen van de leugen, en met allerlei bedrog van de ongerechtigheid' (2 Thess. 2:9,10). Maar ook op het christelijk erf is het mogelijk dat mensen zich afwenden, 'de satan achterna' (1 Tim. 5:15). Dat kan gebeuren, omdat de satan zich lang niet altijd op een manier laat zien die ons meteen tegen de borst stuit, maar zich ook als een 'engel des lichts' kan voordoen (2 Kor. 11:14). Wat zal het dan ook een geweldige tijd op deze aarde zijn als hij tijdens het Vrederijk gebonden zal zijn. Helaas zal hij, wanneer hij aan het eind van de duizend jaren uit zijn gevangenis wordt losgelaten, onmiddellijk en met succes zijn oude bezigheid weer hervatten (Openb. 20:3,7-8). Massaal zal men hem vanuit alle windrichtingen volgen om de heiligen en de geliefde stad, Jeruzalem, te belegeren. Van veel mensen zal blijken dat het hart niet veranderd en dus nog onbekeerd is – een duizendjarige rechtvaardige regering van Christus ten spijt. Maar daarna komt het oordeel over de satan, snel en definitief. Uiteindelijk zal Jezus Christus door iedereen als Heer worden erkend, tot heerlijkheid van God de Vader (Fil. 2:11)!

DAVID BEVRIJDT KEHILA EN WORDT ACHTERVOLGD DOOR SAUL

Ger de Koning

1 Samuël 23

"Hij versterkte zijn vertrouwen op God" (1 Samuël 23:16b).

David is op de vlucht. Maar dat betekent niet dat hij Gods volk aan zijn lot overlaat en dat de vijand rustig zijn gang kan gaan. Men komt bij hem met de mededeling dat de Filistijnen Kehila hebben ingenomen en de stad van voedsel beroven. Kehila betekent 'toevlucht'. De toevlucht van de christen is Christus. Naamchristenen, waarvan de Filistijnen een beeld zijn, zullen altijd proberen de toevlucht van de christen, dat is Christus, van hem af te pakken. Het gevolg is dat er dan ook geen voedsel meer is. Het voedsel van de christen is ook Christus.

Mensen die alleen in naam christen zijn, praten wel over de Bijbel, maar zetten die helemaal naar hun eigen hand. Ze praten niet over Christus. Die is hoogstens een goed voorbeeld, maar zeker geen Heiland en nog minder Heer. Als ik met hen in gesprek kom, moet ik uitkijken dat ze de Bijbel niet een boek met twijfelachtige uitspraken voor mij maken. De enige die kan bevrijden uit de macht van de Filistijnen is David. De enige die mij kan helpen tegen de listen van wat slechts in naam christen is, is de Heer Jezus.

Ik kan van David niet alleen leren over de Heer Jezus. Ik kan van David ook leren hoe ik als gelovige omga met beslissingen die ik te nemen heb. Als David van de nood van Kehila hoort, gaat hij niet impulsief te werk en stapt er direct op af. Hij vraagt eerst aan de Heer wat Hij wil. De Heer zegt dat hij kan gaan. Maar als zijn mannen tegenwerpingen hebben, is hij niet zo hooghartig om daarover heen te stappen. Hij zegt niet: de Heer heeft het mij duidelijk gemaakt, dus gaan wij. Nee, hij vraagt het ten behoeve van zijn mannen nog een keer aan de Heer. Het is heel fijn, hoewel niet altijd noodzakelijk, om te zien dat de Heer ook anderen, die betrokken zijn in een werk dat mij is opgedragen, daarin bevestigt.

Mogelijk dat Saul niet heeft gehoord dat Kehila was belegerd. Men is met die boodschap naar David gegaan. Toch trekt Saul ook naar Kehila, maar niet om tegen de Filistijnen te strijden. Wat Saul in de benen brengt, is de mededeling dat David daar zit. Saul ziet zijn kans schoon. Maar hij rekent buiten de Heer. In verbinding met de efod, een kledingstuk dat met het priesterschap is verbonden, vraagt David aan de Heer wat de burgers van Kehila zullen doen als Saul bij hen komt. Het is onbegrijpelijk, maar de Heer, die de harten van de mensen kent, antwoordt dat de burgers van Kehila David, hun bevrijder, zullen overleveren. Zo gaat het vaker met mensen die eerst enig nut hebben gehad van de Heer Jezus, maar die, als zij onder druk komen te staan, Hem verloochenen.

Achternagezeten door Saul zwerft David door de woestijnen. Maar God geeft hem niet aan Saul over. Wel komt Jonathan naar hem toe en 'versterkt zijn vertrouwen op God' (vs. 16). David heeft ook zijn moeilijke momenten gehad. Wat een prachtige vriend heeft hij in Jonathan. Helaas dat hij weer bij David weggaat. Ook vergist hij zich in de toekomst. Hij rekent erop dat David koning zal worden, maar hij denkt dat hij de tweede na hem zal zijn. Het zal anders lopen.

Dan wordt Saul geïnformeerd over de verblijfplaats van David. Hij zegent de mensen, die hem dat komen vertellen, bij de HERE. Saul houdt nog de vorm van het godsdienstig praten. Op het ogenblik dat hij David denkt te hebben, komt God tussenbeide. Saul krijgt de boodschap dat de vijand het land is binnengevallen. Dan breekt hij de achtervolging af om zijn taak als koning te gaan vervullen.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 23.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, dank U dat ik mij door U mag laten leiden. Dank U dat er broeders en zusters zijn die mijn vertrouwen op U sterken.

VAN DE WERKVLOER

John Bax

ZONDE GROEIT GOED IN HET DONKER

***"Anderen behoren tot de vijanden van het licht, zij kennen zijn wegen niet en blijven niet op zijn paden. Tegen het daglicht maakt de moordenaar zich op en doodt de ellendige en de arme, en des nachts is hij een dief gelijk. Het oog van de overspeler wacht op de schemering, denkende: Geen oog mag mij zien; en hij legt een bedekking op zijn gezicht. In het duister dringt men de huizen binnen; overdag sluiten zij zich op, zij willen niets weten van het daglicht; want voor hen tezamen is diepe duisternis als morgenstond, daar zij met de verschrikkingen der diepe duisternis vertrouwd zijn"* (Job 24:13-17).**

Het getuigenis van Erik (niet zijn echte naam)

Ik ben opgegroeid in een gereformeerd gezin. Op school kon ik moeilijk meekomen. Ik moest daarom ook naar een school voor individueel onderwijs. Daarna ben ik naar de I.T.O gegaan. Ik ging met mijn ouders wel naar de kerk, maar meer omdat ze het van mij eisten. Op zaterdagavond zat ik bijna altijd in de disco, dan weet je wel hoe ik me in de kerk voelde, met al die drank op. Na mijn schoolopleiding ben ik gaan werken als metaalbewerker, maar dat was maar van korte duur. Ik heb allerlei korte banen gehad, teveel om op te noemen. Op mijn 22e jaar overleed mijn vader. Ik was vreselijk teleurgesteld in het leven en in die periode heb ik de kerk de rug toegekeerd. Mijn moeder heeft daar veel verdriet van gehad, toch hield ze nooit op voor mij te bidden.

Toen ik financieel zelfstandig werd, ging ik op mezelf wonen. Ik kreeg een goede baan bij een bedrijf waar men veel winst maakte. Ik had een goed salaris, maar maakte het op aan het uitgaansleven. Van vrijdag tot zondags zat ik in discotheken en cafés. Waar ik voor ging was uitgaan, vrouwen en drank. Later zat ik ook door de week veel in de kroeg. Ik kwam daardoor in contact met verkeerde personen. Ik koos ervoor mee te doen met hun duistere praktijken, om aan geld te komen. Daarvoor reisde ik veel: naar Venezuela, Thailand meerdere malen en later ook naar Polen en Roemenië. Ik kwam steeds dieper in verkeerde praktijken terecht, zoals drugshandel, schijnhuwelijken en smokkelwaar. De nacht was het werkterrein, waar ik mij kon uitleven. Het moest altijd donker zijn, dan voelde ik mij veilig en dan begon de adrenaline door mijn lichaam te jagen. Het werkelijke leven overdag kon ik niet aan. Ik moest mezelf dan vaak verdoven en sliep liever overdag om 's nachts fit te zijn. Ik bezocht cafés en zaken die tot vier uur 's ochtends open waren. Bewust zocht ik criminele mensen op en legde contacten met ex-gevangenen, kampbewoners, drugsdealers en anderen die met duistere zaken bezig waren. Ik ging zelf ook veel naar houseparty's. Ik heb de overgang van disco naar housemuziek van dichtbij meegemaakt en organiseerde party's. Het nachtleven was voor mij een paradijs. Als diskjockey draaide ik zelf heel graag, ik voelde me daarin goed. Toen ik begon aan de XTC, zakte mijn leven nog dieper weg; alles wat om me heen gebeurde was wazig. Ik leefde in een zeepbel van illusies; niet veel later begon ik ook cocaïne te snuiven. Het ging van kwaad tot erger. Ik had elke dag meer nodig, maar ontkende dat ik verslaafd was. Zelf dacht ik alles onder controle te hebben.

Het leven werd uiteindelijk een totale chaos. Ik liet me gebruiken voor duistere praktijken en als koerier deed ik gewoon wat mij opgedragen werd. Ik kocht zelf ook de duurste dingen en nog was ik niet tevreden. Dit kon niet lang meer goed gaan. Het nodige geld kwam niet meer binnen, schuldeisers kwamen overdag en wilden hun geld innen. Binnen een jaar zat ik financieel helemaal aan de grond. Ik begon met het manipuleren van mijn eigen familie om aan geld te komen. Ook mijn eigen werkgever werd de dupe. In plaats dat ik salaris kreeg, moest ik hem gaan betalen voor schulden die ik bij hem maakte, en het gevolg was dat ik werd ontslagen. Ik werd uit mijn huis gezet, omdat ik een te grote huurschuld had. Ik ben in nood naar mijn schoonzus gegaan. Daar moest ik open kaart spelen. Zelfs toen nog probeerde ik te manipuleren, maar dat had ze snel door. Ik werd keihard met de feiten geconfronteerd. De keuze was duidelijk: afkicken, of de deuren gaan voorgoed dicht. Ze gaven het telefoonnummer van de Stichting 'In De Vrijheid'. Ik kon nergens anders meer terecht en was volledig opgebrand. Ik kon niet meer helder denken. Toen ik in de Stichting arriveerde, woog ik nog maar 48 kilo; dat is wat drugs met je doet. Ik had enkele dagen nodig om enigszins aanspreekbaar te worden.

Een van de begeleiders sprak in de dagopening over Johannes 3:19-20. De hele preek ging over mij. Ik kon het allemaal niet zo begrijpen, maar ik wist dat God tot mij sprak. Ik begreep ook dat ik mij moest bekeren en al mijn zonden moest belijden. Ik wist geen raad waar ik moest beginnen om de verschrikkelijke dingen voor God te belijden. De weken daarna waren angstig voor mij. Ik sliep erg slecht. Ik durfde niet te geloven dat God mijn zonden wilde vergeven. Elke keer was daar die stem van binnen, die sprak: "Voor jou geldt dit niet, je bent te slecht." Er waren zelfs momenten tijdens de dagopening, dat ik wilde weglopen. Maar ik wist dat de innerlijke strijd die ik had, ging over leven en dood. Langzamerhand ging ik begrijpen wat de Heer Jezus voor mij heeft gedaan. Een van de begeleiders bad voor mij en vroeg of Gods licht mocht schijnen in mijn hart om Jezus Christus te leren kennen. Ik heb in de begeleiding geleidelijk de Heer Jezus leren kennen. En ik mocht het geloof ontvangen, dat de Heer Jezus mijn Redder is en dat Zijn bloed mij reinigt van al mijn zonden. Hij heeft het allemaal volbracht, ook voor mij.

God heeft ingegrepen in mijn leven toen ik geen kant meer uit kon. Hij trok mij uit de duisternis. Ik heb de Heer Jezus leren kennen en heb Hem aanvaard als mijn Redder. Een maand later heb ik mij laten dopen in de Oosterschelde. Drie maanden later heb ik de Bijbelschool mogen doen. Daarna nog als assistent meegeholpen in de Stichting. Momenteel woon ik in een omgeving met begeleid wonen. In het begin had ik het vrij moeilijk. Er was veel strijd, maar ik weet dat mijn Verlosser leeft. Ik moet nog veel leren en veel dingen verwerken, maar ik ervaar de liefde van de Heer Jezus en in Zijn genade geeft Hij licht op mijn pad. Ik ben vanuit de duisternis in het licht gebracht (vgl. 2 Kor. 4:3-6).

De werkvloer van John bevindt zich op het pastoraal terrein. Hij werkt o.a. bij Stichting : "In de Vrijheid" waar hij drugsverslaafden begeleidt. Diverse andere instellingen verwijzen mensen naar hem door voor verdere pastorale gesprekken. Tevens houdt hij telefonische spreekuren op het gebied van verslaving, occulte gebondenheid en machtsmisbruik. Hij evangeliseert op de marktdagen in Goes, Zierikzee en Middelburg. Heeft bovendien een bijbelstudie aan huis en houdt af en toe lezingen over genoemde onderwerpen.

J. Brett

DE BETEKENIS VAN HET BRANDOFFER

Aangenaam gemaakt in Christus

De kop, de ingewanden, de onderschenkels en het vet

Zeker drie van de lichaamsdelen die hier worden genoemd, kunnen in verband worden gebracht met passages in het Nieuwe Testament die spreken over de volmaakte mensheid van Christus en Zijn zondeloosheid. Wanneer wij denken aan de kop, of het *hoofd* van het offer, dan worden wij bepaald bij het gedachteleven van de Heer. Hij wist precies wat er in het hart van God leefde en Hij was in staat om de wil van God tot het einde toe te volbrengen. Hij heeft de Vader verklaard en Hem verheerlijkt in gedachten, woorden en daden. Christus was geheel zondeloos. Hij had geen zondige gedachten. Hij heeft 'geen zonde *gekend*', zegt de apostel Paulus in 2 Korintiërs 5:21.

De *ingewanden* herinneren ons aan de altijd actieve gevoelens van de Heer, Zijn gemoedsleven, Zijn erbarming en mededogen. Terwijl Hij volkomen aan God was toegewijd en leefde tot Zijn eer, leefde Hij ook mee met de mensen die Hem omringden. Hij begreep hun gevoelens en emoties. Maar het gemoedsleven van de Heer en de innerlijke motieven voor Zijn handelen waren geheel vrij van zonde. De apostel Johannes schreef in zijn eerste brief: 'En u weet dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en *in Hem* is geen zonde' (1 Joh. 3:5).

De onderschenkels of *onderbenen* herinneren ons aan de volmaakte wandel van de Heer Jezus. Hij ging geen eigen wegen, maar handelde steeds in afhankelijkheid van de Vader. Hij kwam om de Vader te verheerlijken, het ging Hem niet om Zijn eigen eer. Alles wat Hij ondernam vond plaats in volkomen gehoorzaamheid aan de wil van de Vader. De apostel Petrus zegt ons in zijn eerste brief dat Hij 'geen zonde heeft *gedaan* en geen bedrog in Zijn mond werd gevonden' (1 Petr. 2:22). De drie voornaamste auteurs van de brieven van het Nieuwe Testament (Petrus, Paulus en Johannes) getuigen dus eenstemmig dat Hij zonder zonde was. Het brandoffer moest volmaakt zijn, gaaf en zonder gebrek. Dat zien wij hier met betrekking tot de Heer, die Zijn leven kon afleggen 'als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk' (Ef. 5:2).

Dan was er nog het *vet*, dat apart wordt genoemd en veel aandacht krijgt in Leviticus (vooral bij het vredeoffer). Dit spreekt van de voortreffelijkheid, de welgedaanheid van het offer. Het was de Joden verboden om het te eten, bij alle offeranden was het vet uitsluitend voor Jahweh bestemd. Al het vet werd verbrand op het altaar. Dit spreekt ervan dat het beste deel van het offer van Christus voor God was. Hij alleen kon Zijn volmaaktheid naar waarde schatten, Zijn toewijding, Zijn trouw, Zijn bereidwilligheid om Zichzelf op te offeren, Zijn onderworpenheid aan Gods wil.

Het ontsteken van het offer

In dit verband moeten wij wijzen op de verschillende woorden die in deze hoofdstukken van Leviticus worden gebruikt voor het ontsteken van het offer. Bij het zondoffer wordt een woord gebruikt dat *verbranden*, of *verteren* betekent (zie o.a. Lev. 4:12). Dat kunnen wij ook begrijpen in het licht van de betekenis van dit offer. Het onderwerp is daar de toorn van God over de zonde, het wegdoen van het kwaad in het Goddelijk gericht. Maar bij het brandoffer wordt een ander woord gebruikt, dat 'ontsteken' of 'in rook doen opgaan' betekent. Dit woord wordt ook gebruikt voor het ontsteken van reukwerk op het reukofferaltaar in het heiligdom (Ex. 30:7-8).

Het is duidelijk dat hier een heel andere gedachte naar voren komt. Het brandoffer was een vuuroffer tot een liefelijke (d.i. rustgevende) reuk voor Jahweh. Het was Hem volkomen welbehaaglijk. Dat was bij het zondoffer niet het geval. Het oordeel over de zonde was noodzakelijk en in overeenstemming met Gods gerechtigheid. Maar het brandoffer spreekt van het

welbehagen dat God heeft in Zijn veelgeliefde Zoon, die Hem hier op aarde voortdurend behaagde en Hem op het hoogst verheerlijkte toen Hij Zijn leven aflegde om de wil van de Vader tot het einde toe te volbrengen (Joh. 17:4). Hoewel het kruis het toneel was van het diepste lijden, rees er toch een liefelijke reuk omhoog tot God. Dat kwam door de volmaaktheid van het Offerlam. Bij ons brengt lijden en beproeving, haat en hoon van anderen, vaak het slechtste in ons naar boven. Maar bij de Heer Jezus bracht het juist het beste, Zijn absolute volkomenheid aan het licht. In plaats van de vreselijke zonde die de mens had begaan door Gods geliefde Zoon te doden, rees de liefelijke reuk van Zijn Zelfovergave tot God omhoog om over ons verzoening te doen.

Gods voorziening voor de arme

De rest van Leviticus 1 behandelt de overige offerdieren die als brandoffer in aanmerking konden komen. God hield in Zijn genade rekening met degenen die zich niet zo'n groot offer als een jonge stier konden veroorloven. Een schaap of een geit was ook welkom, en in sommige gevallen kon men zelfs een brandoffer van gevogelte brengen, een tortelduif of een jonge duif. Niemand had dus eigenlijk een excuus, iedereen kon een brandoffer brengen. Niemand kon zeggen dat hij te arm daarvoor was. Dit principe geldt ook voor ons. Niemand kan zeggen dat hij of zij God niets kan aanbieden. Iedere ware gelovige heeft enig begrip van de waarde van het offer van Christus. Misschien denken wij dat God niet tevreden is met wat wij Hem kunnen aanbieden, maar dat is niet juist. God heeft een welbehagen in elke offerande die wij Hem brengen. Zelfs de geringste waardering van Zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus, is aangenaam voor Hem.

Er zijn echter twee manieren waarop wij de diverse offers kunnen bezien. De grootte en de verschillende waarde ervan suggereert dat wij als gelovigen niet allemaal dezelfde waardering, hetzelfde begrip van het werk van Christus bezitten. Maar het is belangrijk dat wij bereid zijn om God in ieder geval te brengen wat wij Hem *kunnen* geven. God verwacht ook niet van een jonge gelovige dat hij hetzelfde inzicht heeft in het offer van Christus als een ervaren christen. Maar dat betekent ook dat Hij niet tevreden is met een 'tortelduif' van iemand die best wel een groter offer zou kunnen brengen. Maar hoe het ook mag zijn, van al deze offerdieren wordt vermeld dat zij 'een brandoffer, een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de HERE' waren. Zelfs al hebben wij nog niet veel inzicht in de waarde van de Persoon en het werk van

Christus, God ziet ons hart aan en Hij alleen weet de volle waarde van het werk van Zijn Zoon. Als een jonge gelovige dankbaar is voor wat de Heer Jezus voor hem of haar heeft gedaan op het kruis van Golgota, dan is God blij met een eenvoudig dankgebed. Misschien kunnen wij onze gedachten maar stamelend onder woorden brengen, maar God leest in onze harten en het komt erop aan dat *Hij* onze offergave kan aannemen.

De tweede manier om naar deze offers te kijken, is dat ze verschillende *aspecten* van het werk van Christus voorstellen. Afgezien van de grootte en de waarde van deze offerdieren zijn er ook verschillen in de kenmerken ervan: ze verschillen in karakter. Het *rund* wordt gekenmerkt door kracht, niet door snelheid maar door een gestage tred die urenlang doorgaat tot het werk van de dag erop zit. Dit wijst op de bekwaamheid van de Heer om het werk dat God Hem te doen had gegeven ook tot het einde toe te volbrengen.

Wij hebben al stilgestaan bij de passage dat Hij kwam om de wil van God te doen. Er zijn echter andere Schriftgedeelten, die juist wijzen op het geduld van de Heer en op het feit dat Hij als een *lam* ter slachtbank werd geleid, als een *schaap* dat stom is voor zijn scheerders (Jes. 53:7). Het *schaap* spreekt van de gewilligheid van de Heer. De *ram* werd ook gebruikt bij de wijding van de priesters (Lev. 8). Dit spreekt van de toewijding van de Heer. De *geit* is een sterk dier en de bijbel spreekt vaak over de horens ervan. Het brandoffer van *gevogelte* tenslotte spreekt van het feit dat de Heer van boven kwam. Hij is neergedaald van de Vader, Hij is de Mens uit de hemel.

EEN CONSTANTE BRON VAN VREUGDE

De wet op het brandoffer

In Leviticus 6:8-13 vinden wij de wet op het brandoffer. In dit gedeelte zien wij dat het vuur op het brandofferaltaar nooit mocht uitgaan. Iedere morgen en iedere avond werd er een brandoffer gebracht, het dagelijks morgen- en avondoffer (vgl. Ex. 29:38-46). Het vuur op het altaar werd steeds brandende gehouden. Dit leert ons dat het sterven van de Heer als het ware Brandoffer een constante bron van vreugde is voor God de Vader en de blijvende basis van ons heil en van onze zegen als gelovigen.

Laat er meer waardering zijn in onze harten voor alles wat Christus heeft volbracht, en meer dankbaarheid jegens God de Vader, die zelfs Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard maar Hem voor ons allen heeft overgegeven.

Antwoorden 'Bestudeert de Schriften'

1. Lamech, en zijn dochter heette Naäma (Gen. 4:19-22).
2. Het boek Openbaring, waarin meer dan 70 keer engelen voorkomen.
3. Dat was Omri, de vader van koning Achab (1 Kon. 16:23-24).

Aspecten van het Koninkrijk van God

Een studie over het Koninkrijk Gods in het heden en in de toekomst.

ISBN 90 70926 48-2.

Paperback 48 pagina's.
Prijs 4,00 EUR

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **'…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

'Rechtstreeks' is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in 'Rechtstreeks' gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

September 2006

Jaargang 3, nr. 9

Rechtstreeks

In dit nummer:

Van de redactie **1**

Helderheid

Een nieuw lied **2**

Slot

Reply **3**

Zelfmoord

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 27

WoordStudie **5**

Paulus in Athene en Rome

Online **6**

David spaart Sauls leven

Van de werkvloer **7**

de 'vezdechod'

De betekenis van het Spijsoffer **8**

Deel 1

VAN DE REDACTIE

Helderheid

'Legt u deze woorden in uw oren... ...Maar zij verstonden dit woord echter niet' (Luk. 9:44-45).

De Heer Jezus heeft zojuist een bezetene volkomen uit de macht van een demon bevrijd (Luk. 9:37–43). Allen die dit hebben gezien, verwonderen zich daarover. Dit was de Messias die zij wensten. Maar de Heer zoekt niet hun bewondering voor wonderen die Hij doet. In zijn reactie op die zucht naar wonderen zegt Hij tot zijn discipelen, bij wie datzelfde verlangen aanwezig was: *'Legt u deze woorden in uw oren.'* Daarmee doelt de Heer op de woorden die Hij nu gaat uitspreken. En wat zegt de Heer? In duidelijke woorden spreekt de Heer over zijn overlevering in handen van mensen. Hij gebruikt geen moeilijke profetische taal of een gelijkenis. En toch: *'zij verstonden dit woord echter niet.'* Ze begrepen er niets van.

Hier zien we hoe weinig de gebruikte taal te maken heeft met het begrijpen van de Schrift! Een aan de tijd aangepaste vertaling als de NBV maakt het begrijpen van de Schrift niet gemakkelijker. Het probleem zit namelijk niet in de gebruikte taal, maar in het hart van de mens. De discipelen konden, net als de menigten, alleen maar denken aan een wonderdoende Messias. Aan een lijdende Messias wilden ze gewoon niet denken.

Is dat vandaag ook niet zo? Een Jezus die je voorspoed en geluk en gezondheid belooft, ligt beter in de markt dan een Jezus die je oproept om Hem te volgen op een weg van smaad en verwerping. Mensen zoeken tekenen en wonderen, dingen die opzienbarend zijn. De weg van echt discipelschap wordt steeds minder begrepen en daardoor steeds minder gegaan.

Het is geen schande als we een woord van de Heer niet begrijpen. Maar de discipelen 'waren bang om Hem naar dat woord te vragen'. Dat duidt op een gebrek aan vertrouwen in zijn liefde. Het vertrouwen in Hem heeft veel te maken met inzicht in zijn Woord. Zelfs als we iets niet begrijpen, brengt vertrouwen in Hem ons niet tot kritiek of ongeduld. We zullen dan op Hem wachten en erop rekenen dat Hij duidelijk zal maken wat we niet begrijpen.

De schrijvers van de verschillende artikelen hebben geprobeerd zo helder mogelijk te schrijven over bijbelse waarheden. Ze zijn zich bewust dat hun woorden verkeerd gekozen kunnen zijn, iets dat bij de Heer en in Gods Woord nooit het geval is. Als u iets in deze Rechtstreeks niet begrijpt, hoeft dat dus niet aan u te liggen. We hopen wel dat u niet bang bent om naar een nadere verklaring te vragen.

Namens de redactie, Ger de Koning

EEN NIEUW LIED

Hugo Bouter

Hij gaf mij een nieuw lied in de mond' (Ps. 40:4).

De zingende Heiland

Christus heft nu *te midden van Zijn verlosten*, die Hij Zijn *broeders* noemt, het loflied van de verlossing aan. Hij verkondigt de Vadernaam aan Zijn broeders. Dat is het bijzondere voorrecht van de Gemeente, die in de tijd van Christus' verwerping bijeenvergaderd wordt uit de Joden en uit de volken (Ps. 22:23; Joh. 20:17; Hebr. 2:12). Dit verbindt psalm 22 heel duidelijk met het *nieuwe* lied van psalm 40:4.

Na Zijn opstanding bezingt Christus Gods lof te midden van de verlosten. Hij noemt ons Zijn broeders, en de Vader noemt ons Zijn kinderen. Wij zijn op grond van Zijn volbrachte werk kinderen van God geworden. Christus is verhoord uit Zijn lijden en daarom kan Hij het danklied aanheffen jegens Zijn God en Vader. God heeft Hem geantwoord en Hem verlost uit de banden van de dood. En wij die Hem kennen, mogen met Hem instemmen en Hem de woorden van het nieuwe lied nazeggen. Hij is gestorven voor onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Wij zijn voorgoed met Hem verbonden en door Hem ontrukt aan de macht van zonde, dood en Satan. Wij staan op een geheel *nieuwe* grondslag voor Gods aangezicht. Daarom kunnen wij zingen over het grote heil dat ons ten deel is gevallen - zoals eertijds Israël aan de overkant van de Rode Zee de jubelzang van de bevrijding zong met Mozes, die het lied aanhief.

In het christendom hebben wij te maken met deze *nieuwe* dingen, en het *nieuwe* lied brengt dit op een bijzondere wijze tot uitdrukking. Het accentueert namelijk de vreugde en de blijdschap die met deze nieuwe dingen gepaard gaan en die in het hart van de gelovige vanzelf een loflied doen opwellen. Zouden wij onze God en Vader niet dankzeggen voor de wonderbare dingen die Hij tot stand heeft gebracht door het werk van Zijn Zoon? Wanneer reeds de eerste schepping een loflied tevoorschijn riep, zodat al de zonen Gods jubelden (Job 38:4-7), zou dan de nieuwe schepping, waarvan wij de eerste vruchten zijn, geen dank en aanbidding teweegbrengen in ons hart?

Wij leven in een *nieuwe* bedeling en genieten de zegeningen van het *nieuwe* verbond, dat bezegeld is met het bloed van Christus (1 Kor. 11:25; 2 Kor. 3:6). In Christus zijn wij ook een *nieuwe* schepping. Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden (2 Kor. 5:17; vgl. Openb. 21:4-5). Wij zijn Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus (Ef. 2:10). Daarom is er in het Nieuwe Testament sprake van een nieuw type mens: 'één nieuwe mens', 'de nieuwe mens' (Ef. 2:15; 4:24; Kol. 3:9).

Er is nu een *nieuwe* mens naar het voorbeeld van Christus. De nieuwe mens is in overeenstemming met God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid. De nieuwe mens vertoont méér dan Adam het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper. Wij zijn immers verbonden met de opgestane Heer, die als de laatste Adam het Hoofd is van een nieuwe familie. Christus heeft nieuw leven, leven dat afkomstig is van de overzijde van dood en graf, aan het licht gebracht. Door Zijn Geest heeft Hij dit ook geschonken aan de Zijnen, evenals Hij het na Zijn opstanding in de discipelen blies.

Zo kunnen wij wandelen in *nieuwheid* van leven, dienen wij God in *nieuwheid* van de geest en niet in oudheid van de letter (Rom. 6:4; 7:6). Onze Heer heeft ons ook een *nieuw* gebod gegeven (Joh. 13:34; 1 Joh. 2:8). Een *nieuwe* naam zal ons nog worden geschonken (Openb. 2:17; 3:12). Het *nieuwe* Jeruzalem, de woonplaats van God en van het Lam, zal onze woonplaats zijn (Openb. 21:2). Deze heilige stad is verbonden met de *nieuwe* hemel en de *nieuwe* aarde (2 Petr. 3:13; Openb. 21:1).

Zoals gezegd geeft het *nieuwe* lied op bijzondere wijze uitdrukking aan deze *nieuwe* dingen, die wij door het geloof reeds mogen kennen en die straks bij de wederkomst van Christus in heerlijkheid zullen worden gezien.

Het nieuwe lied in het boek Openbaring

De uitdrukking 'een nieuw lied' vinden wij in het Nieuwe Testament alleen in het laatste bijbelboek (Openb. 5:9; 14:3). In Openbaring 5 gaat het om de lofzang van de vierentwintig oudsten in de hemel. Zij vertegenwoordigen op symbolische wijze de verheerlijkte heiligen, die zich in de hemel bevinden na de opname van de Gemeente. Zij zingen niet alleen over hun eigen verlossing door het bloed van het Lam (vgl. Openb. 1:5-6). Het onderwerp van hun lied is veeleer de verlossing van *anderen* door het kostbare bloed van het Lam: gelovigen uit Israël en uit alle volken van de aarde. Christus is geslacht en Hij heeft voor God gekocht met Zijn bloed uit elk geslacht en taal en volk en natie; en Hij heeft hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters. Bovendien bezingen de vierentwintig oudsten de waardigheid van het Lam Zelf om orde op zaken te stellen op aarde door middel van de gerichten die Hij uitoefent.

Het zal een veelbewogen tijd zijn wanneer de oordelen van Openbaring 6-18 over de aarde komen, maar de Gemeente omringt in hemelse rust de troon van het Lam en knielt in aanbidding voor Hem neer. In haar eredienst heft zij het nieuwe lied aan, in het besef dat alle dingen nieuw zullen worden gemaakt door Hem die op de troon zit. Zij is zich ervan bewust dat God ook in die turbulente tijd een volk zal bijeenvergaderen, een menigte van verlosten uit Israël én uit de volken, en wel door de prediking van het evangelie van het komende Koninkrijk. Het is goed niet alleen aan ónze belangen te denken, maar tevens aan die van andere families van verlosten en aan die van de

Verlosser Zelf. Dat wordt duidelijk geïllustreerd door de inhoud van dit nieuwe lied van de vierentwintig oudsten.

In Openbaring 14 wordt het nieuwe lied door ándere zangers gezongen, want wij lezen daar dat het wordt gezongen vóór de troon en vóór de oudsten. Het is alsof het nieuwe lied dat eerst gezongen was door de oudsten, weerklank vindt bij anderen. De tonen ervan worden overgenomen door andere heiligen, waarbij wij voornamelijk aan Joodse martelaren zullen moeten denken, alsmede aan hun broeders op aarde die de Grote Verdrukking overleven (vgl. Openb. 15:2-3). Dit lied weerklinkt dus zowel in de hemel als op de aarde: vóór de troon wordt het gezongen door zangers die hun getuigenis met hun leven moesten betalen, en op aarde wordt het geleerd door hun broeders die met het Lam op de berg Sion staan.

Dit brengt ons weer terug bij het uitgangspunt, het *nieuwe* lied zoals wij dat vinden in psalm 40:4 en ook in andere psalmen (Ps. 33:3; 96:1; 98:1; 144:9; 149:1). Het gaat hier immers in de eerste plaats om het loflied zoals het zal worden gezongen door het overblijfsel van Israël bij het begin van het Vrederijk. De verschijning van de Messias zal alles anders maken voor Zijn volk en een totaal nieuw tijdperk van zegen inluiden. Nieuwe dingen zullen uitspruiten, en een nieuw lied zal de HERE worden toegezongen (Jes. 42:9-10). Het zal weerklinken tot de einden der aarde.

Gerechtigheid, vrede en blijdschap zijn de kenmerken van het komende Koninkrijk (vgl. Rom. 14:17). In *geestelijke* zin mogen wij de voorrechten van het Vrederijk nu reeds genieten. De Gemeente heeft een specifiek *hemels* deel. Wij mogen nu al met de opgestane Heer vol blijdschap het nieuwe lied aanheffen. Straks zal het alom weerklank vinden op aarde. Maar wij zijn de eersten van de 'velen' die mogen instemmen met het loflied dat Christus Zelf ons leert zingen (Ps. 40:4). Zouden wij, die de waarde van Zijn Persoon en van Zijn werk hebben leren kennen, kunnen zwijgen? Zouden wij de grootheid van onze Redder en van Zijn offer niet bezingen in onze liederen van lof en dank? Het is de Geest van Christus Zelf, die met onze geest getuigt dat wij kinderen van God zijn geworden door Zijn volbrachte werk. Als wij kinderen van God zijn, zijn wij ook aanbidders die de Vader aanbidden in geest en in waarheid. De Vader noemt ons Zijn *kinderen*, en de Zoon noemt ons Zijn *broeders*. Hoe rijk zijn wij gezegend! Te midden van dit gezelschap rijst het loflied tot eer van God en van het Lam, het nieuwe lied dat tot in eeuwigheid zal weerklinken en waarvan de echo in hemel en op aarde zal worden gehoord!

Zingt, zingt een nieuw gezang de Here,
die grote God, die wond'ren deed.

Ger de Koning

REPLY

Vraag op een jeugdweekend:

Als je als christen zelfmoord pleegt, waar ga je dan heen?

Antwoord:

Ik neem aan dat met 'christen' iemand wordt bedoeld die een kind van God is geworden door bekering tot God en geloof in de Heer Jezus. Zo iemand gaat ongetwijfeld naar de Heer Jezus. Eenmaal een kind van God, altijd een kind van God. Afval van de heiligen, dat wil zeggen dat iemand die een kind van God is, alsnog verloren kan gaan, is in strijd met wat Gods Woord hierover leert. Lees maar Johannes 10:28,29.

Zelfmoord is natuurlijk een afschuwelijke zonde. Toch kan ook een gelovige helaas tot deze afschuwelijke daad komen. Er is geen zonde waarvoor een gelovige te goed is om die te begaan. Zeg nooit van een zonde, welke dan ook: dat zal mij niet gebeuren. Dat zou van grote zelfoverschatting getuigen, waarbij de garantie bijna gegeven kan worden, dat er een zonde gaat plaatsvinden. Zeker, het is niet nodig om te zondigen. De praktijk is echter dat we het allemaal doen. Het begaan van zonde, welke dan ook, is het gevolg van het uit het oog verliezen van de Heer Jezus. Dat kan allerlei oorzaken hebben. Elke zonde moeten we belijden, aan God en ook aan anderen als die erbij betrokken zijn. Dan wordt die zonde vergeven (1 Joh. 1:9). Zelfmoord is een zonde die, uiteraard, niet meer beleden kan worden. Maar zou dat betekenen dat er geen vergeving voor zou zijn? Weet jij zeker dat je alle zonden die je hebt begaan, hebt beleden?

Ik weet niet wie de vraag heeft gesteld. Ik hoop natuurlijk dat het geen vraag is die aangeeft dat de vraagsteller zelf met gedachten over zelfmoord rondloopt. Groter is de kans dat de vraagsteller wel eens iemand in zijn omgeving iets over zelfmoord heeft horen zeggen. Houd het in elk geval niet voor jezelf. Als het je bezighoudt of je merkt dat het iemand bezighoudt, praat er dan over met iemand die zou kunnen helpen de problemen die erachter schuil gaan op te sporen en op te lossen.

Misschien hebben jullie wel eens gehoord wat iemand dacht dat de Heer Jezus mogelijk zou kunnen zeggen als een gelovige zichzelf totaal niet meer in de hand heeft en de hand aan zichzelf slaat: 'Ben je daar al? Ik had je nog niet geroepen. Maar toch mag je binnenkomen.' Ik hoop dat dit korte antwoord op een complex probleem toch iets verduidelijkt.

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Jeruzalem, de regeringsmetropool in het Vrederijk

In het Vrederijk is er geen zuigelingensterfte meer. Hoewel dit in de westerse landen sterk is teruggedrongen, sterven er in de derde wereld nog steeds veel kleine kinderen. In die tijd zullen mensen zo oud als bomen worden. Wie levend het rijk ingaat, zal aan het eind ouder dan 1000 jaar zijn. Het is een uitzondering als iemand in het Vrederijk sterft. Dat gebeurt alleen wanneer iemand zondigt, en dat is in geval van een moedwillige zonde, omdat de satan in die tijd gebonden is en de mensen niet kan verleiden. Dit zondigen betekent dus dat iemand bewust tegen de rechtvaardige heerschappij van de Heer Jezus in opstand komt of een zonde tot de dood begaat. Als iemand sterft en hij is pas 100 jaar oud, dan is hij nog een jonge man (Jes. 65:20).

Er zal geen oorlog en geen vernietiging van huizen meer zijn, men zal ze voor altijd kunnen bewonen. Er zal een grote aardse welvaart zijn en rijke aardse zegeningen, hier vertegenwoordigd door de wijn (Jes. 65:21), die in de Bijbel een beeld van vreugde is (Richt. 9:13; Ps. 104:15). Wie nu iets opbouwt, kan daarvan meestal slechts een relatief korte tijd genieten. Dat zal in het Vrederijk geheel anders zijn. De Israëlieten worden de uitverkorenen en de nakomelingen de gezegenden van de Here genoemd (Jes. 65:22-23). God zal Zijn volk zo nabij zijn dat Hij hun gebeden direct verhoort (Jes. 65:24). En ten slotte zullen er in het dierenrijk geweldige veranderingen plaatsvinden, terwijl de slang verder op zijn buik kruipt en stof eet.

In de nabijheid van de tempel en in Jeruzalem en haar directe omgeving zullen de mensen geheel aan de heiligheid van God beantwoorden. Jeruzalem is in de voorbije millennia vaak een stad van onrecht, geweld en bloedvergieten geweest. Niet lang voor deze tijd van zegen heette Jeruzalem nog 'Sodom en Egypte' (Openb. 11:8), maar dat hoort dan voor altijd tot het verleden.

Hier een paar namen die Jeruzalem in het Vrederijk zal hebben:

- De stad van de grote Koning (Ps. 48:3; Matt. 5:35)
- Stad van de gerechtigheid, getrouwe veste (Jes. 1:26)
- Stad van de Here, Sion van de Heilige Israëls (Jes. 60:14)
- De begeerde, niet verlaten stad (Jes. 62:12)
- De troon van de Here (Jer. 3:17)
- De Here, onze gerechtigheid (Jer. 33:16)
- De Here is aldaar (Ezech. 48:35)
- Stad van de trouw, de berg van de Here der heerscharen, de berg van de heiligheid (Zach 8:3)
- De geliefde stad (Openb. 20:9)

Met de aanwezigheid van de grote Koning, de wederopbouw van de stad en de bijeen-vergadering van de verdrevenen is Jeruzalem nu de metropool van de wereldregering. Eindelijk is de stad nu de navel van de aarde (Ezech. 38:12; vgl. Deut. 32:8,9). Maar hoe heerlijk en indrukwekkend de aardse stad Jeruzalem ook zal zijn, er zal tijdens het Vrederijk nog een andere stad zijn, waarvan de heerlijkheid die van het aardse Jeruzalem ver overtreft. Dat is het nieuwe Jeruzalem, dat in Openbaring 21:9 tot 22:5 wordt beschreven.

We hebben al gezien dat de hemel en de aarde in het Vrederijk heel nauw met elkaar verbonden zullen zijn, omdat Christus Hoofd over alle onzichtbare en zichtbare dingen is, over hemel en aarde. Er zal een hemels en een aards deel in het rijk zijn. Dan wordt in volmaaktheid vervuld dat de hemelen heersen (Dan. 4:23). Daarom heet dat rijk ook het koninkrijk der hemelen, omdat het vanuit de hemel en naar hemelse beginselen wordt geregeerd. Het rijk zal een hemelse Koning hebben en deze Koning zal een hemelse echtgenote aan Zijn zijde hebben. Hoewel de bruiloft tussen de Heer Jezus als het Lam en Zijn bruid al heeft plaatsgevonden, wordt zij toch nog de bruid van het Lam genoemd, zelfs nog 1000 jaar later. Dat betekent dat zij een schoonheid voor haar Bruidegom zal hebben, die nooit vergaat.

Wanneer we kort een blik op de samenhang van de tekst van de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem werpen, dan zien we dat in Openbaring 19:6–10 de bruiloft van het Lam wordt beschreven. Daarna komt Christus met de hemelse heiligen op aarde om het beest, de valse profeet, de koningen van de aarde en hun legers te oordelen (19:11–21). In hoofdstuk 20:1–3 wordt het binden van de satan beschreven, dat aan het begin van het Vrederijk plaatsvindt en aansluitend de opstanding van de martelaren uit de tijd van de oordeelsperiode (20:4–6). Daarna bevinden we ons al aan het eind van het duizendjarig Vrederijk, waar Satan nog eenmaal wordt losgelaten en een laatste slag tegen Jeruzalem op touw zet. Een reusachtig leger omsingelt Jeruzalem, maar het wordt door vuur uit de hemel verteerd.

PAULUS IN ATHENE EN ROME

Gerard Kramer

Het lijkt de titel van een album met vakantiefoto's. Maar niet alleen de fotografie moest nog uitgevonden worden, ook begrippen als toerisme en vakantie bestonden nog niet. Toch werd er door sommige mensen veel gereisd. Dat reizen was echter nooit een doel op zichzelf, maar vond altijd plaats met een doel. Speciaal steden als Athene en Rome werden beroepshalve bezocht door handelaren, bestuurders of studenten. Een enkele geschiedschrijver maakte onderzoeks-reizen door de gebieden waarvan hij de geschiedenis beschreef. Zo bezocht Herodotus van Halicarnassus in de 5e eeuw v.C. Egypte om er priesters te interviewen.. Maar, zoals gezegd, reizen voor de aardigheid bestond niet: het was te duur, te tijdrovend en te oncomfortabel om zomaar naar steden of streken te reizen, al waren die nog zo beroemd. Met welk doel ging Paulus dan naar Athene en Rome, de belangrijkste steden van die tijd?

Paulus in Athene

Je zou kunnen zeggen dat de universiteitsstad Athene niet door Paulus zelf in zijn reisschema is opgenomen. Hij is er, zoals Handelingen 17 laat zien, onbedoeld verzeild geraakt – maar natuurlijk niet zonder daarin de leiding van de Heer te onderkennen. Hij kwam daar terecht nadat de broeders in Beréa hem voor zijn eigen veiligheid daar naartoe hadden gebracht, en wachtte er op Silas en Timotheüs. Beschouwde Paulus de tijd die hij toen kreeg als een mooie aanleiding om eens wat aan sightseeing in Athene te doen? Natuurlijk heeft hij zijn ogen goed de kost gegeven, maar dat werkte bij hem niet bepaald ontspannend. Paulus heeft beslist niet genoten van de architectonische hoogstandjes die in Athene te bezichtigen waren. Hij zag namelijk dat al die prachtige marmeren tempels, beelden en altaren bedoeld waren voor de afgoderij en niets van doen hadden met de dienst van de ware God. Wat zal het dan ook een verademing voor hem geweest zijn juist in die stad een synagoge te vinden, een eenvoudig gebouw zonder beelden! Daar onderhield hij zich met de Joden: in hun Schriften had hij een aanknopingspunt voor zijn boodschap. Maar hij zocht ook de markt in het bruisende stadscentrum op om daar te spreken met wie hij er aantrof, en hij schrok er niet voor terug desgevraagd de hoogmoedige filosofen die daar lesgaven uit te leggen dat God de geschiedenis van cultuurcentra als Athene typeerde als 'de tijden der onwetendheid' (vs. 30), en dat God voor hen een 'onbekende God' (vs. 23) was, hoe knap en godsdienstig zij zichzelf misschien ook vonden. Daar was best moed voor nodig. Die moed had Paulus, ook tijdens zijn periode van wachten in Athene.

Paulus in Rome

Wie zonder op het verband te letten leest, zou kunnen concluderen dat Paulus wel degelijk een stad op zijn programma had staan die hij graag eens wilde bezichtigen. Hij zei namelijk op een bepaald moment: 'Nadat ik daar (= in Jeruzalem) geweest ben, moet ik ook Rome zien' (Hand. 19:21). Paulus had echter een heel ander motief om naar Rome te willen. Het ging hem niet om de 'eeuwige stad', maar om de mensen, en dan wel specifiek de gelovigen die er woonden. Jarenlang had hij ernaar uitgezien deze mensen te ontmoeten, maar lange tijd was hij verhinderd. Hij hoopte dat hij door de wil van God het voorrecht mocht hebben naar hen toe te komen om hun verder in het evangelie, dat zij hadden aangenomen, te onderwijzen (Rom. 1:10-15) en daarna naar Spanje door te reizen. De wil van de Heer (zie Hand. 27 en 28) zou uiteindelijk inhouden dat Paulus Rome zou bezoeken, maar dan heel anders dan hij eerst dacht. Hij zou bepaald geen luxe cruise door de Middellandse Zee maken en daarbij Rome aandoen, maar zelfs schipbreuk moeten lijden en zowel tijdens de reis naar als tijdens zijn verblijf in Rome een gevangene zijn. Maar de Heer wilde dat Paulus in Rome in die omstandigheden van Hem zou getuigen (Hand. 23:11). Hij zou voor de keizerlijke rechtbank komen (Hand. 25:12), en in de hoogste kringen laten zien wat hem een leven voor de Heer waard was (Fil. 1:13). Wat een zelfopoffering van de kant van Paulus, maar vooral: wat een Heer, die op zo'n manier zijn dienstknechten wil vormen en gebruiken!

DAVID SPAART SAULS LEVEN

Ger de Koning

1 Samuël 24

'En David weerhield zijn mannen door zijn woord' (1 Sam. 24:8)

Saul krijgt weer te horen waar David zich bevindt. Zodra hij de naam David hoort, ziet hij reden om zijn leger te verzamelen om David gevangen te nemen. Op zeker moment moet Saul zijn behoefte doen (dat is de betekenis van 'om zich af te zonderen'). Hij kiest daarvoor een spelonk waarin, zonder dat hij daarvan het geringste vermoeden heeft, David zich bevindt. De mannen van David stoten David aan en fluisteren: 'Dit is de kans die de HERE geeft om Saul uit te schakelen.' Wat moet dat een verzoeking voor David zijn geweest.

Hij weet zeker dat de HERE hem Saul in handen geeft. Dat zegt hij in vers 11 en ook Saul erkent het in vers 19. De grote vraag is alleen hoe hij daarmee moet omgaan. Je kunt wel iemand in je macht hebben, maar wat wil de Heer dat je daarmee doet.

Zonder eerst nog met zijn mannen te overleggen, sluipt David op Saul af. Misschien hebben zijn mannen gedacht: 'Hij gaat het doen.' Maar dan komt hij terug met een stuk van Sauls koningsmantel. Het is het bewijs dat Saul die mantel niet meer waard was. Toch beeft Davids hart als hij het doet. Bij zijn mannen gekomen, verklaart hij waarom hij Saul niet heeft gedood. Saul is voor hem nog steeds de gezalfde van de HERE. Zolang God hem niet aan de kant zet, zal hij het ook niet doen. Hij laat zich niet verleiden door het fraai klinkende argument dat deze gelegenheid toch van de HERE is.

In vers 8 staat dat David zijn mannen 'door zijn woord' weerhield Saul kwaad te doen. Voor mij is dit een heel belangrijke aanwijzing. Door het Woord van God te lezen en daarnaar te luisteren, zal ik ervoor bewaard blijven het recht in eigen hand te nemen. Dan zie ik daarin de Heer Jezus die 'als Hij leed niet dreigde maar [Zichzelf en alles] overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt' (1 Petr. 2:23). Zeker als er eigen belang in het spel zou zijn, is het zaak elke schijn van het in eigen hand nemen van de dingen te voorkomen.

David gaat Saul een les leren die ik ook moet leren. Hij gaat mij leren hoe ik met mensen moet omgaan die mij vijandig gezind zijn. David roept Saul na. Als Saul hem ziet, buigt David zich voor Saul. Hij erkent Saul in zijn waardigheid als koning. Zo noemt hij hem ook. In vers 12 noemt hij Saul zelfs 'mijn vader'. Hij begint met Saul aan te spreken op zijn eigen verantwoordelijkheid. Waarom luistert Saul naar woorden die David in een kwaad daglicht zetten? Hoe belangrijk is om wat ik hoor ook te controleren. Kwaadsprekerij is een geliefde bezigheid van veel mensen, helaas soms ook van gelovigen. Het ligt zo lekker in het gehoor en wordt zo gemakkelijk geloofd. Gods Woord waarschuwt ertegen (1 Petr. 3:10).

David wijst erop dat hij ertoe was aangezet om Saul te doden, maar dat hij dat niet deed uit respect voor 'de gezalfde des Heren'. Terwijl hij dat zegt, zwaait hij als bewijs met het stuk mantel. Hij laat alles aan de HERE over: Hij 'moge recht spreken tussen mij en u'. David zegt dat niet op een triomfantelijke toon, om te laten uitkomen dat zijn tijd nog wel komt. Nee, hij zegt van zichzelf dat hij 'een dode hond, een enkele vlo' is. Zo voelt hij zich. Waar maakt Saul zich druk over?

Alles wat David zegt, is een bewonderenswaardig bewijs van zijn onbaatzuchtigheid en zijn geduldig wachten op Gods tijd. Hij maakt Saul beschaamd, die moet erkennen dat David rechtvaardiger is dan hij. Hij erkent dat hij zijn leven aan David te danken heeft. Helaas komt Saul door dit genadige optreden van David niet tot inkeer.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 24.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, help mij om mijzelf niet te wreken, maar in plaats daarvan vurige kolen op iemands hoofd te hopen (Rom. 12:17–21).

VAN DE WERKVLOER

Koos Koelewijn

DE 'VEZDECHOD'

En zij gingen uit en predikten overal*, terwijl de Heer meewerkte* (Mark. 16:20).

Het gebeurde nu, toen Petrus overal *rondreisde, dat hij ook bij de heiligen kwam die in Lydda woonden* (Hand. 9:32).

'Overal' is een wat vage omschrijving, maar vaak in uithoeken van de wereld (zie kaartje) moet er heel wat moeite gedaan worden om een enkeling te bereiken. Hieronder een brief uit het Russisch vertaald door 'Friedensstimme'.

Ik groet u, beste vrienden!

We danken u voor het poststuk. Uw lectuur delen we uit in de dorpen, waar wij heen reizen. In april vriest het bij ons nog en zijn de winterwegen bruikbaar om erop te rijden. Met het rupsvoertuig, dat toebehoort aan een rendierteelt sovchoze, zijn wij naar het dorp Talovka (Таловка) gereisd. Dat is 115 km van ons af, we zijn 33 uur onderweg geweest. Twee keer zijn we door het ijs gezakt. De rivier is als een gelaagde taart. Onderaan dik ijs, vervolgens wat hoger water, zo'n 70 cm, en vervolgens nog dun ijs, zo'n 10 cm. We hebben door het bovenste ijs moeten heen breken en reden in het water. De tweede keer zakten we er erg door. We hebben toen bomen omgehakt op de oever en die onder de rupsbanden gelegd. Zo zijn we er stukje bij beetje uitgereden.

In het dorp logeerde ik bij familieleden van onze broeder in Christus. Ik ging het dorp door, deelde lectuur uit, nodigde uit voor de dienst in het clubgebouw. Maar er kwam alleen een bejaarde vrouw, die geen Russisch verstond, en een jongen [kwam] om een boek. Aan het trappenhuis waar ik logeerde was een man gestorven, men stond mij toe om te preken, daarna ontstond een interessant gesprek.

In juni ben ik naar het dorp Slaoetnoje (Слаутное) gereisd, 250 km stroomopwaarts langs de rivier de Penzjina (Пенжина). We kwamen na 1 1/2 etmaal aan. Onderweg hadden we ook veel gesprekken, maar niemand nam een Evangelie aan. Eén dronken man vroeg erom, maar ik heb beloofd het hem te geven: wanneer hij naar het dorp kwam en wanneer hij nuchter was. Maar in het dorp kwam hij niet en hij belde niet op. Terug stroomafwaarts deden we er een etmaal over. In Slaoetnoje woont onze broeder in Christus Anatolij Titovitsj (Анатолий Титович), hij is 55 jaar, voormalig kuddedrijver; hij heeft twee zoons, Titus (Тит) en Nikolaj (Николай), 13 en 12 jaar. Hen heb ik voor de zomer meegenomen naar Manily (Манилы). Hun moeder heeft hen verlaten, ze drinkt en hoereert.

We danken u nogmaals voor uw betrokkenheid. Brengt u een groet over aan alle kinderen Gods bij u van de broeders en zusters uit het Penzjina-gebied.

Met liefde, uw vrienden uit Manily.

Onderweg tijdens de reis naar Talovka met de 'vezdechod', letterlijk een 'overal-gaander'.

Koos Koelewijn stuurt regelmatig boeken, kalenders en ander evangelisatiemateriaal naar Rusland en andere landen. Deze bijzondere brief wilden wij u niet onthouden.

A. Goodwin

De betekenis van het spijsoffer

De welriekende geur van Christus

Verschil tussen spijsoffer en brandoffer

In Leviticus 1 worden de brandoffers beschreven, resp. van rundvee, kleinvee of van gevogelte, die allemaal werden geofferd als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de HERE. Dit waren bloedige offers, die spreken van de dood van Christus. Maar de spijs- of voedseloffers, die in Leviticus 2 worden behandeld, droegen een heel ander karakter. Het waren meel- of graanoffers, dus ónbloedige offeranden, die niet spreken van Christus' dood maar van Zijn smetteloze leven hier op aarde. Het spijsoffer (Hebr. mincha, d.i. 'geschenk', 'schatting', 'tribuut', reeds in Gen. 4:3-5 genoemd) wordt ook wel omschreven als een 'huldigingsoffer' of 'erkenningsoffer'. Het werd sporadisch gebruikt als zondoffer (Lev. 5:11-13; vgl. Ps. 38).

Fijn meel en olie

Fijn meel

Laten wij nu eerst kijken naar de samenstelling van het spijsoffer. Het hoofdbestanddeel was fijn meel, dat werd verkregen door graankorrels tussen molenstenen te vermalen tot er geen oneffenheid en ruwheid meer was en alles glad en gelijkmatig was. Zo was het ook met de karaktertrekken die de Heer Jezus op elke stap van Zijn weg hier beneden openbaarde. Er was geen grofheid te vinden, geen enkele onvolkomenheid; alles getuigde van absolute perfectie. En het spijsoffer, dat dit volmaakte leven symboliseerde, werd evenals het brandoffer ontstoken op het altaar tot een aangename geur voor de HERE.

Als wij kijken naar het leven van grote dienstknechten van God, dan zijn er altijd wel gebreken te constateren. Mozes sprak onbedachtzaam met zijn lippen (Num. 20:10). Petrus verloochende de Heer (Matt. 26:74-75). Johannes streefde naar een ereplaats in het komende Koninkrijk (Marc. 10:35-37). Paulus was evenmin volmaakt. Maar met de Heer was het anders. Hij deed altijd wat de Vader welbehaaglijk was (Joh. 8:29). En ik denk dat wij dit aspect van het spijsoffer ook op onszelf mogen toepassen, omdat wij begenadigd of 'aangenaam gemaakt' zijn in de Geliefde (Ef. 1:6). Als wij willen weten hoe God over ons denkt, dan moeten wij niet naar onszelf maar naar Christus kijken. Hij is steeds de Maatstaf, want Hij is ons leven (Kol. 3:4). Zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld (1 Joh. 4:17). God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon (1 Joh. 5:11). Wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven (1 Joh. 5:20). Het leven van Jezus moet ook praktisch in ons lichaam openbaar worden (2 Kor. 4:10). Het is prachtig dat God zo naar Zijn kinderen kijkt. Dit doet mij denken aan een geschiedenis uit het Oude Testament. Toen God vanaf de hoogte van de bergtop naar het volk Israël keek, liet Hij Bileam profeteren: 'Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jakob; ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israël' (Num. 23:21 SV). En dat ondanks alle tekortkomingen van Zijn volk.

Olie

Het tweede belangrijke bestanddeel van het spijsoffer was de olie, die op het fijne meel werd gegoten (Lev. 2:1). In vers 4 lezen wij echter ook over baksels uit de oven, ongezuurde koeken, die met olie werden

Olijfoliepers in Kapernaum

aangemaakt. Ik denk dat de Heilige Geest hier een nauwkeurig beeld schetst van de waarheid aangaande de mensheid van onze Heer. Zoals bekend is de olie een type van de Heilige Geest, en het aanmaken of mengen met olie spreekt van de maagdelijke geboorte van de Heer Jezus. De engel Gabriël sprak hierover tot Maria als volgt: 'De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen; daarom zal ook dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd' (Luc. 1:35; vgl. Gal. 4:4).

Maar er is hier ook sprake van ongezuurde, dunne koeken, die met olie werden bestreken (Lev. 2:4). Dit vormt opnieuw een bewijs van de inspiratie van de Schrift om de waarheid aangaande de Persoon en het werk van Christus aan ons bekend te maken. Onze Heer wordt namelijk aangekondigd als de Messias of de Christus – het eerste is Hebreeuws en het tweede Grieks – maar beide termen betekenen: 'de Gezalfde'. Bij Zijn doop door Johannes lezen wij dat de Heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem neerdaalde en er een stem uit de hemel kwam: 'U bent Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik welbehagen gevonden' (Luc. 3:22). Bij deze gelegenheid werd de Heer – aan het begin van Zijn dienstwerk – gezalfd met de Heilige Geest en met kracht (vgl. Hand. 10:38). Alles wat Hij deed stond in het teken van deze zalving (Matt. 12:28; Luc. 4:1).

Wierook en zout

Wierook

Het derde bestanddeel van het spijsoffer was de *wierook*, die men erbij voegde en die *helemaal* op het altaar in rook moest opgaan tot een liefelijke reuk voor de HERE (Lev. 2:1-2). Alle wierook werd met een déél van het fijn meel en de olie als *gedenkoffer* op het altaar aan God gebracht. Dit was het deel dat tot gedachtenis opklom tot God. De rest was voor de priesters bestemd: zij moesten het als ongezuurde koeken bakken en eten in de voorhof van de tent der samenkomst. Dit voedsel was *allerheiligst*, evenals het zondoffer en het schuldoffer (Lev. 6:15-17). De wierook gaf aan het spijsoffer zijn *welriekendheid*. Wierook spreekt van de lieflijkheden en de morele heerlijkheden van de Heer Jezus, die ten diepste alleen door God werden gezien. Elke gedachte, elk woord en elke daad van de Heer was in feite een welriekende reuk voor God.

Zout

Het láátste bestanddeel dat aan het spijsoffer niet mocht ontbreken (en dat trouwens bij alle offergaven moest worden gevoegd), was een kleine hoeveelheid *zout*. Het wordt hier omschreven als 'het zout van het verbond uws Gods' (Lev. 2:13; vgl. Num. 18:19). Zout is een *conserverend* middel. Deze omschrijving in Leviticus 2 bepaalt ons erbij dat de beloften van God, zoals die zijn bekendgemaakt in Zijn verbonden, *zeker* en *vast* zijn. God staat garant voor de vervulling ervan. Een tweede gedachte is dat het offer van Christus ons behoedt voor de komende toorn, die de offergave zelf in type onderging als zij werd verteerd door het vuur.

Verder worden wij in het Nieuwe Testament vermaand dat de kracht van het zout niet mag ontbreken aan onze conversatie: 'Laat uw woord altijd in genade zijn, met zout besprengd, opdat u weet hoe u iedereen moet antwoorden' (Kol. 4:6). Het zout staat in dit verband voor de *goddelijke waarheid*. Genade en waarheid moeten samengaan en met

elkaar in evenwicht zijn. Zo was het in volkomenheid bij de Heer, die ‘vol van genade en waarheid’ was (Joh. 1:14). De wet is door Mozes gegeven, maar ‘de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden’ (Joh. 1:17). Zijn woorden werden altijd gesproken in het bewustzijn van genade, maar het *zout* van de *waarheid* ontbrak nooit eraan. Een voorbeeld daarvan zien wij in de geschiedenis van de overspelige vrouw (Joh. 8:2-11). Nadat allen die haar op grond van de wet van Mozes veroordeelden waren weggegaan, vroeg Hij de vrouw: ‘Heeft niemand u veroordeeld?’ En zij zei: ‘Niemand, Heer’. Daarop antwoordde de Heer vol genade: ‘Ik veroordeel u ook niet’. Maar Hij voegde onmiddellijk eraan toe: ‘Ga heen, zondig voortaan niet meer’. Dat was het *zout* dat Hij gebruikte.

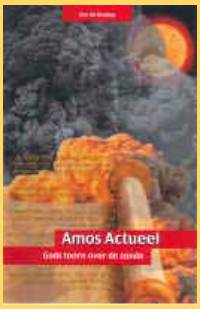

Amos actueel

Een verklaring van het Bijbelboek Amos, de derde kleine profeet in rij.

ISBN 90 6451089 X.

Paperback 160 pagina’s.
Prijs 10,95 EUR

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

Oktober 2006

Jaargang 3, nr. 10

Rechtstreeks

VAN DE REDACTIE

Uitzien naar de toekomst

"Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij Zijn smaad dragen. Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige. Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden" (Hebr. 13:13-15).

De Engel des Heren zei tegen de vrouw van Manoach, dat ze zwanger zou worden en een zoon baren en dat deze een begin zou maken met de verlossing van Israël (Richt. 13:5). Dat 'begin' ziet vooruit naar het uiteindelijke plan van God: de toekomstige volledige verlossing. Manoach en zijn vrouw waren nieuwsgierig naar dat toekomstplan en kregen nog een keer bezoek van de Engel des Heren. Dan zien ze wonderlijke dingen gebeuren. Ze zien de Engel des Heren opstijgen in het brandoffer en spijsoffer. Het heeft op hen een buitengewone indruk gemaakt, want ze noemen het kind 'Simson', dat 'als de zon' betekent.

Simsons leven als richter begon ermee dat de Geest des Heren hem begon aan te drijven in Machane–Dan tussen Sora en Estaol (Richt. 13:25). Nu heb ik gelezen dat Machane-Dan 'legerplaats van Dan' betekent (zie SV); en als Dan 'richter' betekent, dan houdt dat in dat Simson zich als richter van Israël op de juiste plaats bevond toen de Geest hem begon aan te drijven. Ook de plaatsen waar hij zich bevond, zijn betekenisvol. Sora betekent 'horzel', en Estaol betekent 'een dringend verzoek'. De omstandigheden wezen er voor Simson op dat hij zich op de juiste plaats bevond. Als ik het zo mag toepassen: aan de ene kant geteisterd door wezens die het leven uit je wegzuigen, en aan de andere kant lag er een dringend verzoek om hulp.

Wat dreef Simson dan toch om weg te gaan uit de legerplaats van zijn familie, van die plek waar hij zo nodig was? We lezen immers dat hij afdaalde naar het grensdorpje Timna (Richt. 14:1; Joz. 15:10). Als we *uitgaan*, laten wij dan tot de Heer Jezus uitgaan die door Zijn eigen bloed het volk heiligde. Maar Simson zocht graag grenzen op, hij zocht tijdelijke en niet-blijvende steden. Doen wij dat ook niet vaak? Maar grenzen zijn gevaarlijk, je kunt dan namelijk kijken wat er aan de andere kant te beleven is. De naam Timna is zodoende weer heel betekenisvol; dit betekent: 'deel' of 'aandeel'. Wat er daarna gebeurde lag voor de hand: Simson liet zich leiden door wat hij zag, wilde zijn deel daarvan en daarvoor moest alles wijken.

Toch zijn er altijd twee kanten aan de dingen die wij doen: de zijde van onze verantwoordelijkheid en de zijde van Gods plannen (Richt. 14:4). God gebruikt ook eigenwillige werktuigen om tot Zijn doel te komen. Maar dat ontslaat ons niet van onze verantwoordelijkheid. Lijken we niet vaak op Simson als dienstknechten van God? We kunnen *door de Heer Jezus* een voortdurend lofoffer brengen aan God, dan moeten we dicht bij Hem zijn en zullen we wonderlijke dingen zien. Ons deel is toch de toekomstige dingen? Want de tijdelijke dingen zullen veranderen in ruïnes.

Simsons naam betekent: 'als de zon'. Het plan van God is dat de rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het Koninkrijk van hun Vader. Wat een troost dat Gods plannen zullen slagen, ondanks ons falen. Dat dit nummer u mag loodsen in deze toekomstige dingen. Een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

In dit nummer:

Van de redactie **1**
Uitzien naar de toekomst

Open vensters in de richting van Jeruzalem **2**
Deel 1

Reply **3**
Gaat het om de beloning?

De toekomst is dichtbij **4**
Deel 28

WoordStudie **5**
Christelijke eerzucht?!

Online **6**
David, Nabal en Abigaïl

Uitbarsting St. Helena levert bewijs voor schepping **7**

De betekenis van het Spijsoffer **8**
Slot

OPEN VENSTERS IN DE RICHTING VAN JERUZALEM

Hugo Bouter

'Nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neer op zijn knieën en bad en loofde zijn God' (Dan. 6:11).

De tijden van de volken

Daniël leefde als balling in Babel, ver van Jeruzalem, de stad van de God van zijn voorouders. Er had een grote wending plaatsgehad in de geschiedenis van Gods volk na de val van Jeruzalem en haar verovering door Nebukadnessar, de koning van Babel. Jeruzalem, de uitverkoren stad, was niet langer de zetel van Gods regering op aarde. Het volk Israël was Lo-Ammi geworden, d.i. 'Niet-Mijn-volk'. God kon het niet langer erkennen als de natie waarmee Hij was verbonden, en te midden waarvan Hij Zijn rechtvaardige regering op aarde uitoefende.

In het boek Daniël vinden wij God als de God van de hemel, omdat Hij Zich om zo te zeggen van Zijn troon op aarde had teruggetrokken in de hemel. Hij had het bestuur in de handen van een nieuwe heerser gelegd, Nebukadnessar, die absolute heerschappij uitoefende over mens en dier (Dan. 2:37-38). God had Zijn eigen volk en stad in de handen van deze wereldheerser gegeven (Dan. 1:1-2), en daarmee een geheel nieuw tijdperk ingeluid, nl. dat van de 'tijden van de volken' (Luc. 21:24). Deze periode waarin niet *Israël* maar *de volken* prominent zijn, duurt voort tot de wederkomst van Christus en de vestiging van Zijn rijk.

Na afloop van de geschiedenis van de wereldrijken zal de God des hemels een eeuwig Koninkrijk oprichten, het Koninkrijk van de Zoon des mensen (Dan. 2:44-45; 7:13-14). Dan zal Israël weer worden hersteld als Gods volk en zal Jeruzalem opnieuw het centrum van de wereldheerschappij zijn. Wij kunnen een lijn trekken van Adam, de eerste machthebber op aarde (Gen. 1:28), via David en Salomo die zetelden op de troon des Heren te Jeruzalem (1 Kron. 29:23), naar *Christus*, de ware Vredevorst aan Wie alle dingen in hemel en op aarde zullen worden onderworpen (Ps. 8:7; 1 Kor. 15:24-27).

De ruines van Babylon

De Christusregering zal een einde maken aan de heerschappij van de volken, die evenzeer hebben gefaald als Israël en de ware God ook de rug hebben toegekeerd. Christus, de Steen van Daniël 2 en de Mensenzoon van Daniël 7, is het tegenbeeld van Nebukadnessar, het hoofd van de volken, die het morele recht op de wereldheerschappij al gauw verbeurde. Als Zijn rijk komt, dan verschijnen eindelijk gerechtigheid en vrede.

Daniël en zijn vrienden als voorbeelden voor ons

Het boek Daniël is echter niet alleen belangwekkend doordat het ons het verloop van de wereldgeschiedenis tekent. In samenhang met, en ook vaak in *contrast* tot de geschiedenis van de wereldrijken toont het ons de lotgevallen van het overblijfsel van Gods volk, dat hier wordt voorgesteld in de persoon van Daniël zelf en zijn drie vrienden. Dat maakt dit boek zo interessant, omdat wij in deze getrouwe rest van het volk ook een beeld kunnen zien van een bijbelgetrouwe rest te midden van een falende christenheid.

Het boek Daniël bevat dan ook vele actuele lessen voor onszélf. Het is immers nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God (1 Petr. 4:17). Zoals destijds het ontrouwe Israël werd terzijdegesteld, zo staat het oordeel over het huidige getuigenis van God op aarde voor de deur. Wij leven in een ernstige tijd, waarin God zoekt naar een overblijfsel dat vasthoudt aan Zijn Woord, een overblijfsel dat gehecht is aan de plaats waar God Zijn Naam heeft doen wonen (vgl. Openb. 3:8).

Zoals Jeruzalem, de stad van de grote Koning, steeds een belangrijke rol bleef spelen in het leven van Daniël, zo dienen wij grote waarde te hechten aan het hémelse Jeruzalem, d.i. de Gemeente van de levende God als de draagster van goddelijk licht hier op aarde (Matt. 5:14; 1 Tim. 3:15; Hebr. 12:22; Openb. 21:9vv.). Daniël had open vensters aan de kant van, of in de richting van de stad Jeruzalem. Als hij bad (hij deed dat driemaal per dag), dan was zijn oog gericht op de stad van zijn voorouders. Zijn hart was op de plaats waar God eens Zijn Naam had doen wonen, de stad van God, die nu veranderd was in een puinhoop.

In Daniël 9 zien wij dat hij in zijn gebeden heeft gepleit voor de heilige stad, en daarbij rekening heeft gehouden met het profetische Woord (Dan. 9:2). Daarom verkreeg hij ook inzicht in het toekomstige herstel van Jeruzalem, zoals wij zien in de bekende profetie over de zeventig jaarweken (Dan. 9:24-27).

Welnu, dit is precies wat onze houding zou moeten zijn ten aanzien van de Gemeente als de huidige woonplaats van God in de Geest. Denken wij aan haar welzijn? Gaan haar belangen ons ter harte? Hebben wij ons oog gericht op de Gemeente zoals die is naar Gods gedachten, en dat ondanks al het menselijk falen waardoor zoveel mooie dingen in puinhopen zijn veranderd? Als dat zo is, en als wij evenals Daniël pleiten voor de stad en voor het volk van God, dan zal God ons ook een prachtig vergezicht geven ten aanzien van de toekomst van Zijn stad. Dan mogen wij met het oog van het geloof uitzien naar het *nieuwe*, *hemelse Jeruzalem*, dat straks in stralende schoonheid zal neerdalen van God uit de hemel. Het profetische Woord is ook nu nog zeker en vast (2 Petr. 1:19). Gods plannen falen niet en Zijn besluiten ten aanzien van de Gemeente, die zo nauw verbonden is met Hemzelf en met de Zoon van Zijn liefde, zullen op glorieuze wijze in vervulling gaan. Het geloof mag daarop bouwen, het heeft ‘open vensters’ in de richting van de heilige hemelstad.

In het bovenste raam van een Sefardische synagoge in Jeruzalem bevinden zich de Sjofar (ramshoorn) en een flesje olijfolie (zie detail). Ze wachten daar op de komst van de Messias, dan zal op de Sjofar geblazen worden en zal Hij gezalfd worden met de olie.

REPLY

Ger de Koning

GAAT HET OM DE BELONING?

Een vraag op een jeugdweekend

Op kamp kwam ik in contact met veel jeugd uit de evangelische hoek, en die zijn redelijk veel bezig met de beloning die je later zal krijgen. Met name wordt er dan genoemd dat je een aantal steden krijgt naar je daden. Ik heb er wel iets van begrepen, maar misschien kan het nog duidelijker worden uitgelegd.

Antwoord

De Heer Jezus spreekt in een gelijkenis in Lukas 19:11–27 over het krijgen van een aantal steden als beloning voor je daden. Alle slaven krijgen dezelfde som – 1 pond – toevertrouwd. Het verschil zit hem in de beloning. Dat betekent dat het onderscheid in resultaat het gevolg moet zijn van hun vlijt, inzet, motivatie e.d. en niet van hun capaciteiten. Wat jij voor de Heer mag doen, is niet afhankelijk van wat je kunt, maar van waartoe je bereid bent. Het gaat om gezindheid, niet om prestatie. Een gelijkenis die er veel op lijkt, vind je in Mattheüs 25:14-30. Daar worden talenten gegeven aan de slaven. Daarbij is er wel onderscheid in wat de slaven krijgen. De Heer legt daar de nadruk op de macht en de wijsheid van de Gever die onderscheid maakt in zijn gaven, in overeenstemming met de bekwaamheid van zijn slaaf. En daar zie je dat de beloning voor ieder gelijk is.

In Lukas gaat het om de verantwoordelijkheid van de slaven, in Mattheüs gaat het om de onbeperkte macht van de Meester. Het zou niet eerlijk zijn om gelovigen die door de Heer met bijzondere capaciteiten zijn gezegend OM DIE REDEN een grotere beloning te geven. Daarom is het zo wijs van de Heer, als het gaat om de verantwoordelijkheid van zijn slaven, dus om jouw verantwoordelijkheid, de beloning te koppelen aan trouw. Wie trouw zijn dagelijks werk doet, of dat nu op school of thuis of op het werk is, zal naar de mate van trouw beloond worden. Het gaat daarbij om jouw instelling en hoe je voor de Heer wilt leven. Het gaat niet om het aantal mensen dat jij bij de Heer brengt, of het aantal gesprekken dat je over Hem voert, het gaat erom dat jij in je leven van elke dag aan de mensen die jou zien, laat zien wie Christus voor je is. Dat is bijvoorbeeld naar je ouders toe, naar je vrienden toe, in de buurt waar je woont, je collega’s, je broeders en zusters. Zien zij Christus in jou? Als dat gevonden wordt, kun je rekenen op een beloning. Over hoeveel steden je dan gezag krijgt, weet ik niet. Ik weet wel dat de Heer een volmaakt rechtvaardig Beloner is. Wat in elk geval niet goed is, is het wegstoppen van je verantwoordelijkheid, zoals je dat in de gelijkenis ziet bij de man die zijn pond in een zweetdoek had weggeborgen. Die man kende zijn heer helemaal niet. Hij had er ook helemaal geen zin in zich uit te sloven. Een zweetdoek heb je nodig als je zweet van het harde werken. Daar had die man geen behoefte aan, want hij was lui en luie mensen zweten niet. Hij pakte zijn verantwoordelijkheid niet op. Waar het dus op aankomt, is dat je bereid bent je volledig in te zetten voor de Heer in dat wat Hij je elke dag te doen geeft. Dat zal Hij belonen. Niet dat het om de beloning gaat, want het gaat om Hem. We willen leven voor Hem omdat we Hem liefhebben. Maar de beloning is een soort aanmoedigingspremie. We kunnen hem krijgen uit handen van de Heer en dat is toch iets waar we ook naar mogen verlangen.

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

Het nieuwe Jeruzalem contra het grote Babylon

Het volgende gedeelte (Openb. 21:9–22:5) is een terugblik op het nieuwe Jeruzalem en wel op de functie van deze stad in het Vrederijk. Hier wordt ook een bijzonderheid van het Vrederijk beschreven die we in het Oude Testament tevergeefs zoeken, omdat de Gemeente daar nog niet geopenbaard was. Voor onze ogen ontvouwt zich een aangrijpende beschrijving van de verheerlijkte Gemeente. We zullen nu wat tijd nemen om deze bijzondere stad te verkennen. Allereerst een kort overzicht van Openbaring 21:9–22:5.

21:9,10	Een engel neemt Johannes mee en toont hem de stad Jeruzalem, zoals zij uit de hemel neerdaalt.
21:11	De stad heeft de heerlijkheid van God.
21:12-14	Haar muren, poorten en fundamenten.
21:15-17	Haar afmetingen.
21:18	Het materiaal van de muren.
21:19,20	De materialen van de fundamenten.
21:21	De twaalf poorten van parels en de straat van goud.
21:22,23	De stad heeft geen tempel en geen fysiek licht meer nodig.
21:24,26	De naties en de koningen der aarde in relatie tot de stad.
21:25	De poorten worden niet gesloten – er is geen nacht meer in de stad.
21:27	Niets kwaads komt in de stad.
22:1	De rivier uit de troon van God.
22:2	De boom van het leven en zijn vruchten.
22:3,4	Geen vervloeking meer – de troon van God en het Lam zijn daar, de knechten van God zullen Hem dienen en Zijn aangezicht zien.
22:5	De Heer, God, zal over de stad lichten – haar heerschappij is van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Nu gaan we de afzonderlijke verzen langs:

'En er kwam een van de zeven engelen… en sprak met mij en zei: Kom, ik zal u de bruid, de vrouw van het Lam tonen. En hij voerde mij weg in de geest weg op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, dat uit de hemel neerdaalde van God' (Openb. 21:9,10).

Een engel komt tot Johannes, neemt hem mee op een grote en hoge berg om hem de bruid, de vrouw van het Lam te tonen. Maar wat ziet hij daar? Een stad, de heilige stad Jeruzalem. Daarmee wordt duidelijk dat de bruid van het Lam tegelijkertijd een stad is. 'Bruid van het Lam' is al een beeld, en wel van alle gelovigen samen vanaf de Pinksterdag tot aan de opname (vgl. Ef. 6:25–27,32; 2 Kor 11:2). Wanneer de Gemeente hier in het beeld van een stad wordt gezien, betekent dit dat zij in de toekomst bepaalde taken zal hebben. Ze is weliswaar nu al de bruid of de vrouw van het Lam, maar vormt nog niet deze stad. In deze functie en heerlijkheid zal ze pas in de toekomst verschijnen. Alleen aan Johannes was het vergund ze toen zo te zien. Hij was overigens (samen met Petrus en Jakobus) de enige die de Heer Jezus al op aarde in Zijn toekomstige heerlijkheid als Koning in Zijn rijk heeft gezien (vgl. Matt. 17:1–8; 2 Petr. 1:16,17).

In Openbaring 17 was het eveneens een engel (dezelfde?) die Johannes een andere vrouw toonde. Daar was het een hoer, die macht had over de koningen van de aarde, die hoererij met hen had bedreven. De hoer is een beeld van de afgevallen christenheid die door God Zelf zal worden vernietigd. Ook zij wordt in het beeld van een stad gezien: de stad Babylon (= verwarring).

De hoer contra de bruid

We willen de verschillende kenmerken van de hoer en de bruid met elkaar vergelijken:

Ontvangt een verschrikkelijk oordeel	Ontvangt de hoogste eer en heerlijkheid
Houdt van vele mannen	Houdt van de Man van smarten
Zit in de woestijn	Komt uit de hemel naar beneden
Heeft de naam Babylon (= verwarring)	Heeft de naam Jeruzalem (= bezit of grondslag van vrede)
Is vol geweld en verdorvenheid	Is een heilige stad
Is dronken van het bloed van de heiligen	Is de plaats waar de heiligen zijn
Is bekleed met purper en scharlaken, goud, edelstenen, parels (= aardse heerlijkheid)	Is bekleed met fijn linnen en de heerlijkheid van God

CHRISTELIJKE EERZUCHT?!

Gerard Kramer

Het zal duidelijk zijn dat eerzucht een gelovige niet past. Alle eer, ja de eerste en enige plaats komt immers alleen aan de Heer Jezus toe; alleen Hij behoort in alle dingen de eerste plaats in te nemen (Kol. 1:18). Als toch iemand anders dan Hij naar die eerste plaats streeft, komen daar onherroepelijk brokken van, want er kan er maar Eén de eerste zijn! Een man als Diótrefes wilde graag de eerste plaats innemen onder de broeders. Het is dan ook begrijpelijk dat het niet bepaald positief is wat de apostel Johannes over hem meldt (3 Joh.:9-10). Streven naar eer (want dat is het wat hier speelt) die ons niet toekomt, is dus verkeerd.

Interessant is echter dat het Griekse werkwoord voor 'eerzuchtig zijn', *filotimeomai,* in het heidense Grieks wel, maar in Nieuwe Testament niet in die betekenis voorkomt. Het heeft daar de positieve betekenis 'zijn eer stellen in' gekregen. Je zou haast zeggen dat het om 'christelijke eerzucht' gaat, als 'eerzucht' tenminste niet zo'n negatief woord was. De drie plaatsen waar het voorkomt, laten ons zien waar 'christelijke eerzucht' of ambitie – als het goed is – zich op richt.

Het evangelie verkondigen

Toen Paulus klaar was met de verkondiging van het evangelie in het gebied van Jeruzalem af en rondom tot Illyrië toe, kon hij, terugblikkend op die arbeid, zeggen dat hij er 'een eer in gesteld' had het evangelie te verkondigen waar Christus nog niet genoemd was, opdat hij niet op andermans fundament zou bouwen (Rom. 15:20). Je zou kunnen zeggen: Paulus' eer lag niet in iets waar hijzelf beter van werd, maar in de verkondiging van het evangelie, de verkondiging van Christus dus, en dat met de meest zuivere motieven ook naar mensen toe: hij wilde niet de indruk wekken dat hij geen rekening hield met de arbeid en de verantwoordelijkheid van andere dienst-knechten. Paulus was een voorbeeld voor dienstknechten!

De Heer behagen

Paulus heeft uitgezien naar de dag van wederkomst van Christus. Anderzijds heeft hij rekening gehouden met de mogelijkheid dat hij voorafgaand aan die dag zou sterven. Voor zijn ambitie maakte dit geen enkel verschil. Of hij die dag als levend mens op aarde zou meemaken of dan al zou zijn overleden, hij stelde er een eer in 'hetzij inwonend hetzij uitwonend, de Heer welbehaaglijk te zijn' (2 Kor. 5:9). Paulus zat met de zelfde onzekerheid als wij. Of we nu jong of oud zijn, we weten geen van allen zeker of we de wederkomst van Christus tijdens ons leven zullen meemaken of voor die tijd zullen ontslapen. Voor Paulus telde slechts dat hij hoe, waar en wanneer dan ook zijn Heer wilde behagen. Paulus was met zijn levensvisie een voorbeeld voor christenen van alle tijden en van alle leeftijden!

Met uw eigen handen werken

In Thessalonika waren gelovigen die zo overgeestelijk waren dat ze, in afwachting van de komst van de Heer, alvast waren opgehouden met hun dagelijks werk. Uit zo'n houding komt natuurlijk weinig goeds voort, zo kunnen we tussen Paulus' regels door lezen. Hij roept zulke gelovigen dan ook op er een eer in te stellen rustig te zijn en hun eigen zaken te behartigen en met hun eigen handen te werken, opdat zij betamelijk wandelen tegenover hen die buiten zijn en van niemand iets nodig hebben (1 Thess. 4:11-12). Dat moest dus hun ambitie zijn, en Paulus heeft het ze voorgeleefd (2:9). Paulus was een voorbeeld voor christenen, ook als het gaat om hun leven in de maatschappij!

DAVID, NABAL EN ABIGAÏL

Ger de Koning

1 Samuël 25

"Geprezen zij de HERE, die het rechtsgeding … gevoerd heeft en die zijn knecht van het kwade afgehouden heeft' (1 Sam. 25:39)

Samuël sterft. Zo begint het hoofdstuk. Hierin ligt de oorzaak voor het gedrag dat David in dit hoofdstuk vertoont. Samuël was de drager van het woord van God. Zolang die verbinding er was, ging het goed met David. Na de dood van Samuël dreigt David het recht in eigen hand te nemen. Hij was beledigd door een man voor hij zo goed was geweest. Nabal was een afstammeling van Kaleb. Kaleb heeft van zich doen horen, toen Israël op het punt stond het land Kanaän in bezit te gaan nemen. Kaleb was een man die het land dat God zijn volk wilde geven, had gewaardeerd. Hij was niet onder de indruk gekomen van een machtige vijand en versterkte steden. Zijn vertrouwen was op God gericht. En wat zijn machtige vijanden en versterkte steden als je die vergelijkt met de almachtige God? Zo had Kaleb gedacht en gehandeld en God had hem er rijk voor gezegend.

Maar geloof is geen erfgoed. Nabal is rijk, maar hij beschouwt het als zijn bezit, als zijn eigendom. Alles is van hem (vs. 11). Hij is hiervoor aan niemand dank verschuldigd. Als David, aan wie hij zonder het te weten zijn bescherming heeft te danken, bij hem komt om iets van hem te vragen, vaart hij tegen hem uit. Hij scheldt hem uit voor een weggelopen knecht (vs. 10). David wordt kwaad. In het vorige hoofdstuk, en dat zal ook zo zijn in het volgende hoofdstuk, had hij het recht niet in eigen hand genomen. Nu is hij beledigd. Hij zal de ondankbaarheid en belediging van Nabal gaan afstraffen. Dat kan ook mijn reactie zijn op belediging en ondankbaarheid. Daarom heb ik het woord van God hard nodig om mij steeds in de gezindheid van de Heer Jezus te bewaren.

Nu is er in het huis van Nabal een vrouw, Abigaïl, die wel weet wie David is. Zij hoort wat er aan de hand is en treft haar maatregelen. Ze handelt niet uit bescherming voor haar man, maar ze handelt met het oog op de toekomst van David. Dat toont een groot geloof. Als er geloof aanwezig is, is er ook verstandig handelen. Zij rijdt David tegemoet met een geschenk. Als ze hem ontmoet, valt ze voor hem neer en houdt een schitterende toespraak. Ze begint ermee de schuld op zich te nemen. Dan vertelt ze hem over haar man. Laat David omwille van hem toch geen bloedschuld op zich laden. Van wat een inzicht getuigt deze vrouw! Zij ziet in David de gezalfde koning en zij wil hem ervoor bewaren het recht in eigen hand te nemen. Als hij dan straks koning zal zijn, dan zal hem geen onschuldig bloed aanklagen. David geeft zich gewonnen. Ook een prachtige trek in David en een les voor mij. Laat ik mij ook gezeggen en overreden door Bijbelse argumenten? Hij geeft Nabal, evenals hij Saul had gedaan, over aan de Heer.

De dood van Nabal laat niet lang op zich wachten. Als Abigaïl thuis komt, is Nabal stomdronken, zich volledig onbewust van het doodsgevaar waaraan hij bloot stond. Als hij enigszins nuchter is, vertelt Abigaïl hem ervan. Nabal is te zeer op zichzelf geconcentreerd, om de genade te erkennen die hem door middel van Abigaïl is bewezen. Hij krijgt een hartaanval en na tien dagen slaat de HERE hem. Als David daarvan hoort, laat hij Abigaïl halen en spreekt er met haar over of zij zijn vrouw wil worden. Ze is overweldigd door deze aanzoek. Ze beseft immers dat ze verbonden zal worden aan de toekomstige koning van Israël? Ze buigt zich weer neer en spreekt erover dat zij ermee tevreden zou zijn als ze de voeten van de knechten van David zou mogen wassen. Dan gaat ze naar David en wordt zijn vrouw.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 25.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, leer mij het recht niet in eigen hand te nemen en te luisteren naar goede raad.

UITBARSTING ST. HELENA LEVERT BEWIJS VOOR SCHEPPING

Bruce Malone

Vertaald door Ad Massar

Om te bepalen wat in het verleden gebeurd is, bestuderen geologen huidige processen en gebruiken deze observaties om het ontstaan van de rotslagen, die onze planeet bedekken, te verklaren. Vóór 1800 werd de geologie beheerst door de erkenning dat een wereldwijde vloed de oorzaak van deze rotslagen was. Dit veranderde toen de stichters van de moderne geologie, James Hutton en Charles Lyell, er in slaagden deze interpretatie te vervangen door het geloof in de uniformiteitsleer. Dit is de overtuiging dat langzame en geleidelijke processen, zoals wij die vandaag zien, de verklaring vormen voor de geologische kenmerken van onze planeet. Het veronderstelt ook dat er nooit een massale en snelle afzetting van sedimenten, veroorzaakt door een wereldwijde catastrofe, is geweest. Charles Darwin was sterk beïnvloed door dit soort gedachten, toen hij het concept van langzame en geleidelijke geologische verandering uitbreidde tot langzame en geleidelijke biologische veranderingen. In de laatste 30 jaar zijn veel geologen echter gaan inzien dat het verleden zeer snelle geologische veranderingen heeft gekend, die dat wat wij vandaag zien gebeuren ver overtreffen. Nochtans klampt de geologische gemeenschap zich nog vast aan de overtuiging dat er miljoenen jaren tussen deze catastrofes zijn geweest.

Het fundamentele uitgangspunt van het scheppingsmodel is, dat er in het recente verleden een wereldwijde vloed is geweest. Als deze vooronderstelling juist is, zou er bewijsmateriaal voor deze gebeurtenis moeten zijn. Een wereldwijde vloed zou een kolossale vernietiging van het planten- en dierenleven veroorzaakt hebben, gevolgd door een (her)verplaatsing van dit biologisch materiaal en sediment. Dit zou moeten resulteren in enorme lagen met fossielen, op vele plaatsen verspreid over de planeet. Dit is ook wat de fossielen aantonen.

Eén punt van kritiek op de scheppingsmodellen, is het gebrek aan een voorbeeld in de natuur dat de processen herhaalt die gebeurden tijdens de grote vloed. Evenwel, in 1980 verstrekte de uitbarsting van de St. Helena in de staat Washington juist een dergelijk model. Toen de St. Helena uitbarstte, stroomde een geschatte hoeveelheid van 509.703.246 kubieke meter rots, as, vuil, stoom en gesmolten sneeuw langs de zijkant van de berg naar beneden met geschatte snelheden van 145 km per uur. Dit en volgende stromen van as deponeerden een laag van 183 meter sediment aan de noordzijde van de berghelling. In wezen werd zó een massale vloed aan de wetenschappelijke gemeenschap ten voorbeeld gehouden. De sedimenten die zich tijdens de enorme stromen van modder en as afzetten,

Luchtfoto van de vulkaan St. Helena met links de Toutle rivier.

bestonden niet uit een homogeen mengsel, maar eerder uit een reeks fijn gelaagde horizontale lagen. Zij komen vrijwel overeen met de horizontale rotslagen die in wegafkortingen kunnen worden waargenomen, wanneer u op onze wegen tussen de verschillende staten reist. Dit soort horizontale randen van rotslagen worden vaak gebruikt om op miljoenen jaren geschiedenis te wijzen, maar de St. Helena heeft geologen van een schaalmodel voorzien hoe ditzelfde type horizontale lagen snel afgezet kunnen worden door stromend water. Als gevolg van de uitbarsting van de St. Helena werd in één dag (19 maart 1982) een nieuwe riviergeul gevormd toen het verzamelde water door het recent gedeponeerde sediment heenbrak. Deze geul is 30,48 m diep en lijkt verbazingwekkend veel, als een schaalmodel van 1 op 40, op de Grand Canyon. Als er niemand aanwezig was geweest om de vorming van dit gebied te zien, zouden wij kunnen veronderstellen dat de kleine stroom die zich al snel op de bodem van de geul vormde, de kloof meer dan miljoenen jaren had uitgesneden. Dit is het verhaal dat bijna aan ons allen is verteld over de Coloradoriver en de Grand Canyon. Veel geologen komen nu tot erkenning dat, evenals de Toutle kloof bij de St. Helena snel is ontstaan, de Grand Canyon ook in korte tijd door een massale stroom water werd gevormd.

De meerderheid van de geologen gelooft dat lage energieprocessen en lange tijdsperiodes de geologische tijdschaal hebben bepaald. Creationisten geloven juist dat hoge energie-processen en korte tijdspannes ten grondslag liggen aan de geologische tijdschaal. Slechts één gezichtspunt is juist. Slechts één gezichtspunt komt overeen met de bijbelse gegevens. Raad eens welk?

GEEN MILJOENEN JAREN NODIG OM SEDIMENT AF TE ZETTEN

A. Goodwin

DE BETEKENIS VAN HET SPIJSOFFER

De welriekende geur van Christus

Geen zuurdeeg

Naast de elementen die niet mochten *ontbreken* aan het spijsoffer waren er ook twee specifieke dingen die *verboden* waren. Het eerste was het *zuurdeeg*, dat in de Schrift altijd een beeld is van kwaad (hoewel men zich dat niet altijd realiseert). Het is van belang te zien dat het zuurdeeg werd geweerd bij alle offeranden die een type van Christus Zelf waren. De twee beweegbroden die op het pinksterfeest als eerstelingen werden gebracht en die een beeld vormden van de Gemeente, werden echter *gezuurd* gebakken (Lev. 23:17). Zij kwamen niet tot een liefelijke reuk op het altaar, maar waren voor de priester. Zie verder onder de paragraaf 'een nieuw spijsoffer'.

Het Nieuwe Testament bevat enkele duidelijke uitspraken over het negatieve karakter van zuurdeeg. In 1 Korintiërs 5 behandelt de apostel een geval van ernstig *moreel* kwaad en hij zegt dan: 'Weet u niet, dat een beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt?' (1 Kor. 5:6). In Galaten 5 gebruikt hij dezelfde uitdrukking wanneer hij *leerstellig* kwaad aan de kaak stelt: 'Een beetje zuurdeeg doorzuurt het hele deeg' (Gal. 5:9). In Matteüs 13 vinden wij de gelijkenis van het zuurdeeg, die vaak wordt toegepast op de verbreiding van het evangelie. Wij lezen in deze gelijkenis dat het Koninkrijk der hemelen gelijk is aan zuurdeeg, dat een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel doorzuurd was (Matt. 13:33). Welnu, zegt men, zo zal de prediking van het evangelie voortgaan totdat de hele wereld bekeerd is. De waarheid is echter totaal anders. Tweeduizend jaar evangelie-prediking heeft niet geresulteerd in een betere wereld. Integendeel, de wereld verwijdert zich steeds verder van Gods Woord. Ook in deze gelijkenis is het zuurdeeg een beeld van *kwaad*, nl. zoals het tot op heden werkzaam is geweest in de belijdende kerk. Er is een vermenging van goed en kwaad ontstaan in het christendom, van bozen en goeden. In de voleinding van de eeuw zal de grote scheiding plaatsvinden.

Geen honing

Een ander ingrediënt dat moest worden geweerd uit de spijsoffers was *honing*: '(...) want van zuurdeeg noch honing zult gij iets als een vuuroffer voor de HERE in rook doen opgaan' (Lev. 2:11). De honing heeft in de Schrift blijkbaar twee betekenissen.

De *positieve* kant zien wij bijvoorbeeld in de uitdrukking dat het Beloofde Land een land was, 'vloeiende van melk en honing'. En Jesaja profeteerde met betrekking tot Immanuël: 'Boter en honing zal hij eten' (Jes. 7:14-15).

Maar er is ook een *negatief* aspect, want in Spreuken 25 lezen wij als waarschuwing: 'Hebt gij honing gevonden, eet zoveel als u voldoende is, opdat gij er niet te veel van krijgt en het uitspuwt'. En aan het einde van het hoofdstuk: 'Veel honing eten is niet goed' (Spr. 25:16,27). Natuurlijke zoetheid is niet verkeerd, maar ze moet *met onderscheid* worden gebruikt.

De honing symboliseert de aangenaamheid van natuurlijke menselijke relaties, maar die mag bij onze toewijding aan God – bij onze offerdienst – geen enkele rol spelen. Een illustratie hiervan vinden wij in het evangelie naar Johannes in de wijze waarop de Heer omging met Zijn eigen moeder. Op de bruiloft in Kana zei Hij tegen Maria: 'Wat heb Ik met u te doen, vrouw?' (Joh. 2:4). Dat klinkt ons nogal hard in de oren, maar wij weten niet precies wat de gevoelswaarde van die uitdrukking in die tijd was.

Ook op het kruis sprak de Heer haar aan met het woord 'vrouw' (Joh. 19:26-27). Het is duidelijk dat er geen plaats mocht zijn voor natuurlijke zoetheid of vleierij bij het optreden van de Heer. De 'honing' ontbrak volledig in het dienstwerk dat Hij hier op aarde verrichtte. Maar aan het einde van Zijn leven erkende de Heer wel openlijk *de band met Zijn moeder* en vertrouwde Hij haar toe aan de zorgen van Johannes, de geliefde discipel.

Beelden van het lijden van Christus

Het spijsoffer laat ons iets zien van het lijden van Christus tijdens Zijn leven op aarde. Het gaat om Zijn smetteloze *leven*, niet om Zijn verzoenend lijden en sterven op het kruis. Het eerste meeloffer of graanoffer dat hier wordt genoemd, was een baksel uit de oven (Lev. 2:4). De ongezuurde koeken werden goed gekneed, en de dunne koeken of wafels werden geplet.

Dan werden de offergaven blootgesteld aan de hitte van de oven. Dit spreekt van het lijden van Christus *in het verborgen*, de hitte van de beproeving die zich onttrok aan menselijke waarneming. Denk aan het lijden van de Heer in Getsemane, waar Hij onder grote druk stond en dodelijk beangst werd. De discipelen sliepen en zij begrepen er niets van. Alleen God zag het.

Het spijsoffer van de bakplaat werd in stukken gebroken of gesneden (Lev. 2:5-6). Dit spreekt van meer *openlijke* vormen van lijden die Christus onderging van de kant van de mensen. Wij kunnen dan denken aan wat vermeld staat in Hebreeën 12:3 – de tegenstand, de tegenspraak van de zondaars die Hij tegen Zich heeft verdragen.

Het laatste keukengereedschap dat hier wordt genoemd (Lev. 2:7), was de bakpan of 'ketel' (SV). Dit is misschien wat moeilijker te begrijpen, maar het schijnt te wijzen op een combinatie van openbare vijandschap en verwerping én de persoonlijke gevoelens van de Heer in die situatie. Een voorbeeld daarvan hebben wij bij de intocht van de Heer in Jeruzalem, toen Hij weende over de stad omdat zij de tijd niet had opgemerkt dat God naar haar omzag (Luc. 19:41-44). Het moet hart-verscheurend zijn geweest voor de Heer, die in liefde tot Zijn volk kwam, dat de Joodse leiders Hem verwierpen en niet erkenden wat tot hun vrede diende.

Een nieuw spijsoffer

In Leviticus 2:12 en 2:14-16 is sprake van spijsoffers van de eerste vruchten van de oogst. Dit offer van de eerstelingen bestond uit geroosterde aren en fijngewreven graankorrels, met daaraan toegevoegd olie en wierook. Het gedenkdeel hiervan kwam – zoals bij de andere spijsoffers – als 'gedenkoffer' op het altaar: het klom ter gedachtenis op tot God.

Een offergave van de eerstelingen kon echter ook gezuurd bereid worden, maar mocht dan *niet* op het altaar worden gebracht (Lev. 2:12). Hierop wordt teruggegrepen in Leviticus 23, waar wij de voorschriften vinden voor de heilige feesten in Israël. Op het paasfeest werd de eerste schoof van de *gersteoogst* aan God aangeboden en vijftig dagen later, op het pinksterfeest of wekenfeest, werd 'een nieuw spijsoffer' gebracht van de eerste vruchten van de *tarweoogst* (Lev. 23:16-17).

Wat dit spijsoffer zo bijzonder maakte, was dat het bestond uit twee beweegbroden die *gezuurd* waren gebakken. Deze broden zijn een beeld van de Gemeente, die op de pinksterdag werd gevormd toen de Heilige Geest haar tot één lichaam doopte (Hand. 2:1vv.). De Gemeente is niet zondeloos. Wij hebben als gelovigen nog steeds de oude natuur, maar wij zijn *verloste* zondaars. De zonde hoeft niet meer werkzaam te zijn in ons leven, zoals het zuurdeeg in de gebakken broden ook geen kracht meer had. Hoe nauwkeurig is de Bijbel in deze profetische bijzonderheden! Het is geen gewoon boek, maar werkelijk het Woord van God, dat levend en krachtig is.

De wet op het spijsoffer

In Leviticus 6:14-18 vinden wij met betrekking tot dit offer nadere voorschriften voor de *priesters*, de zonen van Aäron. Dit staat bekend als 'de *wet* op het spijsoffer'. Nadat het gedenkdeel in rook was opgegaan op het altaar, behoorde het overgebleven deel tot de inkomsten van de priesters. Zij moesten het eten op een heilige plaats, en wel in de voorhof van de tent der samenkomst. De term 'Aäron en zijn zonen' wijst typologisch op Christus én de Gemeente, en wij zien hier dus wat onze voorrechten zijn als priesters. Wij mogen ons voeden met 'ongezuurde koeken' in Gods tegenwoordigheid.

God Zelf gaf dit aandeel aan Zijn vuuroffers als iets speciaals aan de zonen van Aäron. Wij mogen ons figuurlijk gesproken voeden met Christus' reine mensheid. Ons geestelijk voedsel is Christus in Zijn wandel hier op aarde, Zijn morele heerlijkheid als het ware Spijsoffer.

Het besef dat God hun dit voedsel gaf, stemde de priesters tot dankbaarheid. De priesterlijke familie at van dat wat als offer aan God was gebracht. Aäron behoorde tot de stam van Levi, de stam die door God apart was gezet om Hem te dienen in het heiligdom. Aäron was de hogepriester, en hij en zijn zonen hadden het voorrecht dat zij leiding mochten geven aan de eredienst van Gods volk. Vandaag de dag is Christus de hemelse Hogepriester en *alle* ware gelovigen behoren tot de priesterlijke familie.

Er zijn nu geen aparte priesters of Levieten meer die uitsluitend gerechtigd zouden zijn om tot God te naderen. De hogepriester in Israël mocht als *enige* het heilige der heiligen betreden op de Grote Verzoendag. Maar het voorhangsel is nu gescheurd en iedereen die gewassen is door het bloed van Christus mag als priester naderen in het hemelse heiligdom. De toegang is vrij, maar niet alle gelovigen zijn zich bewust van hun voorrechten. De apostel Petrus zegt dat wij zowel een heilig als een koninklijk priesterdom zijn (1 Petr. 2:5,9). Wij zijn *heilige* priesters om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus. En wij zijn *koninklijke* priesters, opdat wij de deugden zouden verkondigen van Hem die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht. Handelen wij in overeenstemming daarmee?

ZIJN DEUGDEN VERKONDIGEN

Overgebleven brokken

52 artikelen soms wat kleiner, soms wat groter. Voor iedere week van het jaar één.

ISBN 90 70926458

Paperback 208 pagina's
Prijs € 16,50

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **'…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

'Rechtstreeks' is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in 'Rechtstreeks' gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

November 2006

Jaargang 3, nr. 11

Rechtstreeks

VAN DE REDACTIE

Ten Slotte

In dit nummer:

Van de redactie **1**

Ten Slotte

Open vensters in de richting van Jeruzalem **2**

Slot

Reply **3**

Kan een gelovige bezeten zijn?

De toekomst is dichtbij **4**

Deel 29

WoordStudie **5**

Opnieuw geboren worden

Online **6**

David spaart opnieuw Sauls leven. David bij de Filistijnen.

Van de werkvloer **7**

Dwing ze binnen te komen

De betekenis van het Vredeoffer **8**

Deel 1

'En ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, vol broederlijke liefde, welgezind, nederig, en vergeldt niet kwaad met kwaad, of schelden met schelden, maar zegent integendeel, omdat u ertoe geroepen bent zegen te erven' (1 Petr. 3:8-9).

Dit 'slotwoord' was niet het einde van de eerste brief van Petrus, maar het einde van een reeks vermaningen waarin specifieke verhoudingen werden belicht: de relatie overheid-onderdaan, meester-slaaf, man-vrouw (vgl. 1 Petr. 2:11-3:7). Daarna richtte de apostel zich tot alle gelovigen gezamenlijk met een reeks van zeven korte aansporingen. Het is goed dat wij die eveneens ter harte nemen. Dit redactionele artikel is uiteraard ook niet het slotwoord van dit nummer van Rechtstreeks, maar het 'woord vooraf' en het zou mooi zijn als we het lezen in de gezindheid waartoe Petrus ons oproept en onze handel en wandel daardoor laten bepalen.

Laten wij deze zeven vermaningen kort nagaan:

(1) Het *eensgezind* zijn herinnert aan de eendracht van de eerste gemeente (Hand. 4:32; Rom. 12:16; 15:5-6; 2 Kor. 13:11; Fil. 2:2). Wij moeten als gelovigen hetzélfde doel voor ogen hebben.

(2) Het woord *medelijdend* is afgeleid van het Gr. woord voor sympathie (d.i. samen-lijdend, meevoelend). Die houding vloeit voort uit de al genoemde onderlinge eensgezindheid en toont de bereidheid om dingen echt met elkaar te delen.

(3) De *broederlijke liefde* die op die manier zichtbaar wordt omvat alle broeders en zusters in het geloof.

(4) In het woord *welgezind* of *barmhartig* zit het Gr. woord voor 'ingewanden' (vgl. de Statenvertaling). Het gaat hier om innerlijke bewogenheid en ontferming voor elkaar. Hoeveel komen wij daaraan tekort!

(5) Bij de vijfde oproep zijn er in de Gr. handschriften twee lezingen. Daarom hanteert de Staten vertaling het woord 'vriendelijk', terwijl de Herziene Voorhoeve vertaling het woord 'nederig' heeft. De NBG-vertaling gebruikt het woord 'ootmoedig'. Achten wij de ander *uitnemender* dan onszelf?

De laatste twee vermaningen hebben meer te maken met onze relatie tot de *buitenwereld*:

(6) Wij mogen geen kwaad met kwaad vergelden, of schelden met schelden, of laster met laster (vgl. 1 Petr. 2:12; 4:4). De Heer Jezus heeft hierin Zelf het goede voorbeeld gegeven (1 Petr. 2:23).

(7) In plaats van het principe van vergelding toe te passen ('oog om oog en tand om tand') moeten wij onze (heidense) omgeving zegenend tegemoet treden. Tot dit 'zegenen' (d.i. goede dingen spreken) zijn wij geroepen als gelovigen (vgl. Matt. 5:44; Luc. 6:27-28; Rom. 12:14; 1 Kor. 4:12-13). Het is ook zo dat wij die houding kunnen aannemen, omdat wij ertoe geroepen zijn zegen te *beërven*. Uit de volheid van zegen die ons deel is, kunnen wij uitdelen aan anderen, zelfs aan mensen die ons slecht behandelen. Wij wensen u en elkaar toe dat wij het voorbeeld van Christus beter leren navolgen. Namens de redactie, Hugo Bouter

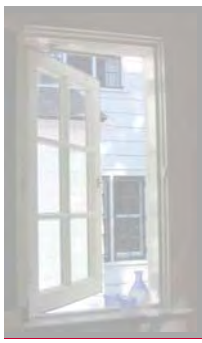

Open vensters in de richting van Jeruzalem

Hugo Bouter

'Nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neer op zijn knieën en bad en loofde zijn God' (Dan. 6:11).

Wie overwint

Streven wij er naar om in elk opzicht vast te houden aan Gods Woord? Is het onze wens te midden van alle verval en afval van het geloof te horen bij de overwinnaars, die luisteren naar wat de Geest zegt tot de gemeenten? Dan zullen wij de kenmerken tentoonspreiden van een trouw overblijfsel, dat de waarheid van de Gemeente als de tempel en de stad van God, de bruid en het lichaam van Christus, zal trachten te verwerkelijken. In Daniël zien wij iemand die te midden van een godvijandige omgeving inzicht ontving in Gods gedachten. Wij leven ook als vreemdelingen in een wereld waar afgodendienst hoogtij viert. Wij zijn omringd door een christelijk Babylon, waar de dienst van God vermengd wordt met die van de afgoden (vgl. Dan. 5:3-4). Toch mogen wij Gods gedachten kennen, zowel ten aanzien van de toekomst van de wereld als van de christenheid. In de brieven van het Nieuwe Testament en in de Openbaring worden ons de dingen onthuld die spoedig moeten gebeuren.

Deze kennis van Gods Woord, het verstaan van Zijn gedachten, is een belangrijk middel om bestand te zijn tegen de negatieve invloeden van onze omgeving. Daardoor zullen wij ons als 'verstandigen' kunnen gedragen; men zal erkennen dat de Geest van God in ons woont en dat verlichting, verstand en wijsheid in ons gevonden worden (vgl. Dan. 5:14; 11:33). De bewaring en de innerlijke verlichting van het overblijfsel van Gods volk te midden van een afgodische omgeving is een belangrijk onderwerp in het boek Daniël. De naam van deze profeet betekent: 'God is Rechter'. God neemt het op voor Zijn volk en verschaft het recht. Hij draagt het door de moeilijkheden heen en schenkt het de hulp van Zijn Geest.

In *Daniël 1* zien wij de beslistheid van Daniël en zijn vrienden om zich niet te verontreinigen met de spijs en drank van de koning, die was gewijd aan de afgoden. God beloonde hun trouw en zegende hen naar lichaam en ziel. Hun wijsheid en kennis bleek die van alle anderen aan het hof ver te overtreffen.

Daniël 2 tekent de wereldrijken in de vorm van een groot beeld met de gedaante van een mens. Nebukadnessar en zijn rijk worden voorgesteld door het gouden hoofd. Dit indrukwekkende statenbeeld met de figuur van een mens laat de wereldmachten zien in hun betrekking tot God en in hun verantwoordelijkheid ten opzichte van Hem; de mens is immers een *verantwoordelijk* schepsel. God Zelf had Nebukadnessar alle macht geschonken en Hij kon hem hiervoor ook ter verantwoording roepen (Dan. 2:37-38).

In *Daniël 3* zien wij dat Nebukadnessar zélf een gouden beeld maakte om zijn macht te consolideren en zijn onderdanen ook in godsdienstig opzicht aan zich te binden. Hij misbruikte dus de macht die God hem had geschonken en viel ten prooi aan de afgodendienst. Hij keerde de ware God de rug toe en maakte zelf een god, voor wie al zijn onderdanen moesten knielen. In Daniël 2 werden Daniël en zijn metgezellen bewaard doordat God de profeet inzicht gaf in de loop van de wereldgeschiedenis. In Daniël 3 werden de vrienden van Daniël door Gods macht verlost uit de brandende oven. Hun beslistheid om niet te buigen voor enige afgod werd ernstig op de proef gesteld, maar God hielp hen en gaf uitredding. De Zoon van God was met hen en Hij verbrak hun boeien: 'In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen gered' (Jes. 63:9).

Daniël 4 heeft betrekking op Nebukadnessar zelf, zijn hoogmoed en daaropvolgende waanzin, maar ook zijn uiteindelijke erkenning van de Allerhoogste. De mens die zich van God afwendt, wordt gelijk aan een *dier* dat niet in een redelijke betrekking tot God staat. In dit hoofdstuk treedt Daniël op als raadgever van de koning en roept hij hem op tot bekering (Dan. 4:27).

In *Daniël 5* is het optreden van de profeet strenger en kondigt hij zonder meer het oordeel aan. De vorm van ongerechtigheid die wij in dit hoofdstuk vinden, is ernstiger dan die van Daniël 4. Daar was het menselijke hoogmoed, menselijke zelfverheffing die met God geen rekening hield. Hier wordt Gods heilige naam *gesmaad*, doordat het gouden en zilveren gerei uit de tempel wordt misbruikt om de afgoden te vereren (Dan. 5:2-4).

Daniël 6 tekent het absolute dieptepunt van deze ontwikkeling, want hier wordt alle godsdienst afgeschaft en vervangen door de verering van een mens. Het bevel werd uitgevaardigd dat men niemand meer mocht aanroepen behalve de koning (Dan. 6:8). Daniël volhardde echter in de dienst van de ware en levende God; men vond hem biddende en smekende tot zijn God.

Wat een contrast was er tussen deze man, die zich bewust was van zijn volkomen afhankelijkheid van God, met al de ongerechtigheid die hem omringde:

- het kwaad van de mens die een afgodsbeeld voor zichzelf oprichtte (Dan. 3);
- het kwaad van de mens die *zichzelf* verheerlijkte (Dan. 4);
- de boosheid van de mens die de dienst van de ware God *vermengde* met die van de afgoden en *Hem* daardoor verachtte (Dan. 5);

- de boosheid van de mens die *zichzelf* ten slotte openlijk in de plaats van *God* stelde (Dan. 6).

Maar de trouwe bidder werd uit de leeuwenkuil verlost, want God eert degenen die Hem eren (vgl. 1 Sam. 2:30). Laten wij dit voorbeeld van Daniël en zijn vrienden ter harte nemen, zodat wij ons bewust zijn van onze afhankelijkheid van God en onze 'vensters' naar boven toe open blijven; en dat in een wereld die nog steeds het stempel draagt van de ongerechtigheid en afgoderij die het boek Daniël zo treffend schetst, die spoedig haar definitieve dieptepunt zal bereiken in het grote Babylon en het machtsgebied van het beest uit Openb. 13 en 17.

REPLY

John Bax

KAN EEN GELOVIGE BEZETEN ZIJN?

Vraag tijdens een jeugdweekend:

Kan een gelovige bezeten zijn? Hoe kan het dat een gelovige zo verstrikt raakt door machten dat het uiterlijk lijkt alsof hij bezeten is?

Antwoord:

Het is mogelijk de satan en zijn trawanten teveel te eren door alles op hun conto te schrijven. Anderzijds zei Luther: Wie het bestaan van de duivel loochent, is al door hem overwonnen. Het negeren van de satan is eveneens hem teveel eren. Boze geesten hoeven we niet op te zoeken, maar ook niet uit de weg te gaan. We worden opgeroepen: *"Weerstaat hem"* (1 Petr. 5:9). We moeten alleen geleid worden door het Woord van God, onder leiding van de Heilige Geest, opdat in alles uiteindelijk de Heer Jezus de eer zal ontvangen en niemand anders.

Bezetenheid suggereert een willoos werktuig of marionet van satan te zijn, alsof er een complete machtsgreep in een persoon zou hebben plaatsgevonden, wat beslist niet het geval hoeft te zijn bij iemand die een boze geest heeft. Als we dus met bezetenheid bedoelen, dat een gelovige compleet is overgenomen en het bezit is van een onreine geest en nu naar een andere meester luistert, zodat hij of zij volkomen onder controle van de satan staat, dan kan ik zonder aarzeling zeggen dat geen enkel ware christen zoiets kan overkomen. Want de ware wedergeboren christen is het bezit van God, door het volbrachte werk van de Heer Jezus Christus. De duivel heeft zijn gezag hierover verloren en heeft zijn macht hierover moeten prijsgeven (Hebr. 2:14-15). Dus bezetenheid in de zin van *totaal* bezet zijn, kan bij een wedergeboren christen niet voorkomen. En als het schijnt voor te komen op het christelijk erf, kan ik alleen maar de raad geven om in het pastoraat de aandacht te richten op bekering en belijdenis van zonden, zodat het ook duidelijk mag worden of de persoon in kwestie tot werkelijke overgave is gekomen aan God en hij of zij zijn of haar leven toevertrouwd heeft aan de Heer Jezus Christus.

Mensen die zich bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, ontvangen vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden door geloof in de Heer Jezus (Hand. 26:18). Zij worden uit de machtssfeer van de satan gehaald. Zijn eigendomsrecht wordt hierbij opgeheven en zij worden Gods eigendom gemaakt: Christus heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:13). *"En u, toen u dood was in de overtredingen en in de onbesnedenheid van uw vlees, u heeft Hij mee levend gemaakt met Hem, terwijl Hij ons alle overtredingen vergeven heeft; de schuldbrief die tegen ons getuigde, door zijn inzettingen en die onze tegenstander was, heeft Hij uitgewist en die uit de weg geruimd door deze aan het kruis te nagelen. Hij heeft de overheden en de machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en door het kruis over hen getriomfeerd. De schuldbrief die tegen ons getuigde heeft Hij weggedaan"* (Kol. 2:13-15; zie ook Hebr. 2:14-15).

Op grond daarvan kan de duivel een christen, hoe occult belast hij ook kan zijn, niet uit de hand van de Heer Jezus roven (Joh. 10:28). *Roven* is namelijk onrechtmatig en met geweld iets wegnemen van iemand, die zwakker is. Het Griekse woord "daimonizomai" betekent: gedemoniseerd zijn en heeft meer te maken met 'bezetting' dan met 'bezitten'. We spreken van bezetenheid, als een vreemde persoonlijkheid zich van iemand meester maakt en als de geest van die persoon zelf wordt teruggedrongen. Het kenmerk is dan dat de vreemde persoonlijkheid door de mond van die persoon zelf gaat spreken. Deze vorm komt in het gewone pastoraat weinig voor.

We spreken gewoonlijk liever over 'belasting' of 'gebondenheid' (vgl. Luk. 13:16). Dan is er sprake van grote onvrijheid op lichamelijk gebied (ziekten, waar de geneeskunde geen echte oplossing biedt) en van dwangneurotische gedragspatronen (die vooral veroorzaakt worden door een opgedrongen dwangmatig denkpatroon). Ook hier zullen we voorzichtig moeten zijn om alles te brengen op het gebied van demonische gebondenheid, of beïnvloeding, omdat ook vaak lichamelijke zwakheid en traumatische ervaringen een grote rol kunnen spelen hierin. Ook het effect van medicijnen en drugs kunnen een oorzaak zijn van deze gedragspatronen.

Wedergeboren christenen zijn gered uit de macht van de duisternis (Kol. 1:12-13; Ef. 4:1-3). Toch heeft iedere christen de opdracht staande te blijven, en wel door de wapenrusting Gods ter hand te nemen (Ef. 6:10-20). De Heilige Geest woont in de gelovige (1 Kor. 3:16; 6:19). Satan probeert ons altijd te verleiden, zodat we niet in gemeenschap zijn met de Heer Jezus en onze God en Vader. De gelovigen tot zonde te verleiden, zodat we onvrede hebben, dat probeert de tegenstander elke dag en daartoe heeft hij veel brandende pijlen op zijn boog.

(Slot op pagina 10)

1000 JAAR VREDE

Werner Mücher

De beschrijving van het Nieuwe Jeruzalem

Van het nieuwe Jeruzalem staat dat het uit de hemel neerdaalt. De Heilige Geest gebruikt hier de onvoltooid tegenwoordige tijd: *nederdalende*. We lezen niet dat de stad daadwerkelijk op de aarde terechtkomt. Ze blijft blijkbaar in een zwevende toestand tussen hemel en aarde; ze verbindt hemel en aarde met elkaar. Er staat ook van het nieuwe Jeruzalem, dat het de heerlijkheid van God heeft. Het is dus niet alleen een *heilige* stad, maar ook een buitengewoon *heerlijke* stad (Openb. 21:11–14). Ook in het Oude Testament heeft God Zich uit alle volken een volk uitgekozen en Zich daarmee verbonden. Dat wordt uitvoerig in Ezechiël 16 beschreven, waar in vers 14 staat: *"Zo ging er een roep van u uit onder de volken vanwege uw schoonheid, want die was volmaakt, door Mijn heerlijkheid die Ik op u gelegd had, luidt het woord van de Here HERE".*

Hetzelfde vinden we hier van de hemelse bruid: zij heeft de heerlijkheid van God. Toen de Heer Jezus Mens werd, maakte Hij Zichzelf tot niets. Hij ontledigde Zich van Zijn heerlijkheid (Fil. 2:6,7). Later vernederde Hij Zich, toen Hij gehoorzaam werd tot de kruisdood. Maar daarna wekte God Hem op uit de doden en verheerlijkte Hem; deze heerlijkheid heeft Hij met de Zijnen gedeeld, ja, Hij heeft hun die gegeven: *"De heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven"* (Joh. 17:22). Hier in Openbaring 21 hebben we een bevestiging van deze uitspraak van de Heer Jezus.

Van het nieuwe Jeruzalem gaat een heldere lichtglans uit als een kristalheldere jaspissteen. Later staat er dat de volken door het licht van dit Jeruzalem zullen wandelen. We vinden de jaspissteen in het boek Openbaring al in verbinding met de troon van God (4:3). Bovendien wordt hij in hoofdstuk 21 driemaal genoemd: het licht van de stad is als een jaspissteen (vs. 11), haar muur is uit jaspis (vs. 18), en het eerste fundament van de muur is met jaspis versierd (vs. 19).

In aansluiting daarop staat er van de muur dat hij groot en hoog is. Later vernemen we dat hij een dikte van 144 el (ca. 70 m) heeft. De muur bewerkt een volledige scheiding tussen wat heilig en onheilig is (vgl. Ezech. 42:20). Het is een stad, die uitsluitend aan de Zoon van God toebehoort. Ze heeft niet alleen een grote muur, maar ook 12 poorten. Poorten maken het mogelijk contact te hebben met de buitenwereld: de stad zal tot zegen voor anderen zijn. Poorten zijn bovendien een symbool van *regering*. In het Oude Testament was de poort de plaats van regering en rechtsorde (Gen. 19:1, 22:17; Ruth 3:11). Het getal 12 symboliseert ook orde.

Bij iedere poort bevindt zich een engel die erover waakt dat niets de stad binnenkomt dat er niet thuishoort. Bovendien staan op de poorten de namen van de stammen van Israël. Vroeger was het normaal dat poorten de naam droegen van de stad waar de weg heenvoerde. Zo is de zegen van deze stad in de eerste plaats voor het volk Israël bedoeld, voor het volk dat gedurende het Vrederijk de heerschappij over de wereld uitoefent. De Heer Jezus heeft eens tot de discipelen gezegd dat ze op 12 tronen zouden zitten en de 12 stammen van Israël zouden oordelen (Matth. 19:28).

Ten slotte staat er dat op de 12 fundamenten van de muur de namen van de 12 apostelen van het Lam staan. De Heer Jezus heeft de apostelen gebruikt voor het ontstaan van de Gemeente en zij hebben hun taak trouw vervuld. Voor hen is hier een eeuwig gedenkteken opgericht.

Jaffa poort, Jeruzalem

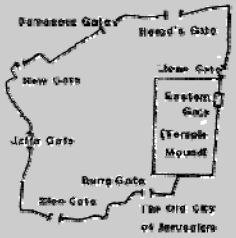

OPNIEUW GEBOREN WORDEN

Gerard Kramer

Opnieuw of van boven?

De meeste lezers van Rechtstreeks zijn vertrouwd met de gedachte dat een mens opnieuw geboren moet worden. De Heer Jezus heeft in het nachtelijke gesprek met Nicodemus daarover op een indrukwekkende manier gesproken. Tweemaal gebruikte hij die opmerkelijke uitdrukking, en wel in Johannes 3:3, 7. 'Opnieuw geboren worden' is in het Grieks *anoothen gennaomai*. Daarbij moet worden opgemerkt dat inderdaad het woordje *anoothen* behalve 'opnieuw' ook kan betekenen 'van boven'. Johannes gebruikt het woord in zijn evangelie ook in die laatste betekenis; zie 3:31 en 19:11,23 (zie ook Matth. 27:51; Mark. 15:38; Jak. 1:17; 3:15, 17). Toch is 'van boven' niet wat Nicodemus in de genoemde uitdrukking heeft beluisterd, gezien zijn reactie. Die luidde: 'Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is? Kan hij soms voor de tweede keer in de schoot van zijn moeder ingaan en geboren worden?' (3:4). Hieruit blijkt zonneklaar dat hij uitgaat van een herhaling van de natuurlijke geboorte; hij heeft dus de notie 'opnieuw' in de woorden van de Heer beluisterd.

Lukas gebruikt *anoothen* in Lukas 1:3 in de betekenis 'van voren af aan', en in Handelingen 26:5 citeert hij Paulus, die het daar gebruikt in de betekenis 'van de eerste tijd af'. Paulus gebruikt het in de betekenis 'opnieuw' in Galaten 4:9.

De Heer Jezus heeft Nicodemus uitgelegd dat diens totaal nieuwe start - want dat is de wedergeboorte - inhield een geboorte 'uit water en Geest', kortweg 'uit de Geest' (Joh. 3:5,6), die eerst moest plaatsvinden, wilde hij het koninkrijk van God kunnen zien of binnengaan. Enerzijds werd hier een verantwoordelijkheid bij Nicodemus neergelegd, anderzijds werd duidelijk dat dit uiteindelijk Gods werk was.

Wedergeboren doen worden

Dat de wedergeboorte een werk van God is, wordt duidelijk in een paar uitspraken van de apostel Petrus. Hij gebruikt het woord *anagennaoo,* wat betekent 'we(d)er geboren doen worden', 'opnieuw geboren laten worden'. In 1 Petrus 1:3 schrijft hij: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die naar zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren doen worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden'. In vers 23 schrijft hij vervolgens over de gelovigen: 'u die wedergeboren bent, niet uit vergankelijk maar uit onvergankelijk zaad, door Gods levend en blijvend woord'.

Gods woord is levend, blijvend, eeuwig (zie ook vs. 24). Gods Geest is eveneens eeuwig (Hebr. 9:14). Dat betekent dat gelovigen radicaal zijn veranderd toen ze tot geloof kwamen: hun geloof was geen eigen verdienste, maar een gave van God (Ef. 2:8), en de nieuwe geboorte, die moest plaatsvinden, was uiteindelijk volledig het werk van God.

Eeuwig leven

Eeuwig leven is het leven dat voor mensen beschikbaar komt als ze opnieuw geboren worden. Daartoe moeten ze in de Zoon geloven, want wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien (Joh. 3:15,16,36). Eeuwig leven is niet alleen maar leven dat nooit ophoudt. Dat is op zichzelf zeker waar, en dat is een groot verschil met het tijdelijke, natuurlijke leven dat we bij onze natuurlijke geboorte hebben ontvangen. Maar eeuwig leven is veel meer. Het is het leven dat de Vader en de Zoon van eeuwigheid hebben gehad. Als mensen dat ontvangen en dat genieten, blijkt dat uit hun kennis van de enige waarachtige God, en Jezus Christus als de door Hem gezondene (Joh. 17:3).

Gelovigen zijn bevoorrechte mensen. Hun lichaam heeft weliswaar nog geen deel aan de verlossing, maar ze kunnen nu al geweldig blij zijn dat ze door de wedergeboorte kinderen van God en zonen van de Vader zijn geworden, en dat ze de Vader en de Zoon hier op aarde mogen dienen en aanbidden!

'Online' betekent volgens het woordenboek: direct verbonden met een computernetwerk.
'Online' betekent voor dit stukje: direct verbonden met God voor een gesprek.

ONLINE
luister naar en spreek tot God

DAVID SPAART OPNIEUW SAULS LEVEN
DAVID BIJ DE FILISTIJNEN

1 Samuël 26 en 27

Ger de Koning

'De HERE zal ieder zijn gerechtigheid en zijn trouw vergelden' (26:23).

Het zijn opnieuw de Zifieten die Saul op de hoogte brengen van de verblijfplaats van David en weer gaat Saul op weg om David gevangen te nemen. Hardnekkig blijft hij in zijn vijandschap jegens David hem najagen en dat alles om zichzelf te kunnen handhaven. Dat is de houding van ieder mens die niet buigt voor het gezag van de nu nog steeds verworpen Heer Jezus, maar Die door God al is gemaakt tot Heer en tot Christus (Christus betekent Gezalfde) (Hand. 2:36).

David hoort ervan dat Saul weer naar hem op zoek is. Alsof hij niet kan geloven dat het waar is, stuurt hij verspieders uit. Die komen met een bevestigend bericht terug. David gaat dit keer anders te werk dan in hoofdstuk 24. Hij vlucht niet verder, maar gaat op Saul af. Abisaï gaat met hem mee. In het holst van de nacht sluipen ze naar Saul. Als ze vlak bij Saul zijn, komt uit de mond van Davids metgezel opnieuw de verzoeking het recht in eigen hand te nemen. Weer is Davids antwoord dat hij er niet aan denkt om de gezalfde van de HERE eigenhandig om te brengen. Hij weet dat de HERE Saul zal slaan, net zoals Hij het Nabal heeft gedaan (vs. 10; 25:38). David is door Nabal een ervaring rijker. Wat is het belangrijk, als ik samen met iemand een opdracht voor de Heer uitvoer, niet op voorstellen in te gaan die het werk in gevaar brengen dat de Heer door mij heen wil doen.

David neemt de speer en de waterkruik bij Saul weg en sluipt terug. Hun missie is geslaagd, omdat de HERE ervoor zorgde dat niemand wakker werd. Voordat David zijn achtervolgers gaat toespreken, zorgt hij er eerst voor dat er een grote afstand tussen hen is. Het geeft ook de enorme geestelijke afstand aan die er tussen David en Saul is. Ze leven in twee werelden die niets met elkaar gemeen hebben. David staat in verbinding met God, Saul denkt alleen aan zijn eigen positie. Tussen deze twee wijzen van leven gaapt een grote kloof, die niet is te overbruggen.

Als ze op grote afstand gekomen zijn, roept David Abner toe. De bewaking van koning Saul heeft gefaald. Abner moet zich realiseren dat hij voor een verloren zaak vecht. Saul moet zich realiseren dat hij op geen enkele menselijke hulp kan rekenen. Saul herkent de stem van David. Weer voert David een pleidooi voor zijn onschuld en opnieuw maakt hij er een zaak van waarvan de HERE Getuige is. Maar anders dan in hoofdstuk 24 spreekt David nu een vervloeking uit over de mensen die Saul tegen hem opzetten. De reden daarvan is dat David niet kan genieten van het erfdeel dat hij in het land heeft. De mensen die hem bij Saul belasteren, jagen hem op, wat zoveel wil zeggen dat hij zijn heil maar bij de afgoden moet zoeken. David weet dat de HERE met hem is, maar hij is niet ongevoelig voor alles wat hij moet missen. Als mensen mij belasteren, kan dat mij zover brengen dat ik niet meer toekom aan het genieten van de dingen van de Heer. Het gevaar is zelfs aanwezig dat ik mijn toevlucht neem tot methoden die uit het vlees voortkomen.

In hoofdstuk 27 komt het met David ook zover. In vers 1 staat zijn motivatie. Er is geen overleg met de HERE, maar overleg met zichzelf. Bij de Filistijnen zal Saul hem zeker niet zoeken. David verblijft er een jaar en vier maanden. Gedurende die tijd is er geen sprake van een woord van de HERE. Hij kan niet meer recht door zee zijn weg gaan. Zijn leven bestaat uit het bedriegen van Achis, bij wie hij het valse vertrouwen wekt dat hij zich bij Israël, 'in een kwade reuk heeft gebracht'. Wat een anti-getuigenis!

Lees nu nog een keer 1 Samuël 26 en 27.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, ik ben niet beter dan David; ik ben ook in staat mij door onbegrip van mede-christenen in een valse positie te begeven. Wilt U mij helpen niet te bezwijken voor de druk die onbegrip met zich mee brengt.

DWING ZE BINNEN TE KOMEN

John Bax

"Ga vlug naar buiten naar de straten en de stegen en breng de armen, verminkten, blinden en kreupelen hier binnen. En de slaaf zei: Heer, er is gebeurd wat u hebt bevolen en nog is er plaats. En de heer zei tot de slaaf: Ga naar buiten naar de wegen en heggen en dwing ze binnen te komen, opdat mijn huis vol wordt" (Luk. 14:21-24).

Op de markt in Goes hoorde ik op een dinsdagmorgen iemand zeggen: 'Ja, wij hebben liefde voor verloren mensen. Wij houden elke week bijzondere gebeds-samenkomsten, waarin wij bidden dat verlorenen gered zullen worden. Wij bidden trouw dat deze mensen naar onze kerk getrokken zullen worden en zich zullen bekeren. Wij beleggen speciale samen-komsten en hebben een begaafde spreker die tot de zondaars predikt.' Ik dacht even hierover na en bovengenoemde tekst schoot mij te binnen. Ik las hem dit voor en vroeg: 'Maar wat doe jij?'

Hij vertelde mij eerlijk dat hij niet durfde te getuigen en dat niet zag zitten, omdat hij bang was dat de mensen hem zouden afwijzen. Hij vertelde mij dat hij het moeilijk vond om aan anderen te laten zien dat hij een christen was, dat hij het liever overliet aan anderen die deze gave van God hebben ontvangen. Hij vertelde mij nog dat hij wel hiervoor bad. Ik heb deze jongeman een Schriftplaats meegegeven voordat hij zijn weg vervolgde: *"Want God heeft ons niet gegeven een geest van bangheid, maar van kracht, liefde en bezonnenheid. Schaam je dus niet voor het getuigenis van onze Heer"* (2 Tim. 1:7-8).

Veel christenen denken misschien ook op deze manier en blijven aan de zijlijn staan, in afwachting hoe de Heer anderen gebruikt. Ik ben ervan overtuigd dat ieder kind van God de opdracht heeft een getuige van Jezus Christus te zijn op de plaats waar hij of zij gesteld is. Dat kan zijn op school, op de werkplek, of binnen het gezin. God kan en wil ons gebruiken om een getuige te zijn van de Heer Jezus. Als we er niet over kunnen spreken, kunnen we het juist laten zien door onze houding en onze daden, zodat men aan onze wandel kan zien dat wij niet van de wereld zijn. Mijn ervaring is dat de mensen goed op ons letten, om te kijken hoe wij wandelen. De God van alle genade geeft ons op de juiste tijd kracht, wijsheid en liefde om naar ze toe te gaan en van de Heer Jezus te getuigen.

Diezelfde ochtend kwam er een wat oudere, keurig geklede man op mij af, die zei: 'Jullie christenen hebben mij juist laten zien, waarom ik niet moet geloven.' En hij vertelde mij hoe schijnheilig en hypocriet wij wel waren. Zijn visie op het christendom was erg negatief en zijn aantijgingen waren niet gering. Toen hij klaar was met zijn betoog, keek hij mij aan om te horen wat ik hierop zou zeggen. Ik zei tegen hem: 'U hebt gelijk, ook ik ben geen haar beter dan al diegenen waarover u het zojuist had. Ook ik verdiende van nature het oordeel en de hel. In de Bijbel staat dat er niemand is die goed doet. Allen hebben gezondigd en verdienen het rechtvaardige oordeel van God. Door genade heb ik mogen inzien dat de Heer Jezus voor mij gestorven is. De slechte dingen die u geconstateerd hebt, waaraan christenen zich helaas schuldig maken, leefden ook in mijn hart. Maar Jezus Christus heeft mij gered van het komende oordeel over al het kwaad dat ik bedreven heb. Hij heeft in mijn plaats het oordeel gedragen. Ik heb nu vergeving van al mijn zonden ontvangen door Zijn kostbaar werk en op grond van Zijn vergoten bloed.' Deze goed uitziende man wilde de boodschap verder niet meer horen. Hij verontschuldigde zich en zei: 'Sorry, het is wel interessant wat u zegt. Maar ik heb nu belangrijkere zaken te doen. Ik moet weg, dag meneer.' Na dit gesprek ben ik nog een half uur op de markt gaan folderen met korte evangelie-boodschappen, helaas waren er weinigen die reageerden.

De werkvloer van John bevindt zich op het pastoraal terrein. Hij werkt o.a. bij Stichting : "In de Vrijheid" waar hij drugsverslaafden begeleidt. Diverse andere instellingen verwijzen mensen naar hem door voor verdere pastorale gesprekken. Tevens houdt hij telefonische spreekuren op het gebied van verslaving, occulte gebondenheid en machtsmisbruik. Hij evangeliseert op de marktdagen in Goes, Zierikzee en Middelburg. Heeft bovendien een bijbelstudie aan huis en houdt af en toe lezingen over genoemde onderwerpen.

E. Brown

DE BETEKENIS VAN HET VREDEOFFER

Gemeenschap met God en met elkaar

"Indien zijn offergave een vredeoffer is: indien hij dat brengt van rundvee, dan zal hij een gaaf dier, hetzij van het mannelijk, hetzij van het vrouwelijk geslacht, voor het aangezicht des HEREN brengen" (Lev. 3:1).

Inleiding

Ik wil graag een voorbeeld gebruiken om aan te geven wat de aard van het vredeoffer is. Stel dat ik gelukkig getrouwd ben – wat inderdaad het geval is. Stel dat ik veel houd van mijn vrouw – wat gelukkig ook het geval is. Stel dat ik erg mijn best doe om haar niet te kwetsen – wat ik inderdaad probeer. Maar op zekere dag doe ik toch iets dat haar erg bezeert. Wat moet ik doen om het weer goed te maken en haar schadeloos te stellen? Ik weet wel een oplossing: ik koop de grootste doos met haar favoriete chocolade, die ik maar kan betalen; ik geef hem aan mijn vrouw en zeg dat ik veel spijt heb over wat er gebeurd is. Zij aanvaardt mijn verontschuldigingen en is tevredengesteld. Ze geniet van de chocolade. Nu zijn wij weer terug bij de situatie toen alles nog in orde was. Wij genieten samen weer van onze langdurige goede relatie. Iemand zou misschien opmerken dat ik mijn vrouw een 'vredeoffer' had gegeven, maar dat is Bijbels gezien toch niet juist. Strikt genomen heb ik haar een 'schuldoffer' geschonken om het weer goed te maken, en dat is nu niet ons onderwerp. Het dankoffer of vredeoffer brengt iets anders tot uitdrukking: het symboliseert het wederzijdse *genot* van een goede relatie! De Hebreeuwse term is verwant met het woord *sjalom*.

Ik moet mijn voorbeeld dus op een andere manier uitwerken. Ik ben gelukkig getrouwd en ik houd veel van mijn vrouw; er is niets dat de relatie verstoort, alles is in orde. Maar ik vraag mijzelf af wat ik kan doen om mijn vrouw te *tonen* hoeveel ik van haar houd. Hoe kan ik met haar delen dat wij zo gelukkig zijn met elkaar? Ik heb een idee: ik koop de grootste doos met onze favoriete chocolade, die ik maar kan betalen. Dan gaan wij bij elkaar zitten, genieten van elkaars gezelschap en eten van de chocolade die wij allebei zo lekker vinden. Zo delen wij in de onderlinge blijdschap die onze goede relatie met zich meebrengt. Welnu, dat is precies de aard van het vredeoffer! Het dient niet ertoe om de vrede tot stand te brengen, of die te herstellen; maar om het welzijn, het geluk en de onderlinge vrede te *vieren*. Let wel: het is dezelfde doos chocolade, maar de reden om hem te geven is heel anders!

Over het algemeen gesproken geven de oudtestamentische offers ons een indruk van de aard of het wezen van de christelijke eredienst: de ware aanbidding, aanbidding in geest en waarheid (vgl. Joh. 4:24). Zij geven in grote trekken aan wat voor gedachten ons moeten bezighouden bij onze aanbidding. Het gaat absoluut niet om enige verdienste van *onze* kant. Wij mogen God iets aanbieden dat welgevallig is in *Zijn* ogen, namelijk de lieflijkheid en aangenaamheid van de Persoon en het werk van Christus. De offeranden laten ons typen of beelden zien van de heerlijkheid van Zijn Persoon en de unieke waarde van Zijn dood, maar ook van de zegeningen die wij genieten ten gevolge van Zijn volbrachte werk. Deze typen zijn door de Heilige Geest in de Schrift gegeven om ons op een speciale manier te leren en te onderwijzen. Het vredeoffer symboliseert de *gemeenschap* van de aanbidder met God en met zijn medegelovigen, terwijl een gevestigde vrede hun deel is. De vrede is dus reeds tot stand gebracht, en wordt nu *bezegeld*.

Relevante Schriftgedeelten

Laten wij nu de Schrift zelf onderzoeken en kijken of deze suggesties juist zijn. Eigenlijk moeten wij eerst Leviticus 3 lezen, waar wij een beschrijving vinden van de delen van het

vredeoffer die op het altaar in rook moesten opgaan als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de HERE. En wij moeten ook Leviticus 7:11-36 erbij nemen, waar wij de *wet* op het vredeoffer vinden. Dit gedeelte zet uiteen hoe het vredeoffer moest worden gebracht en moest worden gegeten.

Wat valt er vooral te leren van deze passages? Zij tonen ons in type dat de waarde van de dood van Christus zó groot is dat de vrede die erdoor tot stand is gebracht door *alle* betrokken partijen ten volle kan worden genoten. Al het vet was voor de HERE: het was Zijn voedsel, lett. Zijn *brood* (Lev. 3:11,16). God Zélf geniet van de resultaten van het werk van Christus. De priester Aäron kreeg het aandeel dat hem toekwam. Dat betekent: Christus geniet persoonlijk ook van de vrucht van Zijn moeitevol lijden. De offeraar, zijn vrienden en verwanten aten *samen* van het offervlees. Dat wil zeggen: de christelijke gemeente geniet collectief van de gevolgen van het werk van Christus op het kruis van Golgota. Hierbij komt natuurlijk ook een *persoonlijk* aspect naar voren: het 'eten' is het zich toe-eigenen van de kostbaarheid van Zijn Persoon en van Zijn werk. Verder kunnen al degenen die erbij betrokken zijn hun vreugde met elkaar *delen*. Daarom zijn de juiste trefwoorden in verband met het vredeoffer of dankoffer: vrede, voorspoed, vreugde, viering, lofprijzing, gemeenschap, deelgenootschap.

De Schrift gebruikt steeds dezelfde woorden om het vredeoffer aan te duiden: vredeoffer, slachtoffer, dankoffer, lofoffer. Een belangrijk kenmerk was dat het een *vrijwillige* offerande was, evenals het brand- en spijsoffer. Het was dus niet verplicht, maar werd op vrijwillige basis gebracht. Het was ook een van de offeranden die tot een *liefelijke* reuk voor de HERE waren. Het offer werd ontstoken op het altaar en de geur die opsteeg was aangenaam voor God. De reuk was liefelijk, rustgevend voor Hem.

Afgezien van de vele voorbeelden waar het vredeoffer voorkomt, zijn er bijzonder leerzame passages. Zo vinden wij in psalm 40 een prachtige opsomming van de voornaamste offeranden van Leviticus 1 tot 7. En Hebreeën 10 citeert hieruit in verband met het ware offer van Christus, dat eens voor altijd zou worden gebracht. Wij lezen in deze psalm (vgl. de Engelse vertaling): 'In *slachtoffer* en *offergave* hebt Gij geen behagen, – Gij hebt Mij geopende oren gegeven –, *brandoffer* en *zondoffer* hebt Gij niet gevraagd. Toen zei Ik: Zie, Ik kom; in de boekrol is over Mij geschreven; Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste' (Ps. 40:7-9). Wanneer wij de uitdrukkingen die hier worden gebruikt goed bestuderen en vergelijken met andere Schriftplaatsen, is het correct om vers 7 als volgt te lezen: 'In *vredeoffer* en *spijsoffer* hebt Gij geen behagen, (...) *brandoffer* en *zondoffer* hebt Gij niet gevraagd'. Dit zijn de vier hoofdtypen van de oudtestamentische offers.

Het is algemeen bekend dat de psalmen de gevoelens tot uitdrukking brengen van gelovigen, die Gods hulp en aanwezigheid hebben ervaren in allerlei omstandigheden, zowel in vreugde als in verdriet. Sommige psalmen verschaffen ons echter inzicht in de gedachten en gevoelens van de Heer Jezus Zelf tijdens Zijn leven hier op aarde. Hij heeft ook Gods nabijheid ondervonden in vreugde en in verdriet, zelfs tot in de dood; dit noemen wij daarom Messiaanse psalmen. Psalm 40 is een voorbeeld daarvan. Wij kunnen ook denken aan psalm 118, die bij uitstek de lofzang van het vredeoffer is. Wat is het voor de Heer Jezus geweest dit offer volkomen te vervullen! Deze psalm is vol lof en dank, het is een feestlied na verlossing. Het is volkomen terecht dat Hij die het kruis heeft verdragen en de schande heeft veracht, als de Opgestane het initiatief neemt om de overwinning die Hij heeft behaald ook te *vieren*.

Christus is de vervulling van de offers

Dit is een belangrijk thema en het is goed erover na te denken. Geeft het Nieuwe Testament inderdaad aanleiding te veronderstellen dat de offers in het boek Leviticus bedoeld zijn ter illustratie van het werk van Christus? Dat is zeker het geval, want de verzen die wij hebben gelezen in psalm 40 worden *woordelijk* aangehaald in de brief aan de Hebreeën (Hebr. 10:5-9). Dat is ook zo met psalm 118, waaruit herhaaldelijk wordt geciteerd in het Nieuwe Testament. Christus is de vervulling van de Messiaanse psalmen en van de hier genoemde offeranden. Hij is het *ware* slachtoffer en spijsoffer, brandoffer en zondoffer.

Vooral de brief aan de Hebreeën bevat heel wat aanwijzingen dat de ceremoniële offers op zichzelf geen (blijvende) waarde hadden. De eigenlijke betekenis ervan was dat ze wezen op het volmaakte offer van het lichaam van Christus, dat eens en voor altijd zou worden gebracht in de volheid van de tijd. De volle waarde van de dood van Christus kon niet slechts door een enkel type of voorbeeld tot uitdrukking worden gebracht. Daarom waren er *vier* hoofdtypen van offeranden in het Oude Testament, zoals er in het Nieuwe Testament ook *vier* evangeliën zijn. Maar nu is het grote werk, dat al de eeuwen door werd verwacht, volbracht. En het is gebleken dat God volstrekt rechtvaardig was, toen Hij Zijn volk – dat met offeranden tot Hem naderde – vergeving schonk en hun zonden verdroeg (vgl. Rom. 3:23-26). Christus is gestorven en weer opgestaan uit de doden. Hij is *eenmaal* in de voleinding van de eeuwen geopenbaard om de zonde af te schaffen 'door het slachtoffer van Zichzelf' (Hebr. 9:26). Hij is met Zijn eigen bloed binnengegaan in het hemelse heiligdom en voor altijd gaan zitten aan Gods rechterhand. Door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden.

Daarnaast hebben wij een mooie, zij het wat indirecte verwijzing naar de betekenis van de oudtestamentische offers in Efeziërs 5:2, waar wij lezen dat ‘Christus ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk’. Met ‘offerande’ of ‘offergave’ wordt een *spijsoffer* bedoeld, en een ‘slachtoffer’ is een *vredeoffer*. Hier zien wij dat het offer van Christus *aangenaam* was voor God, evenals de offeranden vroeger op het altaar werden ontstoken ‘tot een *liefelijke* reuk voor de HERE’.

(Slot van Reply)

Een christen heeft in zichzelf geen enkele bescherming hiertegen. Overgave aan God is nodig, toewijding, veranderd worden door de vernieuwing van ons denken, beproeven wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is (Rom. 12:1-2). De wapenrusting van God aandoen geeft bescherming (Ef. 6:10-20). Als we onze positie weten en ook daarnaar leven, zullen we ook standhouden en weerstand kunnen bieden aan de duivel (Jak. 4:7), die dan van ons wegvlucht.

Er zijn grenzen aan Satans macht! Hij is machtig, maar niet almachtig. Hij kan een gelovige niet verloren doen gaan. God laat soms dingen toe in het leven van een gelovige (2 Kor.12:7-8; Op. 2:10). Hij heeft, ondanks onze zwakheid en ons falen, alles in de hand. Hij schenkt altijd weer genade. En niemand zal ons kunnen roven uit de handen van de Heer Jezus en van de Vader, waarin wij veilig geborgen zijn (Joh. 10:27-30). *“Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten strijde naar het vlees, want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken, zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenksel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus”* (2 Kor. 10:3-5).

“Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad” (Rom. 8:37).

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

December 2006

Jaargang 3, nr. 12

Rechtstreeks

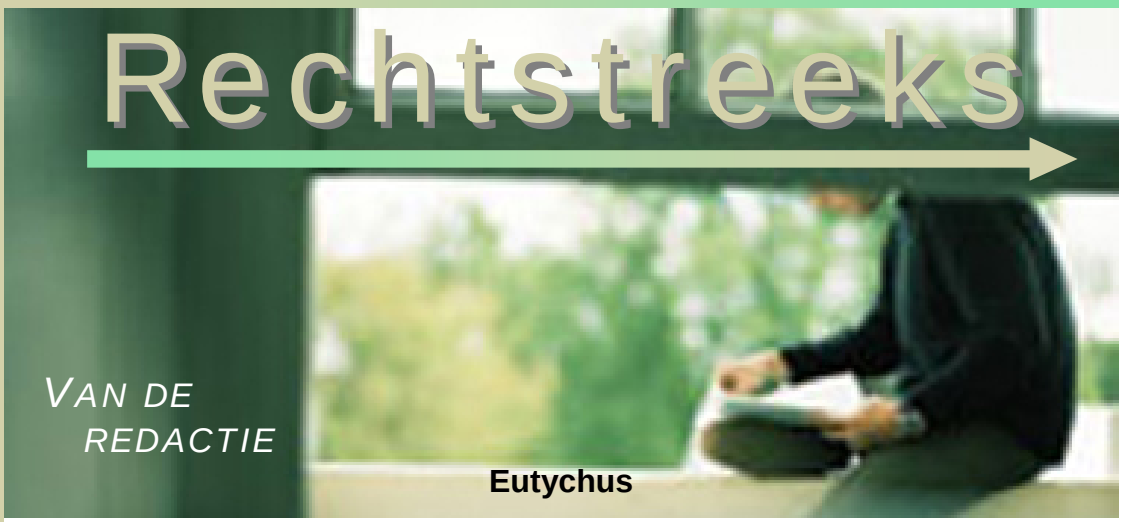

VAN DE REDACTIE

Eutychus

In dit nummer:

Van de redactie ***1***
Eutychus

Aäron versus Melchisedek ***2***

Reply ***3***
430 jaar tussen Abraham en Mozes?

Bestudeert de Schriften ***3***

De toekomst is dichtbij ***4***
Deel 30

WoordStudie ***5***
Tekenen en een merkteken

Online ***6***
Saul bij een waarzegster

Het verbond van Josafat met Achab ***7***
Deel 1

De betekenis van het Vredeoffer ***8***
Slot

Bij de Jaarwisseling ***9***

'Paulus echter kwam naar beneden, wierp zich op hem, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Maakt geen misbaar, want zijn ziel is in hem (...) En zij brachten de jongen levend [terug] en werden buitengewoon vertroost' (Hand. 20:7-12).

In het stukje over deze jongeman kunnen wij iets leren over de verhouding, de omgang tussen ouderen en jongeren. Waarom zijn er zoveel drop-outs, waarom bestaat er het verschijnsel van de 'kerkverlating'? Sommige reformatorische jongeren voelen zich zelfs aangetrokken tot de Islam! De naam Eutychus betekent: 'de gelukkige'. Maar het liep alleen goed af voor hem dankzij het optreden van de apostel Paulus, die zich over hem ontfermde en zijn armen om hem heensloeg. Zo is dat ook met onszelf als jongeren en ook als ouderen. Het komt alleen goed met ons dankzij de aanwezigheid en de levendmakende werking van Woord en Geest in ons leven! Wij hebben het apostolische Woord nog steeds bij ons, maar lezen wij de Bijbel wel voor onszelf en ervaren wij de levendmakende kracht ervan? En proberen wij die kracht ook aan anderen te schenken door ons over hen te ontfermen?

Deze jongeman nam een gevaarlijke plaats in. Hij zat namelijk in het venster van de bovenzaal waar de gelovigen bij elkaar waren gekomen op de eerste dag van de week 'om brood te breken', d.i. de dood van de Heer te gedenken en die te verkondigen door de Avondmaalsviering (Hand. 20:7). De plaats van Eutychus in het venster van deze zaal, die zich op de derde verdieping bevond, was riskant. Het tekent het gevaar dat wij lopen wanneer wij op twee gedachten hinken, wanneer wij op het randje leven en als het ware aarzelen tussen de christelijke gemeente en de wereld. Dan kunnen wij een diepe val maken!

De Bijbel tekent de Gemeente o.a. als het huis van God, of als een herberg (vgl. Luc. 10). Hier bevinden wij ons echter in de *bovenzaal*, die herinnert aan de plek van de afscheidsgesprekken tussen de Heer en Zijn discipelen in Johannes 13 tot 17, aan de viering van het Pascha en de instelling van het Avondmaal, aan de voetwassing, aan het geweldige feit dat wij deel mogen hebben met de Heer in de hemel en de hemelse dingen mogen kennen en genieten. In de bovenzaal in Handelingen 20 was er veel licht en warmte, er waren 'vele lampen', zoals er ook vele verschillende gaven in de Gemeente zijn. In de wereld is het donker, maar in de bovenzaal is het licht, er is een maaltijd, er is onderlinge gemeenschap. Het maaltijdkarakter wordt onderstreept in Handelingen 20:11, in onderscheid tot de Avondmaalsviering van Handelingen 20:7. Terwijl het nacht is in deze wereld genieten wij van het onderwijs van Gods Woord tot de morgen aanbreekt en de schaduwen vlieden (vgl. Hand. 20:7,11).

De diepe slaap waardoor Eutychus werd bevangen wordt *tweemaal* genoemd (Hand. 20:9). Hoe is dat met ons? Dringt het apostolische onderwijs nog tot ons door? Gods roepstem klinkt nog steeds: 'Ontwaakt, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten' (Ef. 5:14). In deze geschiedenis was het middel daartoe het optreden van Paulus, die de jongen omhelsde en hem het leven om zo te zeggen teruggaf (vgl. Elia en Elisa, die zich ook vereenzelvigden met een dode jongen, en de opwekking van Dorkas in Hand. 9). Paulus daalde af van de derde verdieping en bekommerde zich om de jongen. Hoe gaan wij om met jonge mensen? Is er echt interesse voor hen? Voor ons is niet alleen het *voorbeeld* van Paulus van belang, maar ook de *leer* van Paulus o.a. in de brief aan de Romeinen over onze éénmaking met Christus in Zijn dood en opstanding. Dat is de sleutel tot een wandel in nieuwheid van leven. Onze toestand van nature is immers *dood* in misdaden en zonden (Ef. 2:1), en nieuw leven, leven uit God is noodzakelijk. Het aanwezig zijn en het opgroeien te midden van de gelovigen is niet voldoende. Eutychus was vóór zijn opwekking uit de dood een meeloper, maar ik denk niet dat hij ooit weer in het raam is gaan zitten!

Het resultaat van deze geweldige gebeurtenis was vreugde, er was grote vertroosting (Hand. 20:12). 'Deze zoon van mij was dood en is weer levend geworden', zei de vader van de verloren zoon in Lucas 15. Er is blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert, maar ook grote vreugde op aarde onder de kinderen van God als er op die manier iemand wordt toegevoegd aan degenen die behouden worden. Die vreugde en troost wensen wij u en elkaar toe in de laatste maand van dit jaar. Namens de redactie, Hugo Bouter

AÄRON VERSUS MELCHISEDEK

'Aanschouwt nu hoe groot deze was, aan wie zelfs de aartsvader Abraham een tiende van de buit gaf' (Hebr. 7:4).

Naast het historische verslag van de ontmoeting tussen Abraham en Melchisedek in Genesis 14 en een enkele verwijzing in Psalm 110:4, zijn wij helemaal aangewezen op het onderwijs van de brief aan de Hebreeën voor onze meningsvorming over het priesterschap in de lijn van Melchisedek, de koning van Salem (d.i. Jeruzalem). Zijn priesterschap is een beeld van het hemelse, eeuwigdurende priesterschap van Christus, in tegenstelling tot dat van Aäron, zoals in het volgende overzicht wordt uitgewerkt. Er zijn grote contrasten tussen het Aäronitische priesterschap en dat van Melchisedek:

(1) Aäron was uitsluitend hogepriester, geen burgerlijk bestuurder zoals Mozes. Dit waren gescheiden functies in Israël. Niemand kon de priesterlijke taken op zich nemen zonder aanstelling van Godswege (vgl. de straf die koning Uzzia trof in 2 Kron. 26). Melchisedek was echter koning-priester. Zo is dat ook bij Christus en daarom is Zijn priesterschap superieur vergeleken met dat van Aäron. Hij regeert, maar Hij fungeert tevens als Hogepriester. Koninklijke waardigheid en priesterlijk medelijden gaan bij Hem samen.

(2) Het priesterschap van Aäron werd pas nà dat van Melchisedek geïntroduceerd. Het feit dat Melchisedek in staat was Abraham te zegenen, geeft ook aan dat zijn priesterschap hoger was dan dat van de zonen van Levi, die pas later uit de lendenen van Abraham zijn voortgekomen. Het mindere wordt immers gezegend door het méérdere.

(3) Aäron en zijn nakomelingen waren onderworpen aan de wet van een vleselijk gebod, d.w.z. een wet die een ander aanwees na de dood van de (hoge)priester. Het Aäronitische priesterschap kon alleen door successie (erfopvolging) in stand gehouden worden en daarom waren er ook geslachtsregisters nodig om een bevoegde (hoge)priester aan te wijzen. Melchisedek had echter géén geslachtsregister volgens Genesis 14, en dit feit wordt door de auteur van Hebreeën gebruikt om de tijdloosheid en de onveranderlijkheid van Christus' priesterschap te benadrukken. Christus bezit een eeuwig priesterschap, daar Hij altijd leeft om voor ons tussenbeide te treden.

(4) Levi had een wettelijk recht om tienden te ontvangen van de overige stammen van Israël. Maar Abraham gaf op vrijwillige basis tienden aan Melchisedek, de priester van de Allerhoogste. Levi heeft als het ware door Abraham tienden aan deze priester gegeven, want hij was nog in de lendenen van zijn vader toen Melchisedek deze tegemoet ging. Zo heeft hij, die verplicht tienden ontvangt, impliciet de superioriteit van Melchisedek en van diens priesterorde erkend.

(5) Het Aäronitische priesterschap behoorde tot de zichtbare wereld. Het had een aards heiligdom, dat een beeld was van het ware. Het was gebaseerd op het oude verbond, dat niets tot volmaaktheid kon brengen vanwege de zwakheid van het vlees. Maar Christus is Hogepriester van een beter verbond, waardoor het hart wordt vernieuwd, het geweten gereinigd en de toegang tot God in de hemel wordt ontsloten. De Heer Jezus is de Middelaar van een nieuw verbond krachtens de waarde van Zijn eigen offerbloed, waardoor Hij een eeuwige verlossing heeft verworven. Hij is de Bedienaar van het ware, hemelse heiligdom en Hij doet ons als priesterzonen met vrijmoedigheid naderen tot God.

(6) De aanstelling van de priesters onder het oude verbond was slechts tijdelijk, en zij vond zonder eedzwering plaats. Het priesterschap van Christus daarentegen is ónveranderlijk van aard, het is eeuwigdurend. Het ging ook gepaard met een eed van Godswege: 'De HERE heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: U bent Priester tot in eeuwigheid naar de orde van Melchisedek' (Hebr. 7:21).

(7) Het priesterambt sierde de persoon die het vervulde; het droeg bij aan zijn heerlijkheid. Maar Christus, onze hemelse Hogepriester, verleent eer en glorie aan Zijn eigen priesterschap. De Mens in de hemel overtreft alle aardse priesters. Aäron moest slachtoffers brengen voor zichzelf en zijn huis, maar Christus was zonder zonde. Hij hoefde niet te offeren voor Zichzelf. Zijn volmaakte offer verving de oudtestamentische offeranden, die elk jaar opnieuw de zonden in herinnering riepen.

Uit het Engels vertaald en bewerkt door Hugo Bouter

Arend Remmers

REPLY

430 jaar tussen Abraham en Mozes?

Vraag

Op welke tijd hebben de vierhonderddertig jaar betrekking die in Galaten 3:17 worden genoemd? Deze vraag houdt mij al een poosje bezig. Paulus zegt daar dat de wet vierhonderddertig jaar later is gekomen dan het verbond dat vroeger door God is bekrachtigd. Gaat het hier om de tijd tussen de verbondssluiting met Abraham en de wetgeving op de Sinai, of om de tijd die de Israëlieten als slaven in Egypte hebben doorgebracht?

Antwoord

Dit is een probleem dat al veel Schrift-onderzoekers heeft beziggehouden. Er zijn nog drie andere plaatsen in de Bijbel die hierop betrekking hebben: Genesis 15:13-14; Exodus 12:40-41 en Handelingen 7:6. Exodus 12 zegt bij de uittocht dat de Israëlieten precies 430 jaar in Egypte hadden gewoond. Het gaat om de nakomelingen van Jakob, die van God de naam *Israël* ontving, niet om die van Terach of Abram. Het getal van 430 jaar dat hier tweemaal wordt genoemd, heeft uitdrukkelijk betrekking op het verblijf van de Israëlieten in Egypte. In Genesis 15 is echter sprake van 400 jaar. God zei tegen Abram dat zijn nakomelingen vreemdelingen zouden zijn in een land dat het hunne niet was en dat zij daar vierhonderd jaar zouden worden verdrukt. Daarmee moet het land Egypte zijn bedoeld. Het land Kanaän was weliswaar het land waarin de aartsvaders als vreemdelingen vertoefden, maar het was toch het land dat God aan Abraham en zijn nageslacht in *eigendom* wilde geven (Gen. 17:8). Wanneer wij bedenken dat Jakob en zijn zonen aanvankelijk zeer gastvrij werden ontvangen in Egypte, is het duidelijk dat de tijd dat ze daar zijn *onderdrukt* korter was dan de hele periode van hun verblijf in Egypte (430 - 30 = 400). In Handelingen 7 citeert Stefanus uit Genesis 15 en bevestigt dat de tijd van de slavernij in Egypte 400 jaar heeft geduurd.

De 430 jaar die in Galaten 3 worden genoemd, die verliepen tussen de bevestiging van het verbond met Abraham en de wetgeving op de Sinai, hebben dus niet betrekking op de verbondssluiting met Abraham in Genesis 15 of 17, en evenmin op zijn aankomst in het land Kanaän in Genesis 12, maar op de laatste *bevestiging* van dit verbond tegenover de aartsvader Jakob in Genesis 46:2-4. Jakob was toen al met zijn familie op weg naar Egypte, en God verzekerde hem dat Hij met hem was en zijn nakomelingen daar tot een groot volk zou maken. De vroegere bekrachtiging van het verbond, waarover Galaten 3 spreekt, doelt dus op deze *laatste* keer dat God aan Jakob verscheen en met hem sprak over Zijn beloften van zegen voor het volk dat uit hem zou voortkomen.

In de Septuaginta, de oude Griekse vertaling van het Oude Testament, staat echter in Exodus 12: 'De tijd, dat de Israëlieten in Egypte en Kanaän gewoond hadden, was vierhonderd en dertig jaar'. Daarom zijn er ook Bijbelse chronologieën die de opvatting verdedigen dat de 430 jaar beginnen met Abrahams aankomst in Kanaän en de 400 jaar met de verdrijving van Hagar in Genesis 21. Afgezien van uitlegkundige problemen die dit oproept ten aanzien van de overige genoemde Schriftplaatsen zou er dan voor het verblijf van de Israëlieten in Egypte slechts ongeveer 200 jaar resteren. Het is niet erg waarschijnlijk dat een familie van ruim zeventig personen in die tijd zou kunnen uitgroeien tot een volk van ca. twee miljoen personen met ruim zeshonderdduizend soldaten van boven de twintig jaar oud (Num. 2:32).

BESTUDEERT DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wat is de eerste oorlog die in de Bijbel wordt vermeld?
2. Wie was de eerste die tijdens een preek in slaap viel?
3. Waar spreekt de Bijbel over het tandvlees?

Antwoorden

1. De oorlog met Kedorlaomer en zijn bondgenoten (Gen. 14)
2. Een jongeman die Eutychus heette (Hand. 20:9)
3. Zie Job 19:20

Werner Mücher

1000 JAAR VREDE

De beschrijving van het Nieuwe Jeruzalem (2)

Nu mag Johannes zien hoe de engel met de gouden meetrietstok de stad, haar poorten en haar muur gaat meten. Dat *meten* betekent dat God het gemetene als Zijn eigendom beschouwt (Op. 21:15-17; vgl. 11:1; Ez. 40:3-5; Zach. 2:2,6,16). Over de afmetingen van de heilige stad hebben we al gesproken. Hier willen we er nog een keer op wijzen dat zowel de afmetingen van de stad alsook van de muur een veelvoud van het getal twaalf vormen. Deze getallen wijzen op de regeringstaak van de stad.

In Openbaring 21:18-21 volgt dan de beschrijving van de bouwstoffen die gebruikt zijn voor de stad, haar muur, haar twaalf poorten en de straat van de stad. De muur is van jaspis en weerkaatst zodoende de heerlijkheid van God de Schepper (vgl. 4:3). Hij is de Bouwmeester van deze stad, die reeds door Abraham werd verwacht (Hebr. 11:10). De stad bestaat uit zuiver goud en vertegenwoordigt daarmee een onschatbare waarde. Daar komt bij dat het goud aan zuiver *glas* gelijk is. Er bestaat op aarde echter geen goud dat doorzichtig is; dat toont ons opnieuw dat het bij deze beschrijving om *symboliek* gaat. Het doorzichtige goud is een aanwijzing dat er in de stad geen enkele onreinheid meer zal zijn. De stad voldoet daarmee volledig aan het licht en de heerlijkheid van God.

Op de fundamenten van de muur zijn niet alleen de namen van de twaalf apostelen geschreven, maar ze zijn bovendien met waardevolle edelstenen versierd. Ze worden hier allemaal afzonderlijk opgesomd. Elke steen ontvouwt zijn eigen heerlijkheid wanneer het licht daarop schijnt. We hebben al gezien dat de muur twaalf poorten heeft. Hier (Op. 21:21) leren we dat de poorten allemaal uit één enkele parel bestaan. De parels herinneren ons aan de gelijkenis van de Heer Jezus over de koopman die naar kostbare parels zocht en alles wat hij had verkocht, nadat hij een zeer kostbare parel had gevonden (Matt. 13:45-46). In deze gelijkenis drukt de Heer Zijn liefde en respect voor de Gemeente uit, waarvoor Hij Zelf alles heeft overgegeven. In de twaalf paarlen poorten mogen we een zinspeling hierop zien.

Een parel ontstaat niet van vandaag op morgen. Ze ontstaat omdat een vreemd voorwerp, bijvoorbeeld een zandkorrel of een parasiet, een oester binnendringt, waaromheen zich dan een kalklaag afzet. Parels ter grootte van een erwt ontstaan in tien tot vijftig jaar. Heeft de Heer Jezus als Mens ook niet decennia lang geleden? Vanwege de vreugde die vóór Hem lag, heeft Hij het kruis verdragen (Hebr. 12:2). Hij heeft van tevoren de heerlijkheid van deze heilige stad gezien en haar ten eigendom verworven.

Het feit dat de stad met deze reusachtige afmetingen slechts één straat heeft, toont opnieuw dat het om symboliek gaat. Het Griekse woord voor straat betekent ook 'weg' of 'openbare plaats' in een stad. Het is een plek voor ontmoeting en communicatie. Hoe vaak moeten er vandaag de dag niet dingen tussen gelovigen opgeruimd worden; in de hemel bestaat dat niet meer, alles is daar doorzichtig en met de heerlijkheid van God verbonden.

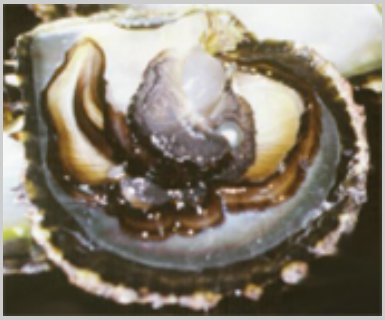

Pareloester en parel

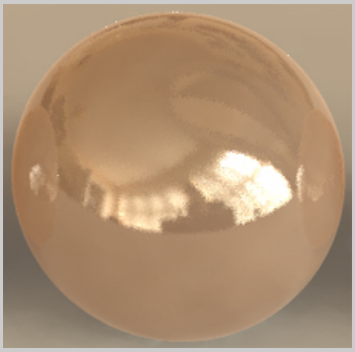

Gerard Kramer

TEKENEN EN EEN MERKTEKEN

Tekenen

De Heer Jezus heeft veel 'tekenen', Gr. *sèmeia*, gedaan. Met dit woord worden daden aangeduid die een bijzonder doel, een bijzondere be-'teken'-is hebben. Ze zijn geen doel op zichzelf, maar verwijzen naar God Zelf. Op de bruiloft te Kana veranderde Hij water in wijn, en als gevolg van dat eerste teken geloofden Zijn discipelen in Hem (Joh.2:11). Nicodemus was er terecht van overtuigd dat zulke 'tekenen' slechts konden plaatsvinden vanuit de tegenwoordigheid van God (Joh.3:2), en daarmee gaf hij aan precies te begrijpen waartoe de Heer ze deed. Alleen moest Nicodemus er nog van overtuigd raken dat God niet zomaar zondermeer toegankelijk is voor een mens die geen leven uit God heeft. De tekenen die de Heer Jezus gedaan heeft, zijn in de Bijbel opgeschreven 'opdat u gelooft dat Jezus is de Christus, en opdat u gelovend het leven hebt in Zijn naam' (Joh. 20:31).

Ook de apostelen deden tekenen, met de bedoeling dat ze als mensen met een bijzondere zending (of liever: met een bijzondere Zender!) zouden worden erkend. Paulus schrijft de Korinthiërs, van wie we weten dat ze moeite hadden met het erkennen van Paulus' apostelschap: 'De tekenen van de apostel (d.w.z. de typische 'apostelteken'en') zijn onder u met alle volharding verricht, door tekenen, wonderen en krachten' (2 Kor. 12:12).

Helaas kunnen tekenen ook uit een totaal verkeerde bron voortkomen en daardoor met een totaal verkeerd doel worden verricht. Zo zal de antichrist straks 'tekenen en wonderen van de leugen' verrichten – en daarmee aangeven dat zijn komst naar de werking van de satan is (2 Thess. 2:9; zie ook Openb. 13:13,14; 19:20). Tekenen dienen dus als identiteitsbewijs, en steeds zal zorgvuldig moeten worden onderzocht wat ze 'be-teken-en', oftewel met welk doel ze gebeuren en naar wie ze verwijzen.

Een merkteken

Een heel speciaal 'teken' is het 'merkteken'. Het woord 'merkteken' komt in het Nieuwe Testament bijna alleen voor in het boek Openbaring, en slaat daar op het 'merkteken van het beest'; zie Openbaring 13:16,17; 14:9,10; 16:2; 19:20; 20:4. Als we deze plaatsen in hun samenhang bestuderen, zien we dat de antichrist door zijn wonderen en tekenen mensen wil brengen tot aanbidding van het hoofd van het dan herstelde Romeinse rijk. In samenhang daarmee wil hij ook hun economisch leven beheersen door hun een merkteken te geven op hun rechterhand of op hun voorhoofd. Dit merkteken verwijst op een manier die dan voor de verstandigen duidelijk zal zijn, naar de antichrist zelf (Openb. 13:17,18). Aan wat voor merkteken moet worden gedacht? Het Griekse woord dat voor dit merkteken gebruikt wordt, is *charagma.* Daarmee werd een ingegraveerd, geëtst, ingedrukt of ingebrand (ken)merk aangeduid. Paulus gebruikt het in de betekenis 'graveersel' (TE: beeldwerk) in Handelingen 17:29. Het oudste voorbeeld van het gebruik van dit woord dat we buiten het Nieuwe Testament kennen is het *charagma* van een slang, oftewel zijn beet, die na het bijten immers zichtbaar blijft in de huid van het slachtoffer. Verder kan het 'stempel' of 'inscriptie' aanduiden, maar ook – en dat komt dichterbij – 'brandmerk'. Ook in munten werd een *charagma* geslagen, letters of tekens die dienst deden als echtheidskenmerk. Ze verwezen vaak naar de keizer. Dat is veelzeggend!

Er werd dus van buitenaf iets op het lichaam aangebracht. Hoe dat straks zal gaan? Er wordt wel gespeculeerd over een onderhuids aangebrachte chip of een bijzondere toepassing met laser-techniek. In ieder geval gaat het veel verder dan een biometrisch paspoort: daarin worden bestaande, unieke lichaamskenmerken gecodeerd weergegeven, zonder dat met het voorhoofd of de rechterhand van de eigenaar iets gebeurt. In de toekomst zullen er op aarde echter gelovigen zijn die welbewust zullen weigeren iets in of op hun voorhoofd of rechterhand te laten aanbrengen, en die zo zullen aangeven dat ze het beest of zijn beeld niet willen aanbidden. Alleen hun vertrouwen op God zal hen tot dit gedrag in staat stellen!

SAUL BIJ EEN WAARZEGSTER

Ger de Koning

1 Samuël 28

'Omdat gij naar de Here niet geluisterd hebt …, daarom heeft de Here u op deze dag dit aangedaan' (28:18).

David heeft zichzelf in een onhoudbare positie gemanoeuvreerd. Voordat beschreven wordt hoe dit afloopt, wordt de onhoudbare positie van Saul beschreven en hoe hij daarmee omgaat. Samuël is gestorven. Hij was het middel geweest door wie God met zijn volk in verbinding stond. Saul had grote schoonmaak gehouden op het gebied van dodenbezweerders en waarzeggers. Uit dit hoofdstuk blijkt dat dit slechts een daad geweest moet zijn om daarmee zijn ongehoorzaamheid te compenseren. Het was niet het gevolg van Godvrezendheid. Als hij het benauwd krijgt bij het zien van de overmacht van de vijand, vraagt hij de hulp van de Heer. Die antwoordt hem echter niet. Luistert God dan niet naar gebed? Ja, maar niet naar het gebed van de goddeloze, want dat is Hem een gruwel (Spr. 28:9). Zodra iemand tot Hem komt met berouw, luistert Hij terstond.

Saul is alleen bevreesd om zichzelf. Hij is er wanhopig door. In zijn wanhoop bekeert hij zich niet tot God met erkenning van zijn ongehoorzaamheid, trots en hoogmoed en zijn onterechte haat van David, maar slaat de weg in die velen vandaag inslaan, die van het occultisme. Saul zoekt contact met de wereld van de geesten. Hij laat uitzoeken of er toch nog iemand van de waarzeggers is overgebleven. Zijn knechten vinden iemand. Zo grondig heeft Saul zijn werk dus ook weer niet gedaan. Hij vermomt zich (alsof hij de Heer zou kunnen bedriegen!) en gaat naar Endor. De vrouw, het medium, is eerst bang dat ze in een val loopt. Maar de vermomde Saul zweert haar bij de Here. Nog altijd durft hij, en zelfs in deze situatie, de naam van de Here in de mond te nemen. Maar zijn hart is ver van de realiteit van een echte belijdenis van wat die naam inhoudt.

Dan vraagt de vrouw wie ze voor hem moet doen opkomen. Saul wil een ontmoeting met Samuël. En die krijgt hij. Niet dat de vrouw Samuël doet opkomen. Zij, die het medium is door wie een boze geest zich uit, wordt enorm verrast door wat er gebeurt. Dit heeft zij niet in de hand. God beheerst het toneel. Hoe zou ooit een goddeloos medium door middel van een boze geest, de geest van een man als Samuël kunnen laten opkomen? Het is dwaasheid dat te denken. Daarom schrikt de vrouw ook zo erg. Ze verwachtte net als anders dat de boze geest, die zij bij zichzelf had toegelaten en aan wie zij zichzelf heeft overgegeven en door middel van wie zij al heel wat mensen in contact heeft gebracht met de onzichtbare wereld, weer door haar heen zou spreken. Dan had ze Saul een of ander verhaal verteld waarmee hij tevreden kon zijn en zij kon haar geld opstrijken. Maar zo ging het niet. Ze ziet niet wat de boze geest haar zou laten zien, maar ze ziet Samuël, zo blijkt uit de beschrijving.

Saul knielt neer voor de man die hij in zijn leven had veracht. Hij had hem veracht, misschien niet zozeer wat zijn positie betreft, maar wel als drager van het woord van God. Samuël richt zich rechtstreeks tot Saul, ook niet via het medium en bevestigt wat Saul al moest weten. Hij noemt nu de naam van de man aan wie de Heer het koninkrijk heeft gegeven (vs. 17) en de oorzaak daarvan (vs. 18): één ongehoorzaamheid brengt deze rampspoed over hem. Saul krijgt ook te horen dat hij de volgende dag zal sneuvelen en zijn zonen met hem en dat ze dan ook zullen zijn waar Samuël is, dat is in het dodenrijk. Na deze boodschap proberen de vrouw en zijn knechten hem op de been te helpen, iets beters kunnen ze hem niet bieden. Saul staat op en verdwijnt in de nacht, op weg naar zijn tragisch einde.

Lees nu nog een keer 1 Samuël 28.

Dank of bid voor wat de Heer in dit gedeelte tegen je heeft gezegd, waarin Hij je heeft aangesproken. Je kunt bijvoorbeeld als volgt beginnen en dat zelf aanvullen:

Heer, de tragiek van Sauls leven maakt diepe indruk op me. LEER MIJ de valkuilen te vermijden waarin hij is gevallen, opdat mijn einde niet zal lijken op dat van hem.

HET VERBOND VAN JOSAFAT MET ACHAB

Peter Cuijpers

Deel 1

2 Kronieken 18 – 19

De gebeurtenis uit het leven van Josafat die in dit artikel voor onze aandacht staat begint met de vermelding: *'Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat, verzwagerde hij zich met Achab'* (2 Kron. 18:1).

Hoogmoed komt voor de val

Onder het bewind van koning Josafat had een geweldige reformatie plaatsgehad, een geestelijke opwekking waar wij alleen maar van kunnen dromen (2 Kron. 17). De toewijding en ijver die Josafat aan de dag had gelegd, was niet ongemerkt aan de HERE voorbijgegaan. De HERE had hem hiervoor rijkelijk beloond. De omliggende koninkrijken waren met vrees vervuld, zodat er een periode van rust en vrede voor Juda was aangebroken. Van alle kanten werd de koning overladen met geschenken. Alom werd hij geëerd en hij bezat rijkdom in overvloed. Josafat had het toppunt van zijn macht bereikt (2 Kron. 17:12). Hij zat boven op de berg. Bergtoppen zijn prachtig, maar ook gevaarlijk. Eén moment van onachtzaamheid kan dodelijk zijn. Eén misstap en men kan zeer diep vallen. De rust, de rijkdom en de voorspoed hadden bewerkt dat Josafat zelfingenomen was geworden. Zelfingenomenheid kan heel vlug tot zelfgenoegzaamheid en hoogmoed leiden. Als het oog niet meer eenvoudig maar boos is, verandert het licht van weleer in duisternis (vgl. Matth. 6:22,23). Josafat, die aan het begin van zijn koningschap nog krachtig optrad tegen het afvallige Israël, had zich met Achab verzwagerd. Hij had zijn zoon Joram uitgehuwd aan Atalja, de dochter van Achab (2 Kron. 21:6).

Van licht naar duisternis

'Josafat ging na verloop van jaren naar Achab te Samaria' (vs. 2a). Jarenlang had Josafat afstand gehouden van Achab, maar uiteindelijk ging hij toch door de knieën. Als we een stap in de verkeerde richting zetten, is het enkel een kwestie van tijd dat de volgende stap wordt gezet. Er kunnen jaren overheen gaan, maar de volgende stap komt! Wat hier verder opmerkelijk is: niet Achab ging naar Josafat, maar Josafat ging naar Achab. Op dat moment maakte Josafat zich ondergeschikt aan Achab. In feite was toen de (geestelijke) strijd gestreden. Josafat was de verliezende partij! *'Toen slachtte Achab voor hem en zijn gevolg kleinvee en runderen in menigte'* (vs. 2b). Josafat werd door Achab met open armen ontvangen. Het aangerichte feestmaal moest de indruk wekken dat Achab eerbied en respect had voor Josafat. Achab was een gewiekst politicus, hij kende de kneepjes van het vak: laat de tegenpartij in de waan dat hij wordt gerespecteerd en je kunt hem als natte klei kneden en vormen! *Achab trachtte hem over te halen om op te trekken tegen Ramot in Gilead. Achab, de koning van Israël, zeide tot Josafat, de koning van Juda: 'Gaat gij met mij naar Ramot in Gilead?'* (vs. 3a).

Nu zien we waar het Achab om te doen was. Al het eerbetoon ten opzicht van Josafat en zijn gevolg had maar één doel: 'Gaat gij met mij naar Ramot in Gilead?' *Hij antwoordde hem: 'Ik ben als gij, mijn volk is als uw volk; ik ga met u in de strijd'* (vs. 3b). Het feestmaal had zijn uitwerking niet gemist! Je zou haast denken dat Josafat niet meer helemaal nuchter was. Had hij soms te diep in het glas gekeken? Nee, het was niet de wijn die hem tot zulk een dwaze uitspraak bracht. Hoogmoed en ongehoorzaamheid hadden hem praktisch volledig beroofd van zijn geestelijk inzicht. Hij was blind. Het licht was veranderd in duisternis. In onze dagen wappert de vlag 'oecumene van het hart' op vele kerken en gebouwen. 'Wir sind alle Brüder' (Rooms-katholiek, PKN, Pinkstergemeente, vul maar in). Het maakt allemaal niets meer uit: 'Ik ben als gij, mijn volk is als uw volk'. Laten we samen de strijd aanbinden tegen de vijand. Ramot in Gilead moet weer in onze handen komen. O, dat klinkt prachtig. Ramot, de vrijstad in het Overjordaanse, moet weer in christelijke handen komen. Bij het 'Overjordaanse' kunnen we denken aan de aardse zegeningen die God heeft gegeven, zoals huwelijk, gezinsleven enz. Ramot lag in het stamgebied van Gad. Gad betekent geluk. Met weemoed denken we terug aan Ramot in Gilead. Het geluk dat we eens als christenen in handen hadden. Gelukkige huwelijken, een gelukkig gezinsleven, gehoorzame kinderen, morele en ethische normen die alom werden gerespecteerd. Helaas, Ramot is in handen gevallen van de koning van Aram (een type van de duivel, de overste van de wereld). Ramot moet echter weer in óns bezit komen. Laten we de handen in elkaar slaan om het weer te heroveren. Samen in de Naam van Jezus…samen op weg gaan… samen bidden…samen strijden. 'Ik ben als gij, mijn volk is als uw volk'.

E. Brown

DE BETEKENIS VAN HET VREDEOFFER

Gemeenschap met God en met elkaar

"Indien zijn offergave een vredeoffer is: indien hij dat brengt van rundvee, dan zal hij een gaaf dier, hetzij van het mannelijk, hetzij van het vrouwelijk geslacht, voor het aangezicht des HEREN brengen" (Lev. 3:1).

Wij mogen God nu de lieflijkheid van de Persoon en het werk van Christus aanbieden

Dit laat ook zien dat ónze offers van lof en dank, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus, gebaseerd zijn op Zijn unieke offer op het kruis van Golgota (Hebr. 13:15; 1 Petr. 2:5). Ware aanbidding, geestelijke eredienst door gelovigen die God nu als *Vader* aanbidden, is gegrond op het volbrachte werk van Christus (Joh. 4:23-24). De Vader zoekt zulke aanbidders, die Hem aanbidden in geest en waarheid. Het is het uniforme getuigenis van de Schrift, dat eredienst voortkomt uit een offer dat welgevallig is voor God. God heeft Zichzelf *volledig* geopenbaard in de Zoon van Zijn liefde en in het werk dat Hij heeft volbracht. Het is de *hoogste* openbaring in de heilsgeschiedenis. Daardoor kunnen wij vrijwillig aanbidding brengen aan de Vader en Hem dienen op een geestelijke wijze. Gevoelens van dankbaarheid en wederliefde kunnen nu spontaan opwellen in de harten van gelovigen, die weten dat hun zonden vergeven zijn en dat zij voor God aangenaam gemaakt zijn in Christus. Onze harten zijn afgestemd op Gods gedachten en de gevoelens van Zijn eigen hart, en dat merken wij doordat wij goede dingen bedenken, heilige dingen, geestelijke dingen die verband houden met de Persoon van Christus en de rijke waarde van Zijn werk.

Om het samen te vatten: *het vredeoffer geeft aan dat er volle, voortdurende vrede voor hart en geweten te verkrijgen is op grond van het werk van Christus*. Zijn dood en opstanding staan garant voor die vrede, die het deel is van allen die in Hem geloven. Als aanbidders mogen wij nu tot God naderen in het besef van de heerlijkheid en de volmaaktheid van de Persoon van Christus en de waarde van Zijn verzoenend sterven. God is door Hem *verheerlijkt* en daarom heeft God Hem ook opgewekt uit de doden. Het is geweldig dat verloste zondaars hier op aarde samen met God in de hemel kunnen genieten van het ware Offerlam. Wij delen wat God ons heeft bekendgemaakt over Zijn Zoon met *God* en met *elkaar*, zodat onze blijdschap volkomen is.

Twaalf bijzonderheden met betrekking tot het vredeoffer

Laten wij nu nog naar de bijzonderheden kijken die in Leviticus 3 en 7 van dit offer worden genoemd; deze details illustreren het onderwijs van het Nieuwe Testament aangaande het werk van Christus en wat daaruit voor ons als aanbidders voortvloeit. Wij zien hier achtereenvolgens dat:

1. het vredeoffer meestal een *vrijwillig* offer was (Lev. 1:2; 3:1; 7:16; vgl. Joh. 10:17-18);

2. de toegang vrij was: de offeraar mocht komen wanneer hij wilde en hij mocht brengen wat hij maar wilde (binnen bepaalde richtlijnen), en het Nieuwe Testament bevestigt dat wij als aanbidders voortdurend vrije toegang hebben in Gods tegenwoordigheid (Hebr. 10:19-22);

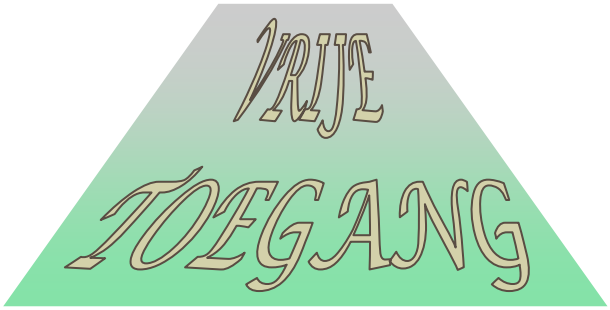

3. het vredeoffer behoorde tot de vuuroffers die tot *een liefelijke reuk* voor de HERE waren: wanneer wij als aanbidders met de welgevalligheid van Christus tot God komen, naderen wij met dat wat aangenaam is voor Hem en als welriekend reukwerk tot Hem opstijgt, nl. de volmaaktheid van de Persoon en het werk van Christus;

4. het offer gaaf en onberispelijk moest zijn: dit spreekt van de smetteloze reinheid van de Persoon van Christus;

5. het offerdier zowel mannelijk als vrouwelijk kon zijn (brandoffers en zondoffers waren echter meestal van het *mannelijk* geslacht): als wij Schrift met Schrift vergelijken zien wij dat het mannelijke dier ons bepaalt bij Góds kant van de zaak, dat wat *objectief* is en wat Hij in Christus tot stand heeft gebracht, en het vrouwelijke dier bij onszélf, dat wat *subjectief* is, onze eigen beleving en waardering van het werk van Christus;

6. al het *vet* in rook moest opgaan op het altaar, zoals dat ook bij de andere offers was voorgeschreven: het beste en kostbaarste deel was voor God, en dit laat ons zien dat Hij verheerlijkt is door Zijn geliefde Zoon en Diens werk het best weet te waarderen;

7. het gestorte bloed rondom op het altaar werd gesprengd: dit getuigt van het feit dat de *vrede* die wij genieten op een *rechtvaardige* grondslag berust, want Christus heeft 'vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis' (Kol. 1:20);

8. het vuur het offer *verteerde*, wat aangaf dat volledig voldaan was aan Gods rechtvaardige en heilige eisen;

9. bij het lofoffer ook een spijsoffer hoorde (Lev. 7:12), dat met *olie* werd aangemaakt en bestreken: dit spreekt van de kracht van de Heilige Geest, die de Heer Jezus motiveerde bij alles wat Hij deed;

10. naast ongezuurde koeken ook koeken van *gezuurd* brood moesten worden gebracht (Lev. 7:13); de ongezuurde koeken spreken van Christus persóónlijk, want Hij was zonder zonde, de koeken van *gezuurd* brood van de offeraar die *niet* zonder zonde was – maar het kwaad hoeft niet *werkzaam* te zijn in ons doordat onze oude mens geoordeeld is in de dood van Christus (zoals het vuur de werking van het zuurdeeg tot stilstand bracht);

11. het offer vers moest zijn en het vlees dezelfde dag nog moest worden gegeten (het restant op de volgende dag), en niet met iets onreins in aanraking mocht komen: alles wat spreekt van Christus en van Zijn offer, dat juist gebracht werd om de zonde af te schaffen, moet absoluut gevrijwaard worden tegen onreinheid;

12. de beweegborst en de hefschenkel moesten worden afgestaan aan de priesters (Lev. 7:28vv.): de borst werd horizontaal bewogen voor Gods aangezicht (wij zouden zeggen: uit waardering voor de *liefde* van Christus), de rechterschenkel werd verticaal geheven (wij zouden zeggen: uit bewondering voor de *kracht* van Christus die alles heeft goedgemaakt). Er zijn *priesterlijke* gevoelens nodig om Christus' werk naar waarde te kunnen schatten. Op grond van Zijn volbrachte werk, dat ons voor God heeft geheiligd, en door de kracht van de Heilige Geest zijn wij als *aanbidders* in staat te genieten van de grootheid van Zijn Persoon en de rijkdom van Zijn werk. Zoals de apostel Johannes zegt: '(...) wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook u met ons gemeenschap hebt. En onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap *volkomen* is' (1 Joh. 1:3-4).

BIJ DE JAARWISSELING

Hugo Bouter

'Gedenk dan heel de weg' (Deut. 8:2).

'Opdat gij de weg moogt weten' (Joz. 3:4).

Aan het einde van het jaar zijn de meesten van ons gewend de balans op te maken. Wij kijken enerzijds terug op het jaar dat achter ons ligt, en anderzijds zien wij - misschien met gemengde gevoelens - vooruit naar het nieuwe jaar. Wat zal de toekomst ons brengen? Wij weten het niet, maar gelukkig kennen wij Hem die de toekomst in Zijn hand heeft! Dat geeft rust en vertrouwen. Wat er ook gebeurt, wat ons ook mag overkomen, wij mogen het aannemen uit Gods liefdevolle hand. Zelfs de haren van ons hoofd zijn allemaal geteld (Matt. 10:30).

Als wij terugkijken naar het verleden, *moeten* wij de dingen wel in Gods hand leggen. Natuurlijk is er veel waarvoor wij oprecht dankbaar kunnen zijn. Er zijn echter ook zorgelijke en verdrietige gebeurtenissen geweest in het jaar dat achter ons ligt. Maar er zijn misschien ook dingen gebeurd waarvoor wij ons moeten schamen en die wij niet meer goed kunnen maken! Wij denken terug aan al Gods weldaden, aan Zijn gunstbewijzen; maar wij denken ook aan onze zorgen en moeiten, ons falen, onze gebreken, onze zonden. Wat een geduld heeft Hij met ons gehad! Het is goed dat wij daarbij stilstaan, de balans van ons leven opmaken en dan vol vertrouwen verdergaan... een onbekende toekomst tegemoet. Stap voor stap mogen wij wandelen aan Gods hand, wandelen met God zoals Henoch dat deed.

Het volk Israël moest ook terugkijken: *'Gedenk dan heel de weg, waarop de HERE, uw God u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten wat er in uw hart was: of gij al dan niet Zijn geboden zoudt onderhouden'* (Deut. 8:2vv.). De tocht door de woestijn was bepaald geen pretje: slangen, schorpioenen, hitte, koude, honger, dorst... en zoveel andere onaangename zaken. Nee, als het aan de Israëlieten had gelegen, hadden zij wel een betere weg uitgezocht naar het Beloofde Land. Toch was de weg die zij moesten gaan *Gods weg*. Zijn weg is volmaakt. Hij Zelf ging voorop en Hij wees het volk de weg door middel van de wolk- en vuurkolom. Dag en nacht vergezelde Hij zo de Israëlieten. Hij zorgde voor brood uit de hemel, waterstromen uit de rots, en kracht om de vijand te weerstaan. Hij gaf de bittere ervaring van Mara, maar Hij zorgde ook voor de waterbronnen en de palmbomen van Elim.

Numeri 33 bevat een overzicht van alle pleister-plaatsen van de Israëlieten in de woestijn. Ze gingen van de ene oase naar de andere, maar ook van de ene kritieke ervaring naar de andere. Wat een risico's! Maar ook: wat een wonderbare uitreddingen! Aan heel die lange weg moesten zij terugdenken in de velden van Moab, toen zij niet ver meer waren van het land Kanaän en Mozes hen

voorbereidde op de intocht in het land. In de woestijn leerden zij *God* kennen, maar zij leerden ook *zichzelf* kennen! Bovendien leerden zij in afhankelijkheid van de Here God te wandelen en te leven van alles wat uit de mond des Heren uitging. Wat een belangrijke lessen zijn dat ook voor ons, als wij terugkijken op de weg die achter ons ligt.

Maar de Israëlieten moesten ook *vooruitzien*. Hun toekomst lag niet in de woestijn, maar in het Beloofde Land. Hoe moesten zij dat land, dat overvloeide van melk en honing, bereiken? Welke weg moesten zij kiezen? Eigenlijk was dat heel eenvoudig. God Zelf wees de weg doordat de ark van het verbond – het teken van Zijn tegenwoordigheid – vooropging. Zodra de ark haar standplaats verliet, moesten de Israëlieten van hun plaats opbreken en achter haar aan trekken: *‘Er zij echter tussen u en haar een afstand van ongeveer tweeduizend ellen; komt niet dicht bij haar; opdat gij de weg moogt weten, waarlangs gij gaan zult, want langs die weg zijt gij noch gisteren noch eergisteren getrokken’* (Joz. 3:3-4).

Hoewel de toekomst verborgen is, hebben wij een betrouwbare Gids. Er is Iemand die vooropgaat en die ons de weg wijst. Hij kent de reisroute, en wij hoeven niets anders te doen dan Hem te *volgen*. Waar zal Hij ons brengen? Onze toekomst ligt uiteindelijk niet op aarde, maar in het hemelse Vaderland, waar Christus plaats heeft bereid voor allen die Hem toebehoren. Wij zijn op reis naar het hemelse Kanaän. Christus is daar reeds, Hij is ons voorgegaan. En wij mogen Zijn voetstappen navolgen, zelfs door de doodsrivier heen (vgl. Joh. 13:36). Hij heeft de weg gebaand en niets kan ons belemmeren om het land van Gods beloften te betreden. Ja, vanuit het oogpunt van onze geestelijke zegeningen bezien, is onze plaats reeds nú in de hemelse gewesten (Ef. 1:3). Christus is gestorven en opgestaan en Hij is nu verheerlijkt aan Gods rechterhand. Maar God heeft óns mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus (Ef. 2:6). In Christus is alles zeker en vast, en wij mogen de zegeningen van ons hemelse erfdeel reeds nu door het geloof in bezit nemen. Maar vanuit het oogpunt van onze wandel bezien, zijn wij door de ‘woestijnervaringen’ van het leven heen nog steeds onderweg naar het heerlijke einddoel. Wie weet hoe spoedig wij Hem zullen zien, die ons heeft liefgehad en door Zijn lijden en sterven de hemel voor ons heeft verworven. Maar laat ons oog op Hem gericht blijven, zolang Hij een taak voor ons heeft op aarde. Laten wij Hem volgen in zelfverloochening en toegewijde dienst, dan zijn wij op de goede weg.

Colofon

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De Apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: **‘…groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’** (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Elektronisch magazine

‘Rechtstreeks’ is een elektronisch blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op: http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Maandelijks ontvangt u dan dit blad in PDF formaat. Dit is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen.

Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site http://rechtstreeks.uitgeverijdaniel.nl/

Medewerkers en redactie:

John Bax; Hugo Bouter; Ger de Koning; Andries Loos; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonica 5:21 ons leert.

Copyright

Alle artikelen zijn alleen voor privé-gebruik bedoeld. U kunt ze ook zonder te vragen privé verspreiden. Wanneer u artikelen wilt afdrukken en uitgeven op commerciële wijze of ze wilt publiceren op internet, is dit alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de redactie. © Van de artikelen die in ‘Rechtstreeks’ gepubliceerd worden, liggen de publicatierechten bij de diverse auteurs.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres:

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

Index Rechtstreeks

Jaar: 2006 Jaargang: 3

Jaargang 3, Nr. 1

1 Van de redaktie; Zelfbeeld; Luk. 15:11; J.P. Spoor
2 In het begin was het Woord; Deel 1; ; H. Bouter
3 Reply; De Vadernaam; ; H. Bouter
4 De toekomst is dichtbij; Deel 20: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Aanbidding; ; G. Kramer
6 On line; Deel 17: David verslaat Goliath; 1 Sam. 17:31-58; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; Verleiding; ; J. Bax
8 Het gebed van Jabez; Deel 1; 1 Kron. 4:9-10; S. Prod'hom

Jaargang 3, Nr. 2

1 Van de redaktie; Zomer en winter; Joh. 10:22; H. Bouter
2 In het begin was het Woord; Deel 2; ; H. Bouter
3 Reply; Over toeval en pech; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 21: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Voor de doden gedoopt; ; G. Kramer
6 On line; Deel 18: Iedereen heeft David lief; 1 Sam. 18; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; Een brief uit Rusland; ; J. Koelewijn
8 Het gebed van Jabez; Slot; 1 Kron. 4:9-10; S. Prod'hom

Jaargang 3, Nr. 3

1 Van de redaktie; Leer ons onze dagen tellen; ; A. Loos
2 In het begin was het Woord; Deel 3; Spr. 8:22; H. Bouter
3 Reply; Waarom zeggen sommigen ‘Heer’ Jezus?; Hand. 2:36; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 22: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Buiten of binnen de Grote Verdrukking?; ; G. Kramer
6 On line; Deel 19: David moet op de vlucht; 1 Sam. 19; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; De gevaren van occultisme; Hand. 10:42-43; J. Bax
8 Wat een prachtige schepping; ; ; J.P. Niednagel

Jaargang 3, Nr. 4

1 Van de redaktie; Wijs of dwaas; ; M.G. de Koning
2 In het begin was het Woord; Deel 4; Spr. 8:30; H. Bouter
3 Reply; Is er voor mij een uitgestippeld plan?; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 23: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Lezen; ; G. Kramer
6 On line; Deel 20: Het verbond tussen David en Jonathan; 1 Sam. 20; M.G. de Koning
7 Aanwijzingen voor een jonge aarde; ; ; B. Malone
8 Oog voor elkaar; Deel 1; Gen. 14; P. Cuypers

Jaargang 3, Nr. 5

1 Van de redaktie; Gereedschap; 2 Kon. 6; J.P. Spoor
2 In het begin was het Woord; Deel 5 (slot); Spr. 8:32-33; H. Bouter
3 Reply; Over ziekengenezing; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 24: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Meegekruisigd; ; G. Kramer
6 On line; Deel 21: David bij Achimelech en bij Achis; 1 Sam. 21; M.G. de Koning
7 Koolstofdatering; Bewijst koolstofdatering dat de aarde miljoenen jaren oud is?; ; K. Hovind
8 Van de werkvloer; Een gesprek met een zendingsechtpaar; ; J. Bax
9 Oog voor elkaar; Slot; Gen. 14; P. Cuypers

Jaargang 3, Nr. 6

1 Van de redaktie; Maar de wijsheid - waar is zij te vinden?; Job 28:12; H. Bouter
2 Wijsheid van boven; -; Matt. 12:42; H. Bouter
3 Reply; Een overwinnend leven; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 25: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Honden; ; G. Kramer
6 On line; Deel 22: David bij Adullam. Saul doodt de priesters des Heren.; 1 Sam. 22; M.G. de Koning
7 De Bijbel en de waarde van het getal Pi; -; ; K. Hovind
9 Het brandoffer; Deel 1: Aangenaam gemaakt in Christus; Lev. 1; J. Brett

Jaargang 3, Nr. 7

1 Van de redaktie; De zon; Mal. 4; A. Loos
2 Een nieuw lied; Deel 1; Ps. 40:4; H. Bouter
3 Reply; Is er ‘leven’ in de poel van vuur?; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 26: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; De duivel en de satan; ; G. Kramer
6 On line; Deel 23: David bevrijdt Kehila en wordt achtervolgd door Saul.; 1 Sam. 23; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; Zonde groeit goed in het donker; Job 24:13-17; J. Bax
9 Het brandoffer; Slot: Aangenaam gemaakt in Christus; Lev. 1; J. Brett

Jaargang 3, Nr. 9

1 Van de redaktie; Helderheid; Luk. 9:44-45; M.G. de Koning
2 Een nieuw lied; Slot; Ps. 40:4; H. Bouter
3 Reply; Zelfmoord; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 27: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Paulus in Athene en Rome; ; G. Kramer
6 On line; Deel 24: David spaart Sauls leven; 1 Sam. 24; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; de ‘vezdechod’; Job 24:13-17; J. Koelewijn
9 Het spijsoffer; Deel 1: De welriekende geur van Christus; Lev. 2; A. Goodwin

Jaargang 3, Nr. 10

1 Van de redaktie; Uitzien naar de toekomst; Hebr. 13:13-15; J.P. Spoor
2 Open vensters in de richting van Jeruzalem; Deel 1; Dan. 6:11; H. Bouter
3 Reply; Gaat het om de beloning?; ; M.G. de Koning
4 De toekomst is dichtbij; Deel 28: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Christelijke eerzucht?!; ; G. Kramer
6 On line; Deel 25: David, Nabal en Abigaïl; 1 Sam. 25; M.G. de Koning
7 Uitbarsting St. Helena levert bewijs voor schepping; Geen miljoenen jaren nodig om sediment af te zetten; ; B. Malone
9 Het spijsoffer; Slot: De welriekende geur van Christus; Lev. 2; A. Goodwin

Jaargang 3, Nr. 11

1 Van de redaktie; Ten Slotte; 1 Petr. 3:8-9; H. Bouter
2 Open vensters in de richting van Jeruzalem; Slot; Dan. 6:11; H. Bouter
3 Reply; Kan een gelovige bezeten zijn?; ; J. Bax
4 De toekomst is dichtbij; Deel 29: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Opnieuw geboren worden; ; G. Kramer
6 On line; Deel 26: David spaart opnieuw Sauls leven; 1 Sam. 26 en 27; M.G. de Koning
7 Van de werkvloer; Dwing ze binnen te komen; Luk. 14:21-24; J. Bax
9 Het vredeoffer; Deel 1: Gemeenschap met God en met elkaar; Lev. 3; E. Brown

Jaargang 3, Nr. 12

1 Van de redaktie; Eutychus; Hand. 20:7-12; H. Bouter
2 Aäron versus Melchisedek; ; Hebr. 7:4;
3 Reply; 430 jaar tussen Abraham en Mozes?; ; A. Remmers
3 Bestudeert de Schriften; ; ; H. Bouter
4 De toekomst is dichtbij; Deel 30: 1000 jaar vrede; ; W. Mücher
5 WoordStudie; Tekenen en een merkteken; ; G. Kramer
6 On line; Deel 27: Saul bij een waarzegster; 1 Sam. 28; M.G. de Koning
7 Het verbond van Josafat met Achab; Deel 1; 2 Kron. 18-19; P. Cuypers
9 Bij de Jaarwisseling; ; Deut. 8:2 en Joz. 3:4; H. Bouter
9 Het vredeoffer; Slot: Gemeenschap met God en met elkaar; Lev. 3; E. Brown